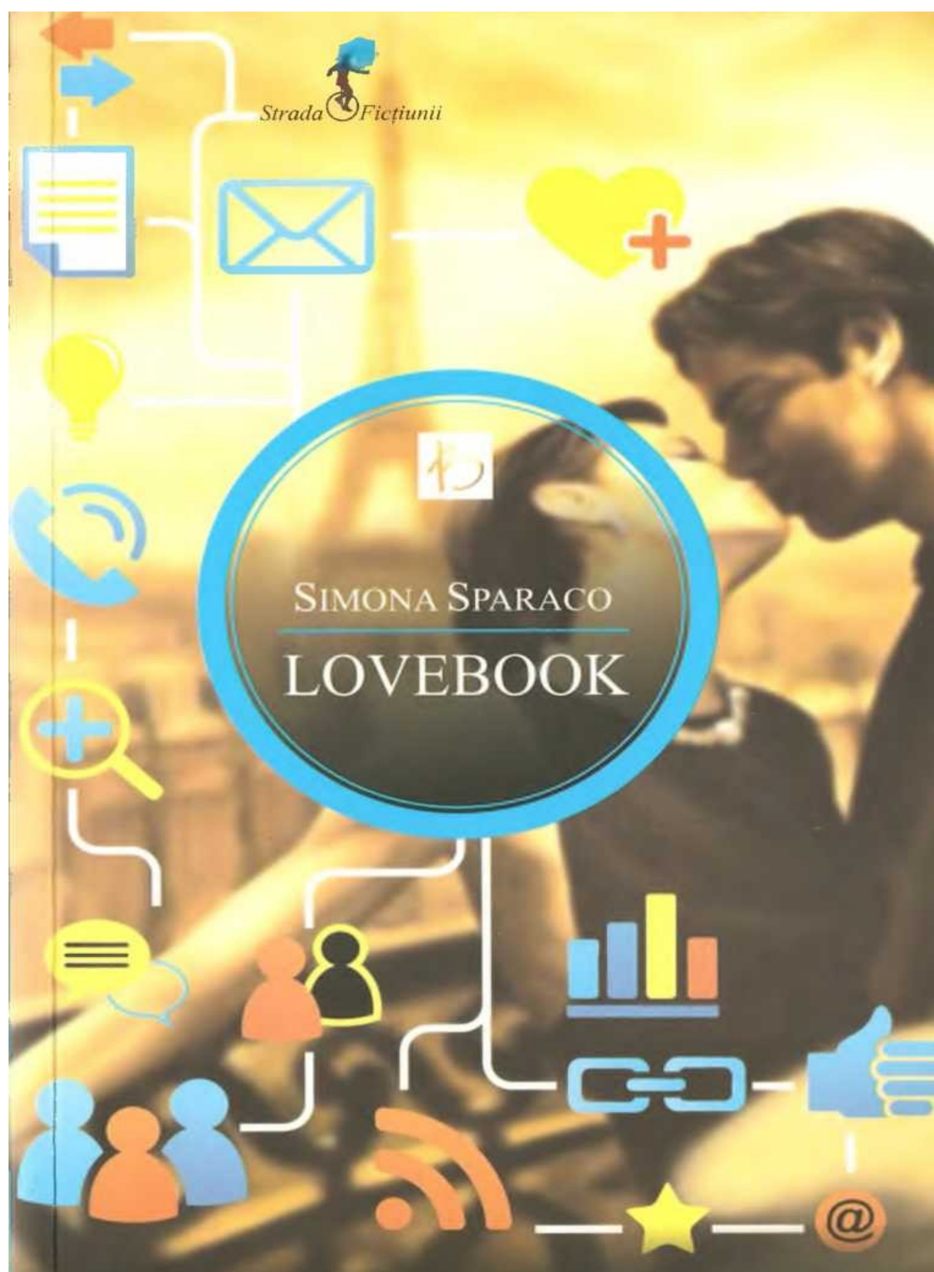

Strada Ficțiunii
SIMONA SPARACO
LOVEBOOK

Solidea îl întâlneşte pe Edoardo pe băncile şcolii şi se îndrăgosteşte iremediabil, fără a ajunge să aibă o relaţie adevărată. Cincisprezece ani mai târziu, după ce este părăsită în mod umilitor de Matteo, Solidea are brusc

revelaţia propriei situaţii: fără iubit, fără studii superioare, fără slujbă sau carieră de succes (lucrează ca vânzătoare în papetăria familiei). Totuşi, speranţa renaşte odată cu descoperirea Facebook-ului şi a posibilităţilor oferite de vasta reţea. Graţie acesteia, vechea sa iubire îşi face apariţia din nou, aducând cu sine un final neaşteptat.

„*Romanul acesta, scris pe două voci, demonstrează că iubirea, chiar și atunci când este ajutată de* tehnologie, urmează întotdeauna căi foarte încurcate."

Panorama

„Chiar și în epoca Facebook-ului e greu să te îndrăgostești și îl faci și pe celălalt să se îndrăgostească."

La Repubblica

Tatălui meu,

Pentru că n-a încetat niciodată să creadă în fetița lui, așa cum nici eu n-am încetat vreodată să cred în el.

Traducere din limba italiană şi note de Camelia Zara

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SPARACO, SIMONA

Lovebook / Simona Sparaco; trad.: Camelia Zara. - Bucureşti: Allfa, 2012

ISBN 978-973-724-351-5

I. Zara, Camelia (trad.)821.131.1-31=135.1

Editura ALLFA: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3, sector 6, cod 060512 - Bucureşti Tel.: 021 402 26 00 Fax: 021 402 26 10

Distribuţie: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro www.all.ro

Redactare: Ioana Opaiţ

Tehnoredactare: Niculina Ionescu

Corectură:Anca Tach

Design copertă:Alexandru Novac

SIMONA SPARACO

Scriitoare și scenaristă în domeniul televiziunii, Simona Sparaco s-a născut la Roma, unde locuiește și în prezent. A absolvit științele comunicării în Anglia, a lucrat timp de șase luni într-o prestigioasă agenție de presă din Paris, apoi s-a întors în Italia și s-a înscris la Facultatea de Litere și Filosofie. Ulterior, a urmat diverse cursuri de tehnici narative. Cărțile care au consacrat-o sunt *Anime di carta* (2004), ***Lovebook*** (2009), care a cunoscut un foarte mare succes, și *Bastardi senza amore* (2010).

Vocea autoarei

„Pot spune că romanele frumoase sunt asemenea poveștilor de dragoste; scriitorii de care m-am îndrăgostit sunt aceiași pe care am încercat cu disperare să-i imit, dar fără succes. Acum cred că mi-am găsit propria voce; nu mă mai las influențată prea mult."

Simona Sparaco

SOLIDEA

— Solidea?

— Solidea, te rog!

Mă strigă mama. Avem un client care aşteaptă, iar eu am rămas ca fermecată, uitându-mă la stradă, la maşinile care trec de colo-colo, dincolo de vitrină.

— Solidea, cât trebuie să plătească doamna Marcella pentru stilourile acelea?

Blestemata aia de Matita, căţeluşa mea, traversează în goană intersecţia ca să-l întâmpine pe fostul ei stăpân, fostul meu iubit. El, neîndurător, trebuie că a chemat-o de la vitrină scuturând cutia cu biscuiţii ei preferaţi. E un lucru pe care-l face des, ticălosul. Iar ea cade în plasă de fiecare dată, mizerabila.

— Solidea, te rog frumos, poţi să-i faci doamnei chitanţa?

De parcă n-ar şti. De parcă n-ar şti că povara mea de fiecare zi constă tocmai în a-mi imagina că nu există acel magazin de animale de cealaltă parte a străzii, că Matteo nu se află înăuntru să vândă hamsteri şi biscuiţi şi că nu am fost nouă ani împreună, ca mai apoi să ne despărţim pentru că el a vândut într-o zi un pui de ciobănesc de Maremma uneia care intrase în magazinul lui din greşeală, confundând intrarea cu cea a coaforului de lângă. Şi care trebuie să fi rămas înăuntru datorită privirii lui, aia care spune: *„Nu pleca, riscăm să pierdem ocazia vieţii noastre."* Cunosc bine privirea aia. Şi încă cum!

Poate că singura victimă în toată povestea asta e

ciobănescul ăla buimăcit, care își dorea orice în afară de o stăpână zăpăcită și cu părul tapat, care să-l uite peste tot. Bună treabă. Adevărul e că Matteo ar fi în stare să le vândă un frigider eschimoșilor și să te convingă că și tu, până la urmă, ai nevoie de un frigider nou și poate și de un eschimos.

— Deci, Solidea, te ocupi tu de doamna Marcella?

Bineînțeles că mă ocup eu. Suntem trei persoane în magazinul ăsta, dar cînd avem un singur client mă ocup eu de el, în mod obligatoriu. Iar dacă clientul în chestiune e plictisitoarea aia de doamna Marcella, care are mereu ceva de zis despre orice, nici nu mai încape vorbă.

Când am început să lucrez, nu-mi închipuiam că într-o zi mă voi întreba de ce o fac. Bacul l-am luat printr-un miracol și dacă mai vedeam vreo carte deschisă îmi venea să vomit. În prima zi de lucru, îmi amintesc că i-am spus mamei: „*La cărți pot să suport numai coperta și, din fericire, în magazinul ăsta nici nu sunt prea multe.*” Ea a zâmbit cu indulgență, poate fiindcă știa că într-o zi o să vreau din nou să le deschid.

Și chiar așa a fost. Numai că, atunci cînd mi-a venit cheful, n-am mai avut timp pentru lectură. Mi se pare că nu am niciodată destul timp, sunt atâtea romane importante pe care vreau să le citesc și mi-ar plăcea să și scriu, să fac ceva semnificativ, cu alte cuvinte. Am oribila senzație că m-am trezit cu întârziere, că am pierdut o întâlnire importantă.

„Aș fi putut.” Verbul ăsta îmi zbârnâie în cap de cînd m-am despărțit de Matteo. De cînd ușuratica aia tapată și-a cumpărat puiul de ciobănesc și, odată cu el, toate visurile mele, toate planurile și dragostea aceea care nu trebuia să se

sfârşească niciodată. Nu credeam că toate aceste lucruri au un preţ, că nefericirea cuiva se poate cumpăra cu nouă sute cincizeci de euro cu reducere. Şi cînd mă gândesc că poate tocmai pentru Matteo am început să lucrez. Voiam să mă simt independentă, să locuiesc singură, să fac dragoste cu el fără coşmarul părinţilor noştri şi al acelor pereţi subţiri care separau intimitatea noastră nesăţioasă de dezamăgirile lor frigide.

Înainte să moară, bunicul meu i-a lăsat mamei un apartament nu departe de magazin, pentru primul copil care avea să se căsătorească, aceasta era dorinţa lui. Eu sunt cea mai mare dintre fraţi, evident nu m-am căsătorit încă, dar acum stau acolo cu Matita şi, la douăzeci şi cinci de ani, nu am mai puţine probleme decât unul de cincizeci, supărat pe viaţă, cu taxe şi facturi de plătit. Fratelui şi surorii mele mai mici, în schimb, nu le pasă de independenţă şi de toate bătăile astea de cap nici cât negru sub unghie: Clotilde are optsprezece ani, e prima din clasă şi visează să devină medic; Luca, la cincisprezece ani, împliniţi luna trecută, va fi expediat la universitate fără discuţii, tocmai pentru că e un mic huligan zbuciumat. Mama l-ar vrea avocat, măcar aşa într-o zi îşi va da seama câte ne-a făcut să îndurăm.

Cât despre mine, mă aflu aici, în papetăria librăria mamei şi a mătuşii, nici mai mult, nici mai puţin decât pe post de vânzătoare.

„Papetărie librărie” stă scris şi pe firma cu alb şi albastru dinspre stradă, dar în realitate vindem cam de toate. Până acum câţiva ani, aveam şi jucării pentru copii, puşti cu apă şi

paturi gonflabile. Astăzi suntem mai serioşi, magazinul a fost şi renovat. Mătuşa spune că aşa este mai şic, fără îndoială, însă mama nu pare prea convinsă. De cînd am renovat, tata n-a pus deloc piciorul aici, își alege dinadins alt drum cînd se duce la muncă. Cincisprezece ani de trai separat nu au aplanat divergenţele dintre ei. Din fericire, acum mama e mai senină, nici nu ştiu dacă intenţionează să-şi găsească pe altcineva; la urma urmei, noi îi suntem de ajuns. Şi, în plus, atâta timp cât trăieşte bunica noastră, care locuieşte la etaj, ar fi de neconceput să-l înlocuiască pe tata cu un alt bărbat. Bunica este habotnicia în persoană şi vorbeşte numai în parabole: ne aminteşte cuvântul lui Isus la fiecare pas, chiar şi acum, cînd se deplasează cu ajutorul unui cadru. Da, fiindcă acum două luni şi-a rupt şoldul pentru a doua oară şi i-au pus o proteză.

Matita s-a întors în magazin şi se gudură toată pe lângă mine. Are o privire hoţomană care miroase a biscuit oferit pe furiş. Când mă gândesc că tocmai i-a lins degetele, îmi vine rău. A fugit jos în magazie, e destul de inteligentă ca să înţeleagă că în momentul ăsta prezenţa ei mă deranjează.

— Solidea, îmi aduci două pachete de hârtie pentru imprimantă?

Bineînţeles, mătuşă.

Hârtii, pixuri, agrafe, penare, agende şi enciclopedii: sunt închisă în locul ăsta care miroase a gumă de şters, agonizez în spatele unui zid de hârţoage şi cărţi poştale, pe care nimeni nu-l va putea dărâma. Nimeni n-ar reuși s-o facă, nici ca să mă elibereze, nici ca să mă distrugă, ceea ce înseamnă

cam acelaşi lucru.

Am ridicat privirea şi am aruncat-o din nou dincolo de vitrină. Ştiu, îmi promisesem să n-o mai fac pe ziua de azi, dar n-am putut rezista, fiindcă ştiam că se uită la mine. Îmi zâmbeşte cu faţa aia de neruşinat, iar eu mă străduiesc să rămân indiferentă, dar în sinea mea îmi doresc să izbucnească al treilea război mondial şi bombardamentele să înceapă exact cu magazinul lui. Bin Laden în persoană ar trebui să intre acolo, căptuşit cu trotil, ca să sară în aer, eventual cu gândul că un magazin de animale ar putea fi considerat emblema exploatării şi a capitalismului occidentale, cine ştie. Dacă s-ar întâmpla aşa, mi-ar părea rău doar pentru pisoiaşii din vitrină, tot restul poate să se ducă naibii.

Eram îndrăgostiţi. Eu eram ceva mai mult decât o copilă, iar el un băieţaş plin de tatuaje, care organiza petreceri în discotecă. Întregul cartier îi cunoştea numele. La vârsta aia e tot ce contează. Mă simţeam femeia şefului, sau ceva de genul ăsta, prietenele mele salivau de invidie, iar eu eram a lui, a lui şi a nimănui altcuiva.

Dintotdeauna am considerat că bărbatul meu ideal ar trebui să ştie totul despre muzică, să meargă la teatru, să fie expert în filme, să scrie poezii, să picteze, să vorbească cel puţin două limbi străine, eventual japoneza şi, bineînţeles, să fie şi un om de afaceri cu un cont gras în bancă. Putem spune că timp de nouă ani m-am pretat la compromisuri penibile, fiindcă Matteo nu e altceva decât un dobitoc care vinde animale, dar trebuie adăugat şi că, la şaisprezece ani, faptul

de a intra gratis în discotecă fără a mai sta la rând avea o anumită importanţă. Acum, cînd îl văd acolo, de cealaltă parte a tejghelei, printre toate cuștile și pungile alea de crochete, nu reuşesc să văd un dobitoc care vinde animale şi nici nenorocitul care mi-a distrus viaţa, ci doar pe acel Matteo care mă ţinea strâns în braţe şi eu, cu ochii închişi, cu fiori pe spinare, îmi spuneam: „Așa va fi paradisul. Asta se va întâmpla dacă vom fi cu toţii mai buni”

Nu mă voi mai coborî niciodată la compromisuri. Următorul meu iubit o să vorbească japoneza la fel de fluent ca italiana, iar în călătoriile lui de afaceri, în aeroport, mă va lua de mână şi mă va duce cu el în celălalt capăt al lumii, departe de strada asta, de hârţoagele şi gumele de şters, de vitrina magazinului de vizavi, de pisoiaşii din cuşcă şi de biscuiţii Matitei. Dar pe ea o vom lua cu noi, deşi, mare şi durdulie cum e, va trebui să călătorească în cală, aşa o să se-nveţe minte să mai mănânce ca porcul.

— Solidea, ai adus hârtia pentru mătuşa?

— Solidea?

Mă întorc încet, fără grabă.

— Spune-mi, mamă, îi zic nepăsătoare.

— Cum adică „*spune-mi, mamă*”? Unde ţi-e capul?

— Ce vrea să zică „*unde ţi-e capul*”?

— La ce te gândeai?

— La nimic, îi răspund, aproape dezamăgită. La ceva prostesc şi fericit.

Pe chipul mamei mele reproşul lasă locul unor licăre de nelinişte. Acum aruncă şi ea o privire dincolo de vitrină. Ştiu

la ce se gândeşte şi ştiu şi ce anume e pe cale să-mi spună: „Poate că ar fi mai bine dacă azi ai termina mai devreme. Ia-ţi câteva ore de odihnă şi vezi să nu întârzii diseară, că luăm cina acasă la bunica."

Am două ore de libertate și o mare poftă să-mi cumpăr o pereche de pantofi.

Mă plimb împreună cu Matita, cu privirea lipită de vitrine, în sfârşit nu gândesc, nu-mi amintesc, doar contemplu. Îmi sar în ochi sumele exorbitante scrise pe etichetele de preţ: o pereche de sandale cu strasuri, patrusutecincizecişinouăvirgulăzerozero. Şi să nu vă aşteptaţi la reduceri. Lumea a luat-o razna de tot. Mai bine să n-ai cine știe ce câștiguri decât să lași trecătorii cu buzele umflate și casa goală ca o tobă, așa spune mama mereu, în ritmul ăsta, vom ajunge la revoluție, pe cuvânt de vânzător.

De altfel, scenariile pe care le prevede profesorul Bonelli nu sunt deloc liniștitoare: el se întoarce în timp, la secolele trecute, la marile epidemii, la perturbările climatice și demografice, dar ştie o grămadă de lucruri şi, cînd vorbeşte despre ciclicitatea istoriei, o face în cunoştinţă de cauză, nu trage concluziile așa, la întâmplare.

Profesorul Bonelli este singurul adult de peste cincizeci de ani cu care reuşesc să vorbesc despre orice, chiar și despre sex, dacă e nevoie, fără să-l tutuiesc. Mă cunoaşte de zece ani, era profesorul meu de istorie și este, de asemenea, un client fidel, adoră ilustratele desenate de mână pe care le vindem în exclusivitate.

Este un scriitor, deși nu știu dacă cineva care n-a publicat

nimic niciodată poate fi considerat scriitor. În orice caz, mi-a plăcut întotdeauna profesorul Bonelli, mai ales cînd face fețișoara aia dulce, gen Moş Crăciun, cu părul ăla cărunt și ciufulit și cu ochii mici, mici, care atunci cînd râde îi dispar sub sprâncenele dese. E autoironie, inteligent, un bărbat din alte timpuri, dar care a învățat să trăiască bine și în cele actuale. În tinerețe a fost corespondent de război, asta înainte de a găsi un post de profesor la școala în care am învățat toți din familie, unde creta nu e niciodată destulă și bureții sunt luați acasă de elevi. Este un loc deprimant, total lipsit de stimuli; singurul merit pe care îl are este că se află la doi pași de magazinul nostru și, prin urmare, ne furnizează majoritatea clienților.

Când trece pe la noi, profesorul Bonelli îmi amintește mereu că puțini dintre foștii săi elevi i-au dat satisfacții din punct de vedere profesional. El mă sfătuise să merg la facultate, îmi spusese: *„Ți s-ar potrivi Literele, dragă Solidea.”* Dar eu nu l-am ascultat, iar acum nici nu mai vorbim despre asta. Trecutul e trecut. Acum aduce vorba numai de sora mea, ne spune mereu că e ageră la minte și că o așteaptă un viitor strălucit. Ferice de ea că-l are pe tot dinaintea ei.

Diseară luăm cina la bunica. Miercurea trecută a fost ziua ei, a împlinit nouăzeci și unu de ani. Unii au curajul să afirme că se ține bine la vârsta ei, pentru că se duce în fiecare dimineață la biserică și încă mai gătește, dar, dacă o vezi, zici că-i o mumie, mai ales acum, de cînd merge cu cadrul. E o pacoste a-ntâia, iar lipsa ei de toleranță este direct proporțională cu trecerea anilor. O maniacă a ordinii, mai

ales în bucătărie: cratiţele sunt aliniate la perfecţie în ordinea mărimii, iar serviciul de porţelan imaculat nu se foloseşte nici măcar la ocaziile speciale. Corpuşorul ei osos şi necoordonat, atât de nepotrivit cu energia pe care o conţine, îşi petrece zilele mergând înainte şi-napoi pe hol, de la dormitor la bucătărie, mereu acelaşi traseu, ca roata unui hamster. Dacă sunt observate cu atenţie plăcile de faianţă ale pardoselii, se poate chiar întrezări urma lăsată de papucii ei în toţi aceşti ani.

Am cunoscut-o aşa, bătrână şi văduvă. Când eram mică mă îndopa cu ouă bătute, spunându-mi că trebuie să mă îngraş pentru a înfrunta mai bine perioadele de foamete şi nu era prea diferită de bunica de astăzi, cea cu botul ostil şi cu proteza dentară instabilă, care rămâne absorbită cu orele în faţa televizorului uitându-se la telenovele, iar cu mâna tremurândă, emblemă a bolii, face semn restului lumii s-o lase în pace. Este bunica mea. Pentru toată familia – una şi trinitară, ca semnul crucii: bunica şi cele două mari iubiri ale ei, una se numeşte Isus, iar cealaltă este bunicul, care nu mai e.

De fapt, o altă constantă în amintirile mele cu privire la bunica este prezenţa, câteodată de-a dreptul incomodă, a bunicului care nu mai e. De fapt, bunicul care nu mai e se află mereu cu ea. O însoţeşte de-a lungul holului, printre oalele din bucătărie, pe canapeaua din faţa televizorului şi în scrisorile ascunse în cutia de bijuterii din dormitor. Scrisori pe care n-a încetat niciodată să i le scrie, ca şi cum el le-ar putea citi cumva. Şi continuă să-i vorbească, să

pălăvrăgească cu el, dând impresia că-i merge întotdeauna alături. Mi s-a întâmplat de mai multe ori s-o surprind în genunchi, la picioarele patului, spunând rugăciunea de seară şi incluzându-l în ea şi pe bunicul care nu mai e, convinsă că se află şi el acolo, împreună cu Isus, ascultând-o amândoi.

În afară de Isus şi de bunicul care nu mai e, cu bunica mai locuiesc mătuşa şi Federica, verişoara mea şi ele demobilizate după un trist divorţ. Mama, sora mea şi fratele meu stau la etajul inferior, dar e practic ca şi cum am fi locuit mereu împreună, cu toţii: o familie numeroasă, de tip matriarhal, dispusă pe două etaje ale unei clădiri modeste din cartierul Prati, cu adaosul fratelui meu, care, mai mult decât noi toţi, mai ales în primii ani de viaţă, făcea naveta între o casă şi cealaltă şi, din cînd în cînd, era uitat în lift. Nu ne putem plânge că a devenit un huligan, dar măcar a rămas heterosexual.

Cu ocazia zilei de naştere a bunicii, toate neamurile au venit în capitală. Bunica s-a hotărât să ne ghiftuiască cu obişnuita cină copioasă pe bază de ravioli, risotto şi panzerotti1, iar între un toast şi altul nu lipsesc privirile pline de compasiune aruncate în direcţia mea: *„Săraca Solidea”*, probabil că-şi spun, *„a fost părăsită după nouă ani de relaţie. Şi cînd te gândeşti că mai avea puţin şi ajungea la altar.”* Şoaptele se irosesc. Da, chiar aşa, fiindcă la mine acasă ori se urlă, ori se vorbeşte în şoaptă şi lucrurile spuse cu voce joasă nu sunt cu mult mai bune decât cele deşănţate, aruncate între un hohot de râs şi un altul. Între timp, bunica îmi tot umple farfuria. Cât o să mai dureze chinul ăsta? Pe

unde-or fi sora şi verişoara mea? Cu pretextul că anul ăsta au bac, reuşesc mereu să ajungă cu câteva ore întârziere.

Într-adevăr, cînd ele ajung, noi suntem deja la desert, un Mont Blanc adus de mătuşa Margherita, sora bunicii.

Un salut general şi o scurtă trecere în revistă a vieţii fiecăreia. Mamei şi mătuşii li se aminteşte întâlnirea săptămânală cu directorul şi profesorii, se vorbeşte despre şcoală şi despre examenele care bat la uşă, după care, în sfârşit, program de voie pentru toată lumea: cei tineri îi lasă pe cei bătrâni la masă şi se retrag în camerele lor. Fratele meu fuge la etajul de dedesubt cu verişorii, să se joace la Playstation, în timp ce eu, Federica şi Clotilde ne furişăm în camera Federicăi să vorbim de-ale noastre. Matita ne urmează molcomă, cu burta plină de ravioli.

Odată intrate în cameră, eu şi Matita ne ghemuim în pat, Federica începe să scotocească prin şifonier în căutarea a nu ştiu ce, iar Clotilde se aşază la birou.

Ne despart şapte ani ca vârstă, dar acum nici nu se mai simte diferenţa asta, am început să vorbim aceeaşi limbă şi trebuie să recunosc că, dacă stau prea mult timp departe de casă, prezenţa lor îmi lipseşte.

Sunt atât de diferite. Clotilde este o mică femeie, serioasă şi liniştită, cu faţa rotundă şi paşnică şi cu păr blond, drept, ordonat. Federica, în schimb, e un dezastru, o gazelă brunetă, cu ochii de culoarea sticlei, lungi şi vicleni, ca de pisică. Pare puternică, dar în realitate e fragilă, asemenea tuturor fetiţelor forţate să crească prea repede luptând cu greutăţile vieţii. Acum a ajuns la o răscruce, după bac nu trebuie să

renunţe, altfel o să ajungă şi ea la magazinul mamelor, întrebându-se ce altceva ar fi putut face. Din păcate, fusta aia mini şi bluza mulată, care parcă stau să crape pe ea, nu promit nimic bun.

Şi-a cumpărat un Tesmed, un aparat care presupun că foloseşte la stimularea muşchilor sau ceva de genul ăsta şi tocmai şi l-a aplicat pe braţe. Râde şi spune:

— Ia uite, Sole, zici că am Parkinson, ca bunica! Mişto, ai văzut?

Clotilde îşi ridică ochii spre cer şi deschide computerul:

— Încetează, Fede. Nu eşti amuzantă.

— Tu, în schimb, eşti plictisitoare, mai plictisitoare decât fraiera aia de Macchioni! Nu-ţi face bine să studiaţi mereu împreună.

— Cel puţin eu o să ajung undeva.

— Haideţi, fetelor, terminaţi.

Toată povestea asta cu examenul le-a făcut irascibile.

— Las-o să spună, continuă Federica, de cînd are prieten s-a urcat pe un piedestal. Dacă înainte nu exista decât şcoala, acum există şi Alessandro. Şcoala şi Alessandro, ce plictiseală mortală.

Clotilde este una dintre puţinele cunoştinţe ale mele care cu greu reacţionează la provocări. Şi în cazul de faţă rămâne calmă, în faţa monitorului, aşteptând să se încheie faza de aprindere. Are mai mult echilibru interior decât un călugăr tibetan, oare cu cine o fi semănând?

Între timp, cealaltă continuă:

— Mai devreme sau mai târziu o să explodezi, îi spune, ca

femeile alea reprimate care la cincizeci de ani dau totul naibii şi încearcă să recupereze timpul pierdut.

Se uită la mine şi râde, căutând sprijin, în timp ce Tasmedul îi zgâlţâie braţele ca pe nişte budinci.

— Nu e vina mea că te-ai culcat cu toată şcoala şi că n-ai găsit pe nimeni care să te satisfacă, ripostează Clotilde serafică, în timp ce se conectează la reţea.

— Dacă este cineva nesatisfăcut aici, cu siguranţă nu sunt eu aceea…

— Acum încetaţi, serios, intervin din nou, în timp ce Matita ne priveşte căscând. Mai avem puţin şi adormim.

Clotilde izbucneşte în râs, din senin:

— Ia uitaţi-o pe Matita cu ochii pe jumătate închişi! O vedeţi?

Expresia caraghioasă a boticului ei ne amuză îndeajuns cât să lăsăm imediat deoparte tonul polemic.

— Acum îi fac o poză şi o pun pe Facebook, propune Federica, luându-şi celularul.

Matita nu se mişcă, ba din contră, parcă scrutează obiectivul.

— Ciufuleşte-i un pic bretonul, aşa îi iese în evidenţă latura de Grifon.

Căţeaua se lasă coafată ca o jucărie de pluş. Federica îi face poza, apoi izbucneşte iar în râs.

— Ce figură e câinele tău! E prea tare, ia uite aici!

Clotilde scoate un cablu din sertarul biroului şi îl conectează la computer, cealaltă extremitate este conectată la celular şi într-o clipită apare pe ecranul calculatorului

poza în mărime naturală. Ce puse la curent cu tehnologia sunt fetele astea; eu nici n-aş şti de unde să încep.

— O descarc în contul meu, îi spune Clotilde şi apoi îţi dau tag, OK?

Când folosesc termenii ăştia mă ia durerea de cap. Tehnologia evoluează cu repeziciune şi astfel generaţia următoare este tot mai avantajată în comparaţie cu precedenta, nu se poate face nimic în privinţa asta.

— Tu ai cont de Facebook? Îţi dau şi ţie tag? Mă întreabă Clotilde, dar e ca şi cum ar vorbi în altă limbă.

— E deja prea mult că am descărcat Skype pe calculatorul de la magazin şi că reuşesc să fac câte un video call din cînd în cînd, îi atrag eu atenţia. Eu nu sunt aşa de absorbită de internet ca voi.

În acest moment, Federica zâmbeşte entuziastă, de parcă i-aş fi propus cine ştie ce aventură.

— Pe Facebook trebuie neapărat să te înscrii, îmi zice, se poate spune că practic eu şi Clo trăim acolo.

Nu mă aşteptam la atâta entuziasm. Imediat se grăbesc să-mi arate pagina de întâmpinare. Îmi explică în mare cum funcţionează, trecând în revistă poze, discuţii, evenimente. Fiecare are câte o imagine de referinţă, cea a Federicăi este un fund în prim-plan, care nu lasă loc de interpretări. Ea glumeşte pe seama asta, dar Clotilde o dezaprobă vehement. Închipuiţi-vă, ea, pe de altă parte, a ales o poză care n-ar putea fi mai castă decât dacă ar fi îmbrăcat o uniformă de cercetaş, iar asta are o anumită importanţă, având în vedere că sora mea nu are nici jumătate din prietenii Federicăi. De

altfel, tocmai a decis să ignore o nouă cerere de prietenie.

— De ce? Bombăne Federica. Ala era drăguţ.

— Atunci agaţă-l tu, eu habar n-am cine e.

— E prieten cu Giorgio Chiesa, ăla din a XII-a B.

— Tocmai, e prietenul lui, eu nu-l cunosc.

— Doamne, ce bigotă mai eşti.

— Tot mai bine bigotă decât să am un fund în locul feţei.

— Gata, fetelor, altfel o iau pe Matita şi plec acasă!

Sunt atât de entuziaste de ideea de a mă ghida în acest nou cyberspaţiu, încât încetează imediat cearta şi încep să-mi arate din nou minunăţiile lui: mesajele, părerile, actualizările statusului, chatul cu prietenii care sunt conectaţi la site. Mi se pare o comunitate prea complicată pentru gusturile mele, dar îmi trezeşte curiozitatea pentru că este vorba despre lumea lor, despre tot ce ţine de viaţa lor, lucruri pe care eu nu le cunoşteam încă.

Dintr-o singură privire pot să aflu ce vorbesc, ce gândesc, ce fac atunci cînd nu sunt lângă mine. Văd pozele celor mai buni prieteni ai lor, de la petreceri, din vacanţe şi – în mod paradoxal – totul este atât de aproape, atât de la îndemână. Aproape că mă sperie ideea de a intra în lumea asta.

— Toţi suntem într-un fel conectaţi, continuă Federica, de parcă s-ar referi la vreo sectă zen. Pot să văd cine sunt prietenii prietenilor mei, să descopăr dacă recunosc pe cineva şi să decid să-l contactez, sau pot să-mi fac noi prieteni, să-i regăsesc pe cei cu care am pierdut legătura. Cum e posibil să nu-l cunoşti? Toată lumea e înscrisă. Vrei să facem o probă?

— Cum adică să facem o probă?

— Tu îmi spui numele unei persoane pe care nu ai mai văzut-o de mult şi vedem dacă reuşim s-o găsim.

Trebuie să recunosc că încep să mă entuziasmez şi eu. Ridic privirea în aer în căutarea unui nume.

— Nu ştiu ce să-ţi spun… vrei un nume oarecare?

— Da, un nume oarecare, al cuiva pe care-l cunoşti, dar cu care ai pierdut legătura.

Clotilde vine cu o sugestie:

— Chiar şi un coleg din şcoala primară, de exemplu? Şi imediat îmi apare în minte o panoramă de copii cu uniforme albastre, aşezaţi în băncile lor şi ţinuţi în frâu de o învăţătoare neconvingătoare… oare cum o chema? Martinelli. Da, Martinelli, cine ştie pe unde-o fi.

— Erica Martinelli, anunţ eu hotărâtă.

Clotilde tastează numele într-o fracţiune de secundă.

— Cine e?

— A fost învăţătoarea mea în clasele primare, dar nici nu apuc să-i răspund, că monitorul ne lasă cu buza umflată: multe nume de Erica, dar niciuna cu numele de familie pe care-l căutăm. S-o lăsăm baltă.

— Păi, normal, comentează sardonic Federica, cine ştie câţi ani o avea acum… Facebook-ul nu e pentru boşorogi.

O precizare e obligatorie:

— Să ştii că nu sunt un personaj din Cuore, clasele primare nu le-am făcut în secolul trecut… şi, în plus, Erica era o învăţătoare tânără, acum ar avea maxim patruzeci de ani, nu mai mult.

— Atunci are sufletul bătrân, altfel ai fi găsit-o.

— Încearcă cu un coleg de clasă, intervine Clotilde, mai mărinimoasă. Se poate să nu-ţi vină nimeni în minte?

Continuă panorama, acum atenţia se îndreaptă spre primele bănci, se opreşte la cea din mijloc. Lângă un copil cu nasul care curge se conturează figura celei mai frumoase fetiţe pe care mi-o amintesc: Sara Carelli, cea pe care toţi o voiau ca prietenă.

— Încearcă s-o cauţi pe Sara Carelli.

Clotilde tastează numele şi de data asta calculatorul ne sprijină: apare fotografia unei frumoase fete blonde, cu un zâmbet cât se poate de alb şi buze roz. Ea e. Astăzi pare Bărbie, dar are aceiaşi ochi ai celei mai frumoase fetiţe din clasă.

— Senzaţional… cât timp a trecut.

Federica îmi spune că, dacă mă hotărăsc să mă înscriu, aş putea s-o contactez. Având în vedere că nu sunt prietene, Clotilde nu are permisiunea de a-i accesa pagina şi totuşi îi pot vedea prietenii.

Observ că a ţinut legătura cu unii din clasă, îl găsesc şi pe fostul ei coleg de bancă, căruia îi curgea veşnic nasul. A devenit bărbat şi, în poza de la profil, el şi Sara sunt împreună, îmbrăţişaţi, iar între ei e un copilaş blond care seamănă un pic cu el şi un pic cu ea. Ca să vezi. Se pare că au un copil împreună.

Începe să-mi placă. Memoria se dilată, încerc să pescuiesc pe altcineva. O clipă mai târziu regăsesc un vechi prieten de la mare, fiul vecinei noastre de umbrelă şi Clotilde şi-l

aminteşte, e cel care mi-a furat primul sărut pe buze la jocul cu sticla. Să dea naiba, ce-a îmbătrânit, e aproape tulburător. Federica o sfătuieşte să-l adauge la prieteni, dar Clotilde nu e de acord.

— Spre deosebire de tine, eu fac o oarecare selecţie, îi explică liniştită. Ai cinci sute de prieteni, dar la şcoală nu saluţi pe nimeni şi ieşim mereu cu aceiaşi patru imbecili. De ce n-o înscriem mai bine pe Sole şi devenim numaidecât prietene?

Ideea e atrăgătoare. Cât ai zice peşte, ne trezim completând un formular cu toate datele mele personale şi căutând o poză printre cele din albumul Federicăi, pe care s-o punem la profilul meu. Găsim una care ne înfăţişează pe mine şi pe Matita pe plaja din Ansedonia. Nu e rea.

În câteva secunde sunt şi eu o cetăţeană în toată regula a Facebookului: pe pagina încă goală ne ivim eu şi Matita, iar lângă noi, un câmp text ne cere să descriem primele noastre impresii. Mă întorc să caut aprobarea căţeluşei mele, dar ea s-a tolănit pe patul Federicăi şi a început să sforăie.

— Asta e actualizarea statusului, îmi explică Clotilde. Poţi să scrii ce vrei, toţi prietenii tăi vor putea vedea şi decide dacă să-ţi trimită un mesaj sau să publice ceva pe peretele tău.

— Senzaţional! Subliniez ironică. Şi care-or fi toţi prietenii ăştia?

— Deocamdată, să începem cu mine şi cu Federica.

Fetele se grăbesc să intre pe contul lor pentru a mă contacta şi cererile lor de prietenie îmi ajung în timp real.

Pot să hotărăsc dacă să le accept sau să le ignor, dar, desigur, nu sunt în măsură să fac pe grozava din moment ce căsuţa mea de prieteni e goală ca o cutie de rezonanţă.

Clotilde se întoarce la pagina ei şi îmi arată că pe perete a apărut o nouă consemnare care anunţă evenimentul zilei: eu şi sora mea am devenit prietene. Acum ştiu toţi lucrul ăsta, presupun că se vor duce la culcare mai liniştiţi.

— Poţi să adaugi câte poze vrei şi să le ordonezi într-un album, continuă să-mi explice Clotilde. Dacă cineva îţi dă tag, adică dacă te semnalează într-o poză, acea poză va fi adăugată automat la cele pe care le ai deja în arhivă şi toţi o vor putea vedea.

— Habar n-am cum se face un album.

— Aşa cum ai încărcat poza de profil poţi s-o faci şi cu alte imagini sau înregistrări video, dacă vrei. Să-ţi dau un exemplu: cina din seara asta. Albumul îl putem numi… să zicem… „*Familia*".

Şi Clotilde conectează numaidecât aparatul foto la calculator. În câteva secunde apar pe ecran pozele cinei de neuitat, abia încheiate: chipurile noastre zâmbitoare, atmosfera de voie bună, delicatesele bunicii, Matita care le înfulecă lacomă şi mama care strânge masa cu obişnuita expresie a la Annie Sullivan din „*Miracol în Alabama*". Văzuţi în felul ăsta, chiar părem o gaşcă veselă.

— Acum nu-ţi mai rămâne de făcut decât să te duci în căutarea altor prieteni, mă sfătuieşte Federica, socotind acest aspect scopul fundamental al întregii chestiuni. Analizând datele tale, site-ul îţi sugerează toate persoanele

pe care e posibil să le cunoşti. Aruncă o privire… în două săptămâni, vei avea şi tu o viaţă socială intensă pe net.

În acest moment, Clotilde mai are o întrebare:

— Îţi mai vine în minte cineva pe care putem să-l căutăm?

Şi iată că-mi apare din nou în gând faţa aia de neruşinat pe care în fiecare zi încerc cu greu s-o alung.

— Încearcă cu Matteo, spun eu cu o expresie mai gravă.

Federica şi Clotilde îşi aruncă o privire tulburată. Degetele surorii mele paralizează pe tastatură.

— De ce continui să-ţi faci rău?

Eu încerc să minimalizez:

— Doar din curiozitate, îi răspund. Vreau să văd ce poze şi-a pus pe profil.

Sora mea nu înghite minciuna, pe de altă parte ea a stat lângă patul meu cînd încercam cu disperare să-mi sufoc suspinele în pernă.

— Sole, te rog, mai bine nu, aproape că mă imploră.

Federica, în schimb, mă priveşte şovăitor. Apoi, brusc, se avântă la butoanele tastaturii:

— La naiba, comentează, o cunosc bine pe sora ta, dacă îşi pune ceva în minte, nimeni n-o poate opri.

Trec trei secunde şi neruşinatul apare pe ecran.

Are o ţigară în gură şi zâmbeşte în felul lui obişnuit, cel care-mi spune că o duce nemaipomenit şi fără mine. Un fior îmi muşcă stomacul. Nu reuşesc să-mi iau ochii de la el. În aceeaşi clipă, Federica remarcă un detaliu care mie îmi scapă şi rămâne interzisă. I se adresează surorii mele, cu un aer de reproş:

— Ce caută Matteo în lista ta de prieteni?

Clotilde pare încurcată, dar nu are o expresie vinovată.

— Îl cunoaştem de-o viaţă, se justifică ea, e aproape ca un frate mai mare, nu puteam să ignor o cerere de prietenie din partea lui.

— Asta înseamnă că putem intra pe pagina lui? Întreb respirând agitat, ceea ce îmi trădează emoţia.

În punctul ăsta, fetele nu mai au de gând să mă sprijine.

— Ieşi din contul meu, îi ordonă Clotilde Federicăi, pe un ton autoritar. Nu-i permit să-şi mai facă rău.

— Dacă ieşi de pe pagina aia, înseamnă că nu ai înţeles nimic, îi spun. Încă am nevoie să conştientizez ce s-a întâmplat, chiar nu înţelegi?

— Tu ai nevoie doar să întorci foaia, Solidea. Trebuie să priveşti înainte şi, dacă tragi cu ochiul la viaţa lui, asta sigur nu te ajută.

Are dreptate cât cuprinde, dar mă cunosc şi ştiu că nu voi avea linişte până n-o fac.

— Te rog, Clo. Am nevoie, insist eu. Probabil că ochii mi-au devenit brusc umezi, fiindcă simt cum se ivesc lacrimile. Clo nu rezistă să mă vadă aşa şi ştiu că pot să profit şi de asta.

Între timp, Federica a rămas tăcută; parcă pentru prima oară, nu are curajul să se amestece. Până la urmă, nu a ascultat de ordinele surorii mele, fiindcă pe ecran încă se mai vede Matteo, care ne zâmbeşte.

Dintr-odată, iau în stăpânire mouse-ul şi, fără ca nimeni să mă împiedice, dau clic pe ţigară. Apoi, în puţinele clipe care mă despart de lumea lui, simt cum inima dă să-mi iasă din

piept. Pe de o parte din neputinţă şi pe de alta dintr-o curiozitate sadică, nu mai reuşesc să opresc procesul de pornire.

Primul lucru pe care-l aflu de pe Facebook este că Matteo s-a îngrijit să comunice restului lumii că a trecut de la statutul de „*singur*" (bine că am fost împreună numai nouă ani) la cel de „*cuplat"* și acum se declară „îndrăgostit nebuneşte". Am început bine.

Are nu mai puţin de cinci sute de prieteni şi patru albume de poze. Când eram împreună nu-şi lua niciodată cu el aparatul foto şi mergeam să mâncăm mereu în aceeaşi pizzerie, unde vedeam aceleaşi feţe.

Primul album, înzestrat cu comentarii oportune pe deasupra, înfăţişează memorabila călătorie în Peru din iama asta: prima pe care au făcut-o împreună. Și cînd mă gândesc că în nouă ani de relaţie am reușit să mergem o singură dată la Londra şi o săptămână la Barcelona, în excursie cu şcoala, cînd cea mai mare dorinţă a mea a fost dintotdeauna de a petrece o noapte de dragoste la Paris şi nu mi se părea o cerere imposibilă. Nu ca aceea de a vinde un ciobănesc unei necunoscute pentru ca, după mai puţin de o lună, să zboare cu ea două săptămâni în Peru. Poza care îi înfăţişează împreună la o şcoală de copii din Machu Picchu e cea mai josnică lovitură pe care am primit-o în viaţa mea.

În al doilea album avem o plimbare a trioului la terenul de joacă: el, tapata şi ciobănescul care ar vrea să se spânzure cu lesa. Îmi vine să vomit. Ca şi cum n-ar fi de ajuns, al treilea album este o ședință foto care se concentrează numai pe ea,

în versiune bikini şi toate comentariile lui despre cât e de frumoasă și bla-bla-bla. Vreau să mor.

Al patrulea album este un reportaj despre foarte intensa lor viaţă mondenă: ea stând lângă el la platane, în timp ce pune discuri la petreceri private (nu m-a dus la aşa ceva de mai mult de două ori); ei dansând pe ring (cînd era cu mine, mă trimitea mereu să dansez singură) şi chiar o petrecere pe plajă, cu toţi vechii noştri prieteni.

Într-un fel, e ca şi cum lumea lui a rămas intactă, numai că în locul meu şi al dolofanei de Matita se află acum o tapată cu nişte ţâţe enorme şi un ciobănesc slăbănog ca o capră. Pe de altă parte însă, ceea ce văd nici măcar nu mai pare a fi Matteo al meu; râsul vechilor noştri prieteni sună ca nişte ecouri îndepărtate a ceva ce, în fond, nu mi-a aparţinut niciodată. Am fost dată deoparte, trebuia să mă aştept la asta, dar acum mă întreb cum am putut să rămân în cercul lor atâta amar de vreme.

Timp de nouă ani prietenii mei au fost ai lui. Timp de nouă ani, zilele mele începeau cu el şi se sfârşeau cu el, credeam că nu-mi mai doresc nimic altceva. Iar acum, dintr-o bucată atât de importantă din viaţa mea, dintr-un bărbat care a fost înăuntrul meu în toate felurile posibile, nu mai rămâne aproape nimic. Dacă n-ar fi fost familia mea, m-aş fi simţit pierdută. Trebuie s-o iau de la capăt şi sora mea are dreptate: dacă mai privesc mult înapoi, nu fac decât să-mi pierd timpul.

Fără să vreau, am lăsat lacrimile să-mi curgă pe obraji şi am rămas încremenită în faţa ultimei fotografii: un minunat

sărut de-al lor în faţa unui foc de tabără de martie.

— Nu poţi să mai suferi aşa, mă compătimeşte Federica.

Clotilde se întoarce la pagina de întâmpinare, iar Matteo și tapata dispar de pe ecran.

— Trebuie să-ţi revii, Sole, mă încurajează cu o mângâiere pe obraz. Ştii că poţi s-o faci.

Nu e aşa. Câteodată mi se pare că nu am forţa necesară. Şi magazinul ăla, unde sunt obligată să-mi petrec toată ziua, mă împiedică să-mi reconstruiesc viaţa. Nu ştiu de unde să încep, ştiu doar că n-ar fi trebuit să-mi întrerup studiile şi să le permit mamei și mătușii să mă îngroape acolo. Urăsc hârţoagele alea, atât de demodate în comparaţie cu restul lumii, mirosul ăla de hârtie îngrămădită și de cerneală proaspăt tipărită şi zăngănitul pe care-l face casa de marcat cînd bat chitanţele, privirile clienţilor mai tineri, ale elevilor atât de plini de speranţe. Aş vrea să mă întorc în timp, înainte de întâlnirea noastră și să am puterea să rezist tentaţiei săruturilor sale, care m-au învăţat pas cu pas jocul dragostei, dar mi-au răpit tot restul.

— Trebuie neapărat să-ţi facem cunoştinţă cu cineva, propune Federica, reintrând în posesia calculatorului.

— Prietenii voştri sunt prea tineri pentru mine.

— Prietenii Clotildei, poate, îmi zice, dar eu am atâtea contacte, încât aş putea să deschid o agenţie de casting. Apoi începe să-şi facă de lucru pe net şi modul în care o face reuşeşte să ne smulgă un zâmbet. După câteva minute, anunţă convinsă: uite, Giulio Tini. Este consultant financiar, are treizeci şi unu de ani şi tocmai a fondat pe Facebook un

grup pentru cei singuri, în căutarea sufletului pereche.

— Un tip cu adevărat grozav, comentez ironic, privind poza unui individ cu părul gelat şi în postură de star. Dar nu ţi se pare un pic cam în vârstă pentru a face parte din lista ta de prieteni?

— În privinţa asta, Federica acceptă şi bărbaţi de cincizeci de ani, mă informează Clotilde, cu un amestec de reproş şi nelinişte. Eu m-aş îngrijora mai mult de fundul ăla în tanga pe care l-a ales drept bilet de vizită decât de cunoştinţele ei. Ca să nu mai vorbim de conţinutul mesajelor pe care le schimbă cu jumătate de mapamond.

— Tu vezi-ţi de viaţa ta plictisitoare şi de iubitul tău la fel de plictisitor şi nu te mai lua de mine, ripostează Federica. Sunt în căutarea unui tip pe care să-l prezint surorii tale. După cum vezi, întotdeauna e nevoie să-ţi extinzi propriile cunoştinţe.

— S-o lăsăm baltă, îi spun, combinaţiile de genul ăsta, mai ales oarbe, nu mi-au plăcut niciodată.

— Dar nici nu mai există întâlnirile oarbe, insistă ea, cu Facebook poţi să afli de la început tot ce te interesează.

— Nu mă interesează nimic, serios. Voi ştiţi bine, am gusturi dificile, nu mă îndrăgostesc aşa uşor. Nu degeaba mi s-a întâmplat o singură dată şi mă tem că n-o să se mai repete.

— Ba nu-i adevărat! Intervine prompt Clotilde. Ai mai avut o mare iubire în viaţa ta înainte de Matteo. Poate chiar mai mare, de vreme ce este prezentă în aproape toate amintirile noastre din copilărie.

— Chiar aşa! Exclamă Federica. Edoardo Magni! Ai zăpăcit întreaga familie cu povestea aia timp de secole!

Edoardo Magni.

Mi-l amintesc bine şi eu, numele „Edo" în mijlocul inimilor pe care le desenam peste tot. Din clasa a treia până într-a opta. Şi nu cred să fi schimbat cu el mai mult de cincizeci de cuvinte în total.

Prima oară cînd l-am văzut eram în maşina mamei mele, în faţa intrării în şcoală, cu uniforma albastră şi ghiozdanul Hello Kitty încă în spate. El, în schimb, se urca pe un scuter al unui prieten pentru a se duce acasă. Pe atunci se pregătea pentru examenele din clasa a opta şi-mi amintesc că în ziua aia eram bucuroasă că voi ajunge şi eu în generală, aşa măcar aş fi avut ocazia să-l întâlnesc mai des. Nu puteam să-mi închipui că voi petrece şase ani din viaţă urmărindu-l. Da, pentru că eu ajungeam în generală, iar el era deja la liceu, pe urmă intram eu la liceu, iar el zbura la facultate. În toţi acei ani n-am făcut altceva decât să mă gândesc la el. Apoi a apărut Matteo. Doamne. Ce viaţă intensă, plină de lovituri de scenă.

Edoardo era mai mare decât mine cu şase ani şi avea un zâmbet care vorbea toate limbile din lume. Frumos, inteligent, educat. În privinţa gusturilor, nu se poate spune că n-am început bine. Cum am ajuns după aia la dobitocul care vinde animale, asta nu se ştie.

— Era mişto Edoardo, părea un lord în mijlocul unei bande de infractori, comentează sora mea, un pic visătoare.

— Dar pe vremea aia voi eraţi prea mici ca să vi-l aduceţi

aminte.

— Nu uita că am crescut citindu-ţi jurnalele şi urmându-ţi exemplele.

— Vorbeşte în numele tău, o corectează Federica, cu obişnuitul sarcasm. Eu refuz să iau drept exemplu una care la douăzeci și cinci de ani a avut doar doi bărbaţi, dintre care unul clar platonic.

Recunosc că Federica are şi ea dreptate şi las să-mi scape o grimasă de aprobare, în schimb sora mea îşi dă ochii peste cap şi o roagă să schimbe subiectul:

— Cum se face că pentru tine totul trebuie să se rezume la sex?

— Avem timp să ajungem ca mamele noastre, Clo. Eu vreau să mă distrez.

— Dacă pentru tine distracţia înseamnă să agăţi un ratat oarecare folosind ca momeală un fund care nici măcar nu e al tău, atunci mă declar bătută.

— Te-ai gândit că poate fundul ăla e doar o modalitate ca oricare alta pentru a-mi asigura anonimatul?

— Sigur, asta până cînd ajungi în pat, ceea ce se întâmplă în nouăzeci la sută din cazuri. Ţi se pare un lucru normal?

— Fetelor, vă rog, mă văd eu nevoită să intervin din nou. Ce v-a apucat? Vă face rău bacalaureatul ăsta.

— Clotildei, cu siguranţă, accentuează Federica, reluându-şi navigarea pe net. Pe mine nu mă interesează câtuși de puţin bacul, după ce scap de el mă duc un an în Jamaica, de capul meu. Mai degrabă… Edoardo Magni ăsta, nu ești curioasă să afli pe unde-o fi? Vrei să-l căutăm pe Facebook?

În clipa în care Federica pronunţă aceste cuvinte, mă cuprinde o ciudată senzaţie de ameţeală. Îmi vin în minte ani şi ani de vise şi fantezii nesatisfăcute.

Când Edoardo a terminat liceul, l-am văzut dispărând pentru ultima oară pe scuter, cu geaca lui de piele de culoare închisă, în spatele porţii de la intrarea şcolii. Îmi amintesc că am aşteptat câteva minute cu respiraţia tăiată, sperând să-l văd întorcându-se dintr-o clipă în alta. Eram sigură că se va întoarce să mă salute, chiar dacă eu eram o copilă, iar el un bărbat în toată puterea cuvântului, care se pregătea să-şi întâmpine viitorul. Minutele acelea de aşteptare zadarnică au fost atât de sfâşietoare, încât parcă aveam un ghimpe înfipt în piept.

La treisprezece ani, cînd o iubire ia sfârşit, parcă ţi se prăbuşeşte cerul în cap. Ştiam totul despre el, îi fotografiasem în minte până şi cea mai neînsemnată expresie a feţei, felul în care vorbea, în care gesticula, mersul semeţ dar liniştit; în timp ce el abia dacă ştia cum mă cheamă. În zilele bune, îmi dăruia un zâmbet, câteodată chiar şi un salut, dar numai pentru că eu rămâneam înţepenită de admiraţie şi era atât de evident că îmi plăcea, încât cred că îl înduioşam. Dar în acea ultimă zi de şcoală nu am avut parte nici de zâmbete, nici de salutări; strada l-a înghiţit şi oraşul nu mi-a mai îngăduit niciodată să-l văd. De câte ori mi-am imaginat că se va întâmpla, în cele mai romantice şi bizare feluri, în toate combinaţiile posibile. Nici nu mai ştiu de câte ori mi s-a părut că-l văd în mijlocul mulţimii, iar acum mi se oferea posibilitatea să-i tastez numele şi să-l pescuiesc de pe

internet, ca şi cum ar fi cel mai normal lucru din lume. E paradoxal. Ori unde-ar fi el, chiar şi în seara asta, dacă vreau l-aş putea găsi, într-un fel chiar prea simplu. Dar cum rămâne cu destinul, cu surprizele în genul Serendipity? Cu atmosfera romantică a unei după-amiezi de iarnă, cînd ochii noştri se întâlnesc – ce ştiu eu – în mijlocul unui muzeu sau al unui vernisaj de pictură flamandă? Asta ca să dau un exemplu.

— Nu vreau să-l caut, declar convinsă. Prefer să rămână o fantezie. E un lucru care aparţine trecutului, mi-ar da senzaţia că-l pângăresc.

— Minunat, mă ironizează Federica. Singurul bărbat cu care ai putea în sfârşit să ţi-o tragi şi ţi-e frică să nu-l pângăreşti? Poţi să mi-o traduci într-un răspuns care să aibă sens?

— Întâmplător, eu am înţeles foarte bine, intervine prompt în apărarea mea Clotilde. Înseamnă că sora mea ştie să dea valoare sentimentelor.

— Desigur, insistă Federica, menţinându-şi ironia intactă, atât de mult le preţuieşte, încât le ţine congelate într-un seif, ca să nu le deterioreze trăindu-le!

La această ultimă acuză, Matita se opreşte dintr-odată din sforăit şi deschide ochii.

Am impresia că nu mai suportă pălăvrăgeala noastră. Întocmai: se ridică şi dintr-un salt ajunge la uşă, după care se întoarce spre mine şi îmi aruncă o privire care parcă spune: *„Nu ţi se pare că s-a făcut cam târziu?”*

Matita are dreptate. Plus că n-aş mai putea suporta a nu

ştiu câta ciorovăială între Clotilde şi Federica.

— Fetelor, gata cu polemicile, rezum. Eu şi Matita plecăm acasă.

— Şi Edoardo Magni?

— Rămâne acolo unde e, răspund, din ce în ce mai convinsă. În amintirile mele de copil.

EDOARDO

Un zgomot de chei răsucindu-se în broască şi vocea stridentă şi inconfundabilă a mamei mele, care întreabă:

— Deranjez?

Dacă m-aş afla în toiul unei copulaţii cu o necunoscută, n-aş avea timp nici să-mi dreg vocea ca să bolborosesc o scuză. Din fericire, nu-mi stă în obişnuinţă. Nici scuza şi cu atât mai puţin sexul cu o necunoscută. Asta şi pentru că, în spatele trăncănelii mamei mele şi al foşnetului nenumăratelor ei pungi se află Claudia, iubita mea, care a ajuns s-o urmeze peste tot. De la coafor la shopping, încep să devină inseparabile.

La început, mama a fost cea care a prins-o în mreje, în felul ei acaparator, care mi s-a părut întotdeauna insuportabil. Aşa a făcut cu toate celelalte, iar acum o face şi cu ea: este forma ei de control maniacal. Claudia nu înţelege, crede că îmi face plăcere, poate e convinsă că alianţa cu mama mea va întări relaţia noastră. În realitate, ca de obicei, acest lucru mă deranjează şi nu numai deoarece cheile de la casă, pe care i

le-am dat Claudiei, ajung automat în mâinile mamei mele, care profită pentru a-şi înmulţi vizitele, dar şi fiindcă iubita mea a început s-o imite în privinţa stilului, a felului de a fi, de a gesticula, de parcă una ca ea nu era deja mai mult decât de ajuns.

— Edoardo, dragule, tocmai ne întoarcem de la o plimbare cât se poate de plăcută în centru, mă informează mama, răsturnându-şi toate pungile multi marcă pe canapea şi rugând-o pe Claudia să-i toarne un pahar cu apă. Dumnezeule, ce căldură… Roma devine pe zi ce trece tot mai de nelocuit… Dar te deranjăm? Lucrezi şi duminica?

Stau aşezat pe canapeaua din salon, citind câteva e-mail-uri cu laptopul pe genunchi. Casa e în dezordine, e ziua liberă a menajerei. Nu e chiar o situaţie care să ceară intervenţia protecţiei civile, dar din felul dezgustat în care mama mea priveşte în jur deduc că dezordinea va dispărea în curând.

Imediat ia geaca de pe fotoliu, pentru ca apoi să i-o întindă Claudiei, cu un comentariu subînţeles: o femeie gospodină ştie întotdeauna cînd este cazul să intervină. Uite cine vorbeşte. Ea, care n-a vărsat nici măcar un strop de apă într-un fierbător; acasă avem un alai de filipinezi instruiţi, gata s-o servească. Şi Claudia execută ordinele, îi place să-şi facă de lucru în prezenţa ei. Când mama mea spune ceva, un lucru oarecare, Claudia îi ascultă cuvintele ca şi cum ar savura o pastilă de înţelepciune. Se află sub vraja ei, pe de altă parte e şi normal, mama are o personalitate carismatică, uneori detestabilă, dar nimeni nu o poate refuza. Ştie cum să obţină

ce vrea, să-şi facă loc în orice situaţie şi să facă în aşa fel încât să i se acorde atenţia cuvenită.

În tinereţe era o femeie extrem de frumoasă, înaltă, slabă, foarte seducătoare, chiar şi numai prin ţinută. Astăzi are puţin peste şaizeci de ani, dar parcă s-a oprit la o vârstă nedefinită, din meritul sau din vina continuelor retuşuri chirurgicale. Dacă n-ar avea gâtul zbârcit şi mâinile pătate şi scorojite, ar fi imposibil să-i stabileşti vârsta. Pielea feţei îi este atât de întinsă, încât nu mai are niciun rid, doar că ochii, după atâtea operaţii, s-au alungit înspre tâmple. În unele zile abia o recunosc. Dar în anumite seri, cînd trebuie să participe la vreun eveniment monden, ştiu că mulţimea încă s-ar opri s-o admire. Orice bijuterie sau rochie ar avea, pe ea devine întotdeauna unică şi veşnic la modă.

Tata a fost primul care i-a căzut în plasă. În casă, ea e cea care comandă şi nu numai pentru că familia ei este cu mult mai bogată şi tot ce avem ne-a fost lăsat moştenire de către bunicul meu matern; e mai degrabă o chestiune de caracter: tata nu face decât să rabde, până şi la firmă, unde este preşedinte, dar numai cu numele. E de ajuns să asişti la oricare reuniune a consiliului de administraţie pentru a-ţi da seama de asta. Mama are, fără îndoială, capacitatea de a-i determina pe oameni să facă tot ce doreşte ea, este un adevăr incontestabil. Aşa cum se întâmplă acum cu Claudia, care a sărit imediat să facă ordine în salon. Adună de pe masă farfuria cu firimiturile sandvişului pe care tocmai l-am mâncat şi cutia goală de Coca Cola. Dacă eram singuri, n-ar fi făcut-o niciodată. Acum, dacă tot s-a apucat de treabă, pot să

profit şi să-i predau şi şerveţelul murdar de ketchup.

Între timp, mama a început să-şi facă vânt cu broşura unui institut de frumuseţe.

— Dumnezeule, ce căldură insuportabilă... repetă, trecându-şi degetele prin coafura vaporoasă de culoarea mahonului, ca să-i mai dea un pic de volum. Claudia deschide fereastra. Mama se îndreaptă leneş spre oglindă. Apoi îşi mângâie bretonul, îl turteşte delicat cu palma pe frunte, ca pentru a-l îmblânzi. Se întoarce şi se uită la mine, afişând obişnuitul zâmbet de plastic, viclean preludiu pentru o cerere incomodă. Eu şi Claudia vorbeam despre căsătorie, îmi spune, ştiind că pune din nou degetul pe rană.

Claudia se face că n-a auzit şi se îndepărtează spre bucătărie cu farfuria în mână.

— Şi ce-i cu asta? Încerc să-mi ascund iritarea, mai mult din respect pentru Claudia decât din alte motive.

— Mi-a adus la cunoştinţă faptul că se mută aici, îmi comunică mama, cu o seriozitate ambiguă.

— Încă ne mai gândim.

— Părinţii ei sunt de modă veche, ştii şi tu, nu cred că se vor bucura să afle că singura lor fată pleacă de-acasă înainte de a fixa o dată...

De ce nu spune adevărul? Şi anume că unicul ei fiu a depăşit treizeci de ani şi, deci, ar putea să se gândească să întemeieze o familie şi să-i dăruiască un nepoţel pe care ea să-l zăpăcească bine de tot?

— Şi mai trebuie spus că apartamentul ăsta nu e potrivit pentru un cuplu, ai putea lua unul mai mare. Nu eşti de

acord, dragule?

— Astea sunt hotărâri care ne privesc pe mine şi pe Claudia, mamă.

În sfârşit, expresia feţei i se schimbă, acum i se vede nemulţumirea. Poate se gândeşte să se predea, sunt singurul în faţa căruia de multe ori e constrânsă s-o facă. Dar de data asta mă înşel, decide doar să schimbe strategia şi vine să se aşeze pe canapea. Din nou zâmbetul ăla de plastic. Iar acum şi o mângâiere uşoară pe umăr. Încearcă să mă îmbuneze, dar eu nu sunt bretonul ei.

— Am treabă, îi spun. Peste puţin timp trebuie să vină Andrea să ne uităm la meci.

Se uită în jur, încercând să mai câştige timp. Chiar nu are chef să se întoarcă acasă, este atât de evident. O umbră de nefericire tocmai i-a întunecat privirea. Când e aşa, nu există strategii, este doar latura ei mai slabă care preia conducerea. Acasă trebuie să se confrunte cu o căsnicie care nu mai funcţionează de ani de zile, cu o atmosferă care a devenit irespirabilă. În astfel de cazuri, simt doar nevoia s-o protejez.

— Plec, dragule. Altfel, întârzii la turneul de Buraco, îmi spune, întorcându-se să se ascundă.

Părăseşte apartamentul aproape în grabă, o salută pe Claudia cu un sărut distant şi îşi adună toate pungile.

— Sună-i pe Antonio, îmi ordonă apoi grăbită, referindu-se la şofer. Am nevoie să-mi vină în întâmpinare la lift, nu reuşesc să duc singură toate pachetele astea.

Şi, o clipă mai târziu, dispare în spatele uşii, lăsându-mă cuprins de o supărătoare senzaţie de neputinţă.

După câteva minute trebuie să o înfrunt şi pe Claudia.

În timp ce-şi periază părul lung, blond, îmi aminteşte că în seara asta va avea loc un eveniment la Casina Valadier, pe care nu intenţionează să-l rateze.

— Azi e meci, ştii bine. Trebuie să vină Andrea.

— Şi eu?

— Du-te, dacă vrei.

Îmi aruncă o privire veninoasă.

— Dar eu vreau să merg cu tine. Începe să alunece într-o palidă imitaţie a mamei mele, dar fără a avea talentul ei. Eu ce fac dacă vine Andrea? Continuă să se plângă. În seara asta dorm aici, ştii bine, dar nu vreau să mă uit la meci cu voi.

— Eşti liberă să faci ce doreşti.

— Vreau să merg la Casina cu tine, insistă ea bătând din picior ca un copil.

— Termină, Claudia, ştii bine că nu-mi place genul ăla de petreceri şi în plus trebuie să vină Andrea, ţi-am spus deja.

Claudia suspină. Apoi hotărăşte să schimbe tonul şi să ajungă direct la subiect.

— Îmi explici care sunt intenţiile tale?

— La ce te referi?

— Ştii foarte bine.

— Nu cred.

— Ne învârtim în jurul problemei. Ce suntem noi doi? Un cuplu cu intenţii serioase sau doi adolescenţi care se joacă la nesfârșit?

Mă aşteptam la asta. Iar începem cu pretenţiile pe termen lung.

— Ştii foarte bine ce părere am.

— Ba nu, nu ştiu, altfel n-aş sta aici să te întreb pentru a mia oară.

— Ţinând cont de faptul că suntem împreună de un an şi jumătate, nu are cum să fie chiar „a mia oară”. Dacă te referi la căsătorie, ţi-am mai spus, Claudia, mi se pare prea devreme pentru un pas de genul ăsta, nu suntem pregătiţi…

— Dar vrei să locuiesc aici.

— Vreau ca tu să faci ceea ce simţi…

— M-ai făcut să-mi aduc aici lucrurile, în fiecare seară mă rogi să rămân peste noapte; îmi explici cum ar trebui să interpretez toate astea?

Niciodată să nu-i îngădui unei femei să-şi uite o pereche de chiloţi printre cearşafuri, fiindcă acei chiloţi ajung automat într-unul din sertarele tale şi, cât ai zice peşte, te trezeşti cu alţii, apoi cu alte lucruri, o dată un ciorap, altă dată un sutien, până cînd colonizează întregul sertar şi, din ziua aia, devin *„lucrurile ei în casa ta”.* Practic, e ca şi cum ai declanşa o reacţie în lanţ.

— Ţi-am spus doar că nu-mi place să te întorci singură acasă la două noaptea.

— Sigur, pentru că tu nu vrei niciodată să mă însoțești.

— Trebuie să lucrez, Claudia, mă trezesc în fiecare dimineaţă la şapte, nu pot să te însoțesc acasă de fiecare dată. Să rămâi peste noapte era doar o chestiune practică.

— Chestiune practică?! Începe să-mi urle în faţă, cu ochi sălbatici, ca şi cum ar fi posedată de diavol. Îţi dai seama, Edoardo, de ceea ce spui? Nu sunt proastă, am mai vorbit

despre asta, ţi-am explicat ce părere am despre convieţuire şi poziţia ta în această privinţă mi se pare cu totul alta!

Niciodată să nu abordezi anumite subiecte cînd ea se dezbracă şi începe să se joace cu daraverile tale, tot ce spui va fi folosit împotriva ta cînd te aştepţi mai puţin.

— Claudia, te rog, calmează-te. Mi se pare exagerat să numeşti convieţuire faptul că dormi aici câteva nopţi pe săptămână…

— Ce tot zici acolo?! Începe iar să ţipe şi mai isterică decât înainte, destul cât să mă facă să iau serios în considerare intervenţia unui exorcist. N-a fost niciodată vorba de câteva nopţi pe săptămână! Am vorbit despre a locui împreună! Ticălos egoist, vrei să mă faci să par nebună?!

A început să se învârtă prin salon, trântind pe jos tot ceea ce, cu câteva minute mai devreme, în prezenţa mamei mele, pusese cu sârguinţă la loc. E de nerecunoscut, cu faţa vânătă de furie şi cu gâtul umflat de indignare. Nu e prima oară cînd îşi pierde controlul în felul ăsta.

— Ai auzit ce-a spus mama ta, nu? Continuă să zbiere. Crezi că părinţii mei sunt mulţumiţi de situaţia asta? Se scufundă într-o mocirlă deloc respectabilă şi nici măcar nu-şi dă seama. Niciodată n-a fost mai departe de a-şi atinge obiectivele ca în momentul de faţă. Deci? Nu-mi răspunzi? De ce faci faţa aia indignată?! Crezi că eu mă distrez? Aşa, acum începe să plângă. Lacrimile îi curg şiroaie, e expertă în plânsetele cu hohote şi, dacă ar exista un curs în materie, ar putea foarte uşor să-şi ia licenţa. Îşi dă înapoi părul cu mâinile, îşi schimonoseşte faţa într-o strâmbătură de

disperare. Eşti un ticălos, scânceşte, nu-ţi pasă câtuşi de puţin de mine, că mă vezi în starea asta. Aş zice că aproape începe să-ţi placă.

De obicei, într-o situaţie de genul ăsta, în momentul în care apar lacrimile, eu mă înmoi şi încerc s-o liniştesc, ea opune un pic de rezistenţă, după care îmi cade în braţe şi mă roagă s-o iert. De data asta însă, nu simt nici cel mai mic impuls să acţionez. Scenariul se opreşte, rămân nemişcat, aşteptând să-i treacă. Şi, bineînţeles, situaţia se înrăutăţeşte.

Dacă ar vedea-o mama în starea asta, poate că ar înceta să mai facă presiuni în privinţa viitorului: credincioasa ei tovarăşă de shopping, preschimbată într-o zgripţuroaică de necontrolat, cam ca vrăjitoarele din poveşti cînd le sunt demascate planurile malefice.

Uite că vine şi prima farfurie trântită de pământ, aşa, doar pentru plăcerea de a o sparge şi un avertisment implicit: „Vino să mă calmezi, altfel distrug tot."

Chiar nu-şi dă seama că în felul ăsta nu face decât să mă îndepărteze? Îmi alimentează toate îndoielile şi suspiciunile pe care le-am avut mereu în privinţa ei.

De fiecare dată, la începutul unei relaţii – şi cu ea mi s-a întâmplat la fel ca şi cu celelalte, ceva îmi spune că nu pot avea încredere, că în spatele comportamentului gingaş şi seducător s-ar putea ascunde ceva putred, poate un calcul sumbru al posibilităţilor de câştig, ca şi cum ai comanda o sticlă de Barolo dintr-o excelentă recoltă şi ţi-ar fi frică să nu miroasă a dop. Şi, până la urmă, timpul îmi dă aproape întotdeauna dreptate. Claudia, de exemplu, e o păpuşa

blondă, în stare să te facă să-ţi pierzi capul şi în acelaşi timp o fetiţă fragilă şi nesigură pe ea, care abia aşteaptă să se aşeze la casa ei pentru a-şi găsi în sfârşit o identitate: doamna măritată cu tânărul vlăstar respectabil. Şi cînd mă gândesc că de data asta era cât pe ce să mă păcălească. Din fericire, niciodată n-a fost aşa de evident gustul de dop în toate sorbirile pe care mi le-a oferit din ea însăşi.

— Deci? Intenţionezi să mai rămâi mult acolo şi să mă ignori?

Pe cât e de furioasă, pe atât e de frumoasă şi, în ciuda crizei de isterie, încă îi mai rămâne acel ceva irezistibil. Zâmbesc.

— Te rog, Claudia, scena pe care o faci ţi se pare rezonabilă?

Mai rău ca niciodată. Pentru simplul fapt că mi-am permis să-i zâmbesc, merit o altă farfurie zdrobită de podea.

Din fericire, destinul îmi vine în ajutor şi, înainte ca bucătăria să rămână fără veselă, cineva sună la uşă.

Andrea a fost întotdeauna de o punctualitate extraordinară, încă din anii de liceu. Iar în seara asta sunt fericit că este prietenul meu cel mai bun. Claudia, mai puţin.

Cei doi schimbă o privire stânjenită. Claudia îşi şterge obrajii cu mâneca puloverului şi îşi aranjează părul.

— Poate că e mai bine să vin altădată, cutează Andrea, rămânând pe loc în prag.

— Ba nu, ce spui acolo? Meciul trebuie să înceapă, iar Claudia era pe picior de plecare.

Ea mă străpunge cu o privire arzătoare, apoi, fără o vorbă,

se face nevăzută. Andrea îşi strâmbă gura într-o grimasă de stupoare. După câteva secunde, Claudia reapare cu o geantă pe umăr, pregătită alandala şi se îndreaptă spre uşa de la intrare. Acolo îl salută nepoliticos pe Andrea şi dispare înghiţită de lift. Mă întreb dacă nu cumva, din greşeală, printre lucrurile ei s-a strecurat și ceva de-al meu.

Când Claudia se află prea departe ca să ne mai audă, Andrea pufneşte în râs:

— Să dea naiba, ce înfuriată era, comentează, închizând uşa.

— S-o lăsăm baltă.

— Cred că te-ai obişnuit de-acum cu scenele ei isterice, continuă Andrea, aruncând o privire la cioburile de pe jos.

— Ce vrei, nu le poţi avea pe toate.

— Normal şi apoi, cu fundul ăla rotund şi tare pe care-l are, trebuie să te facă să plăteşti cumva.

— Ai şi tu o obsesie, zâmbesc.

— Lupul îşi schimbă părul dar năravul ba, îmi răspunde ridicându-şi sprâncenele într-o expresie şmecherească.

Ar putea să mă întrebe ce fac, să-mi dea vreun sfat prietenesc, dar n-a făcut-o niciodată în cincisprezece ani de prietenie, de ce ar trebui să înceapă tocmai în seara asta? Lui Andrea nu-i plac cuvintele şi detestă să le folosească atunci cînd nu trebuie.

Şi-a adus laptopul şi s-a aşezat la masă, ca să-l pornească. Nu poate să se lipsească de tehnologie şi de internet nici măcar în momentul ăsta. La şcoală îl porecliserăm „publicitarul bagă tare”, pentru că dacă era un afiş de

conceput sau fluturaşi de tipărit, le rezolva el, magicianul graficii și al petrecerilor. Nu degeaba lucrează acum în domeniu şi şi-a deschis o firmă care organizează evenimente. Are mereu chef de sărbătorit. A rămas acelaşi bandit din liceu, îi plac femeile frumoase și tărăboiul. Punct.

— Cât mai e până la meci?

— Juma' de oră.

— Avem timp să comandăm o pizza. Îmi dai parola de acces la rețeaua ta?

Ca de obicei, începe să navigheze pe internet. Şi, pentru a comanda o pizza, chiar le ştie pe toate.

Între timp adun cioburile Claudiei şi mă duc să văd ce lucruri a luat cu ea.

În baie, periuţa ei de dinţi continuă să simpatizeze cu a mea. Au sfârşit într-un tandru joc de împletire a perilor, din faţa căruia mă îndepărtez.

— Ai primit invitaţia la inaugurarea localului lui Gianni? Îmi strigă Andrea din salon. De promoţie mă ocup eu. Ai putea să-l suni să-i vorbeşti despre vinurile tale? I-am promis.

Mă întorc la el; problema Claudiei și a periuţei le voi înfrunta mai încolo.

— Am primit ceva pe Facebook, dar nu m-am uitat prea bine.

— De parcă o faci vreodată? Sublimează ironic. Cum e posibil să intri pe Facebook doar ca să trimiţi invitaţii la degustările pe care le organizează renumita ta firmă vinicolă și să ignori tot restul? Mai existăm şi noi, muritorii de rând,

care ne străduim să găsim noi clienţi, ai putea să ne dai şi nouă satisfacţie din cînd în cînd!

Între timp, profită să dea o raită pe Facebook şi să mâzgălească prostii pe pereţi. A ajuns să trăiască acolo, mereu are ceva de descărcat, cineva cu care să vorbească pe chat.

— Nici acum n-ai încărcat o poză la profilul tău? Mă dojeneşte în glumă. Eşti de luni de zile pe Facebook, ai o infinitate de contacte, dar nu şi o faţă care să te reprezinte! Edoardo Magni e un contur alb cu albastru, ce ruşine. Şi cînd mă gândesc că mai ţii şi cu Roma.

— Dacă aş petrece pe Facebook chiar şi numai jumătate din timpul pe care îl petreci tu acolo, firma familiei mele, cea pe care tu o lauzi atât, s-ar scufunda, îi atrag atenţia, înainte de a mă prăvăli nepăsător pe canapea, butonând telecomanda.

— Cu gluma asta ai câştigat o caricatură în Photoshop! Ţi-o fac şi după aia ţi-o încarc ca poză de profil! Mă ameninţă în glumă, începând să caute o fotografie de-a mea.

După câteva minute sosesc pizzele. Ce punctualitate. Andrea se mândreşte cu asta. Şi, încă şi mai satisfăcut, îmi arată opera de artă pe care tocmai a terminat-o: o caricatură a mea în care cântăresc o sută cincizeci de kile şi mi-am pierdut toată podoaba capilară.

La asemenea oroare reacţionez cu o urmă de condescendenţă.

— Ăsta e rezultatul a ani şi ani de invidie ascunsă, îl tachinez, înşfăcând o felie de pizza.

— Nu mă crezi în stare să o fac?

— Fă cum vrei, dacă te distrează aşa de mult, îi răspund cu nepăsare şi cu dumicatul în gură, convins că nu va avea curajul să-şi ducă planul până la capăt.

Andrea chicoteşte amuzat, ca şi cum şi-ar fi pus ceva în gând. Apoi îmi spune că Facebook-ul este invenţia secolului, că tocmai s-a înscris în grupul vechii noastre şcoli şi i-a regăsit pe aproape toţi foştii colegi de clasă. Miercurea viitoare va avea loc o cină de revedere.

— Vii şi tu sau ai treabă?

— Cred că vin, oricum, o să te anunţ. Vezi că în cinci minute începe meciul, ai face bine să închizi laptopul.

— Stai aşa, Edo, stai aşa… m-am conectat cu o tipă prea tare, face parte din grupul vechii noastre şcoli. Nu-ţi spun decât că poza ei de profil este un fund în tanga.

— Cu alte cuvinte, femeia vieţii tale.

— Ascultă aici: are optsprezece ani, e din Roma şi o cheamă Federica Guidi. Ca să vezi, copiliţa!

— Păi nu ziceai că e din grupul vechii noastre şcoli?

— În sensul că ea încă se mai duce la vechea noastră şcoală.

— Ah, bine. Îţi amintesc că rişti să te trezeşti cu cătuşe.

— Te înşeli, e majoră. Şi mai mult decât doritoare, judecând după actualizarea statusului ei. Zice: „*Vreau un bărbat care să se lase torturat cum se cuvine şi, dacă ajung pe Youtube, înseamnă că-mi era predestinat.*” îţi dai seama? Tare!

— Are optsprezece ani, Andrea, e un copil. Cu sau fără cătuşe, sunt aproape cincisprezece ani diferenţă între voi. Ne

aflăm la limita pedofiliei.

— Oh, ce cuvânt mare! Mă ia el în derâdere. N-aş vrea să fiu nevoit să-ţi amintesc porecla pe care o aveai tu în liceu, îmi spune aluziv, arătându-mă zeflemitor cu degetul.

Rămân stupefiat:

— La ce poreclă te referi?

— Cum? Nu-ţi mai aduci aminte? Fetiţa aceea care rămânea încremenită ore întregi privindu-te şi tu, care te duceai să vorbeşti cu ea de câte ori puteai… Nu de alta ţi-ai câştigat porecla „Pedo”, de pedofil ce păreai.

Mda, auzi la el ce poveste s-a apucat să dezgroape. Mi-o amintesc bine pe fetiţa aceea, privirea ei care emana iubire de fiecare dată cînd mă întâlnea. Avea un nume aparte – Solidea, dacă nu mă înşel. Ea şi codiţele ei brunete, cu pampoane roşii, păreau desprinse dintr-un cadru al unui film neorealist.

— Ia te uită ce ţi-ai adus aminte! Că o fetiţă se îndrăgostise de mine. Iar faptul că eu, din amabilitate, eram drăguţ cu ea nu poate fi comparat cu nebunia ta de a ademeni puştoaice pe net!

— Nu prea e puştoaică! Are două ţâţe bestiale. Fundul din poză nu e al ei, dar te asigur că nu o duce rău nici la capitolul caroserie.

Încerc să-i atrag atenţia la echipele care urmează să intre pe teren.

— Vezi că începe meciul.

— După poze, s-ar spune că şi prietenele sunt interesante… ne-am putea distra.

— Îţi las ţie plăcerea de-a ajunge închis într-o dubă de poliţie.

Jucătorii se încălzesc câteva minute înainte de a-și lua fiecare locul în teren. Andrea continuă să citească de pe monitor.

— Vorbeşte deschis despre toţi cei cu care s-a culcat şi dă răspunsuri tăioase oricui o atacă.

Mingea în centrul terenului, arbitrul se pregăteşte să fluiere începutul meciului.

— Hai, grăbeşte-te, doar nu vrei să pierzi derby-ul?

În sfârşit, se ridică de la masă, înşfacă două beri şi aruncă o ultimă privire provocatoare monitorului.

— Ne socotim mai târziu, fetiţă rea, îi zice, înainte să vină lângă mine pe canapea. Crezi că n-o să te pedepsesc? Încheie cu un râs sarcastic.

— Eşti de-a dreptul îngrijorător, îl iau peste picior. Un caz patologic.

În seara asta echipa Romei o duce mai rău ca mine, ia mai multe pe spinare decât mi-a dat mie Claudia. Suntem două epave, eu şi Roma. Andrea, ca un susţinător înfocat al lui Juventus, are măcar bunul-simţ să nu jubileze, având în vedere că, dacă Lazio câştigă, Juventus urcă în clasament; cu alte cuvinte, o conspiraţie de infractori.

Arbitrul fluieră sfârşitul meciului şi mâhnirea îi însoțește pe galben-roșii până la vestiar. Acum e publicitate. Andrea se ridică de pe canapea cu faţa unuia care încearcă să o şteargă cu prada.

— Atunci ne auzim în timpul săptămânii, îmi spune vag,

lăsându-mă să mă zvârcolesc în urma înfrângerii. Să nu uiţi de cina cu foştii colegi de miercuri şi dă-i un telefon lui Gianni pentru treaba cu vinurile din restaurantul lui. Încearcă s-o faci mâine dimineaţă.

— OK, doamna secretară, încuviinţez rămânând inert, cufundat în canapea.

— Mă duc să dau o raită la Casina Valadier. La ce faţă ai, nici nu-ţi propun să mergi… şi bine fac, nu?

— Du-te pe unde ai chef.

— N-are importanţă, spune Andrea şi dispare pe uşă.

Nu există nimic mai rău decât un suporter al lui Juventus în casă după ce Roma a pierdut derby-ul cu 3 la 1 şi a alunecat mai jos în clasament. Aş face bine să mă gândesc la ceva plăcut, înainte ca pesimismul să mă facă ferfeniţă.

Cine ştie de ce, îmi vine din nou în minte fetiţa din liceu.

Ochii ei mari, verzi, frumoşi foc, aţintiţi asupra mea, m-au urmărit ani întregi. Când mă aşteptam mai puţin, o vedeam răsărind de undeva. Avea o forţă extraordinară; dacă nu era iubire, era ceva care îi semăna foarte mult. E imposibil să găseşti o femeie adultă capabilă să te privească în acelaşi fel. Ce simţea ea era admiraţie pură. Onestă, limpede, tenace.

Îi ajungea să mă privească şi să-mi zâmbească, dacă îi zâmbeam eu primul. Însă cînd o salutam îşi cobora imediat privirea: pe cât de îndrăzneaţă era în a mă căuta, pe atât de timidă se arăta în a mă privi faţă în faţă. În clasa a Xl-a, prietenii mă luau peste picior pentru că tuturor le era evident că fetiţa se îndrăgostise de mine. Fetele cu care ieşeam o ţineau sub observaţie. Nu fiindcă erau geloase, dar

era atât de adorabilă, încât reuşea să mă înduioşeze, iar asta le deranja uneori.

În fiecare an am văzut-o devenind un pic mai femeie. Cred că am plecat din şcoală cu o clipă înainte să dea în floare. Ultima oară cînd am vorbit cu ea avea părul despletit. Îmi aduc aminte că am complimentat-o, îi stătea bine, părea mai matură.

— Te muţi la Paris? Îşi amintea că ultima oară cînd ne întâlniserăm îi spusesem că trebuie să plec în Franţa cu ocazia excursiei de o sută de zile până la bac.

— Nu, rămân pe-aici.

— Şi nu mă aştepţi? Anul viitor intru şi eu la liceu.

— Voi veni să te văd.

— Şi mergem împreună la Paris în excursia pentru cele o sută de zile ale mele?

Parcă îi promisesem că aşa o să facem, iar ea, dacă nu mă înşel, s-a îndepărtat cu un zâmbet gigantic. Am văzut-o alergând spre scări, cu părul în vânt. S-a întors de vreo două ori, ca să controleze dacă mă mai uit la ea.

Două luni mai târziu, m-am înscris la universitate şi nu m-am mai întors niciodată s-o văd. Probabil o abandonasem printr-un cotlon al memoriei, până în seara asta, cînd Andrea a scos-o la lumină din întâmplare. Fetiţa din liceu şi ochii ei mari, verzi, aţintiţi asupra mea.

Cineva sună din nou la uşă. Să sperăm că nu e el cu vreo prietenă de-a lui, poate cu intenţia de a mă distra.

Nu, e Claudia. Cu spatele rezemat de zid, purtând o rochie cu strasuri, vertiginos de scurtă, bărbia ridicată, privirea

languroasă şi rimelul uşor întins pe pleoape.

— Mi-ai făcut vreo vrajă, îmi spune. Nu reuşesc deloc să mă distrez fără tine. Se apropie de mine, ca şi cum şi-ar fi studiat dinainte toate mişcările. Postura şi privirea au ceva cinematografic în ele, îmi atinge uşor buzele cu ale ei, respiraţia îi miroase a gin şi a ţigară. Nu reuşesc să mi te scot din cap, continuă Claudia, cu faţa cuiva care ar merita o bătaie la fund şi ar vrea atât de mult ca eu să i-o dau.

Nu pare satisfăcută de reacţia mea, ştie că poate să facă mult mai mult. Şi, într-adevăr, îmi ia o mână şi şi-o duce între picioare, vrea să mă facă să-i simt excitaţia. Îşi dă chiloţeii într-o parte şi îmi spune că în seara asta nu s-ar da înapoi de la niciun fel de cerinţă. De data asta nu rămân indiferent. Intru în intimitatea ei şi o sărut pe gură violent, cum îi place ei. E ca şi cum aş aprinde un fitil.

Începe să-mi desfacă pantalonii, pe casa scărilor. O fac cu greu să intre în casă, îmi caută cu disperare zona intimă, poate ca să-i iert scena pe care mi-a făcut-o înainte să plece. Cum ar fi s-o vadă în momentul ăsta părinţii, atât de preocupaţi de convieţuirea noastră, sau mama mea, care poate mâine se va întâlni cu ea într-o parfumerie să-i recomande un ruj nou? Nu vă spun unde a ajuns cel pe care-l are în seara asta.

Continuă să se zbată ca o posedată. Ceva îmi spune că nu se va mulţumi prea uşor şi că va fi o noapte foarte lungă. Important e să nu pretindă după aia să o escortez până la uşa de-acasă. Până la urmă, a făcut bine că şi-a lăsat periuţa de dinţi în baia mea.

SOLIDEA

Pe uşa de la intrarea apartamentului meu este agăţată o tăbliţă pe care scrie Maison de ma vie. *„Casa vieţii mele.”* E din fier forjat, vopsit în alb, ruginit de timp. Am dibuit-o acum câţiva ani la un târg de antichităţi. Cel care mi-a vândut-o mi-a povestit că manufactura a fost comandată de o franţuzoaică nobilă, pe la sfârşitul secolului al XlX-lea. Uneori îmi place să cred că şi eu am fost o franţuzoaică nobilă, într-o viaţă anterioară. Altfel nu se explică ataşamentul meu patologic faţă de un oraş pe care nu l-am văzut niciodată, Parisul.

Stilul pe care l-am ales pentru casa mea este francez. Câte un pic peste tot, lemnul decojit domneşte suveran. Câteva piese de mobilă sunt din casa bunicii, eu cu mâinile mele le-am şlefuit cu şmirghelul, pentru a le da un aer mai rustic. În bucătărie, pe sertarele unui vechi bufet, am scris cu pensula, într-un cursiv clasic, cuvintele joumaux, plats, recettes. Bineînţeles, înăuntru se găseşte orice altceva în afară de ziare, farfurii şi reţete. De fapt, îmi plăceau cuvintele acelea.

Culcuşul Matitei e un pătuţ din fier forjat de la începutul secolului, ruginit, dibuit şi el într-un târguleţ. E un pic cam complicat să se urce acolo, deseori se loveşte cu botul de brida de susţinere unde am introdus voalul. Se leagănă, sau poate ar fi mai bine să spun că scârţâie, cred că e şi foarte incomod, dacă e să judec după privirea încărcată de ură pe care mi-o arunca Matita la început, cînd o obligam să doarmă

acolo şi numai dintr-un motiv estetic, pentru că îmi plăcea ideea de-a o vedea încolăcită într-un pătuţ antic. Ce prostuţă eram. Din fericire, până la urmă Matita s-a obişnuit şi acum nu doarme decât acolo.

Ultima piesă de anticariat, cea mai preţioasă, cea din a cărei cauză nu mi-am reînnoit garderoba un sezon întreg, este o cadă de baie cu picioruşe, din 1912. În baie nu avea loc, aşa că am aşezat-o în salon, în faţa ferestrei şi i-am cerut instalatorului să facă în aşa fel încât să-mi ajungă totul până acolo, inclusiv apa caldă. Chestia grozavă e că acum, în timp ce fac baie, pot să văd în acelaşi timp staţia de autobuz din piaţa Mancini şi televizorul. Când a văzut-o, mama mi-a spus că sunt un caz disperat şi că, dacă ar fi ştiut mai devreme, ar fi dat casa bunicului spre închiriat.

Pe pereţii salonului şi ai micii bucătării albastre se află o înşiruire continuă de vechi postere de filme franţuzeşti din anii ’50 şi ’70 şi de fotografii celebre ale lui Robert Doisneau. Deasupra canapelei din salon, vizibil şi din cadă, excelează posterul gigantic al memorabilului film Sărut la Hotel de Viile. Sărutul pe care într-o zi i-l voi da bărbatului vieţii mele. Dacă îmi va fi dat să-l găsesc vreodată, în ziua aia îl voi obliga să poarte aceeaşi haină ca a protagonistului, cu fularul bej care iese dezinvolt, iar eu îmi voi pune un pulover negru, scurt, o fustă largă în genul anilor ’50 şi îmi voi aranja părul în exact acelaşi stil ca al protagonistei. Şi fix în faţa Hotelului de Viile. În realitate habar n-am unde se află, dar lângă primul bistrou care ne va ieşi în cale, el mă va săruta, iar eu mă voi preface că am fost luată prin surprindere, obligând

evident un trecător să imortalizeze totul cu o fotografie. Şi atunci acela va fi *„Sărutul Meu la Hotel de Ville”* și-l voi înrăma în locul originalului, pentru a-l oferi pe tavă invidiei lumii.

Întorcându-ne la amenajare, dormitorul este cu siguranţă punctul forte al casei, cel cu care mă mândresc cel mai mult. Da, pentru că pe pereţi, în locul tencuielii colorate sau al unui tapet oarecare, am ales să lipesc panorame ale oraşului. Practic, îţi dau impresia că te afli chiar în centrul Parisului şi că îl admiri de la ultimul etaj al unui zgârie-nori. Fiecare perete are o perspectivă diferită: deasupra patului, de exemplu, tronează Tumul Eiffel. Când mă duc la culcare, e ca şi cum m-aş urca la bordul unui elicopter suspendat deasupra oraşului. Nu e ceva pentru toată lumea. Marea majoritate a celor care au intrat în camera asta, inclusiv Matteo, au avut impresia că suferă de vertij. Cu atât mai bine, măcar îmi păstrez felia asta de paradis numai pentru mine.

Lipseşte o încăpere de la apel, o încăpere care acum este goală pentru că tot ce era important în ea a fost luat. Era camera lui Matteo, sau, mai bine zis, cea în care dormeam împreună cînd el rămânea aici peste noapte. Acolo îşi ţinea lucrurile, îmbrăcămintea, parfumul. Din cînd în cînd, mă duc să deschid dulapul gol şi inspir profund, sperând că voi mai simţi încă o dată acel miros inconfundabil, un amestec de mâncare pentru animale, canari, tabac şi şampon de urzici. Clotilde are dreptate, trebuie să-mi revin, nu pot să mor după un dobitoc care vinde animale.

M-am instalat în salon, am deschis laptopul şi astfel am

profitat să mă conectez la reţeaua wireless a vecinei, un lucru de-a dreptul reprobabil.

Alungând sentimentele de vinovăţie, mă duc să controlez dacă între timp s-a mişcat ceva pe Facebook.

Nimic, linişte absolută.

Pentru a oferi un fundal muzical dezamăgirilor mele, aleg un CD al lui Yael Naim, o cântăreaţă israeliană care îmi place mult şi deschid ultima cutie de iaurt cu malţ rămasă în frigider. Sunt gata să închei cu demnitate și această zi dificilă cînd, pe neaşteptate, cineva sună la uşa mea.

Nici nu apuc să mă întreb cine ar putea fi la ora asta, că imediat sunt lovită de o furie de nestăpânit.

E vorba de David, prietenul meu cel mai bun. Dă buzna în casă cu toate bagajele.

— Sole, Sole, Sole! Mă strigă pe un ton cât se poate de agitat. Nu-ţi poţi închipui ce mi s-a întâmplat! Îşi face vânt cu mâna, încercând să-şi recapete suflul. Are o gesticulaţie teatrală, languroasă, de primadonă. Rodrigo m-a dat afară din casă!

Mai lipsea doar amicul gay părăsit de iubit. Doar nu se gândeşte să se mute aici?

Nici nu apuc să formulez ipoteza, că Schopenhauer, oribilul lui pincher, răsare de după uşă. Din voalul culcuşului se iveşte boticul Matitei, care îşi ciuleşte urechile şi se pregăteşte să sară de-acolo ca să-i ureze bun-venit.

Dar Schopenhauer o tratează cu indiferenţă, Matita nu face parte din lumea sa, este femelă şi, pe deasupra, fără pedigree. Cu alte cuvinte, o jignire.

Între timp, David, bulimic şi în cuvinte şi în fapte, mi-a cerut în această ordine: o votcă, o felie de tort şi să folosească telefonul (de patru ori), toate astea în timp ce o înlocuieşte pe Naim cu un album din 1982 al Madonnei, fără ca măcar să-mi dea timp să deschid gura.

Acum își leagănă şoldurile prin salon pe ritmul melodiei Holiday, vărsând stropi de votcă pe canapea. Ce-am făcut atât de rău încât să merit şi asta?

S-ar părea că Rodrigo, sătul să tot fie comparat cu Ewan Megregor şi să se trezească în fiecare dimineaţă cu Your song urmat de toată coloana sonoră din Moulin Rouge, s-a revoltat cu trei ore în urmă împotriva dominaţiei uterine a lui David şi a pus piciorul în prag, dându-l afară din casă cu tot cu Schopenhauer şi conservele lui de mâncare mirositoare, care au început deja să-mi împută frigiderul.

Evident, David a reacţionat la afrontul lui Rodrigo în cel mai rău mod cu putinţă, spune că nu va putea trăi fără el şi cu acelaşi ton melodramatic al lui Scarlett O'Hara la picioarele scării, jură că va găsi o modalitate pentru a-l recuceri; mai devreme sau mai târziu, va reuşi să-i obţină iertarea.

Pentru o clipă, furia pare că a luat sfârşit, David își recapătă suflul şi începe să privească în jur. Din nefericire, numai ca să-mi repete că toată panorama asta greţoasă de iubire pariziană îl îmbolnăveşte de diabet. Şi începe iar să se agite, vrea să se ducă numaidecât să-și aranjeze lucrurile în camera lui Matteo și să-și răcorească faţa.

Nu apuc să găsesc o scuză, că odaia lui Matteo este deja

invadată de impetuozitatea lui David, până la a-şi pierde complet identitatea. Camera lui Matteo devine într-o clipită, incontestabil, camera lui David. Cu tot cu posterul tizului său, David Beckham, la bustul gol, agăţat pe peretele din faţa patului.

Mă întorc resemnată în salon, la laptopul meu, încercând să mă conving că aşa a fost să fie, că venise momentul să demontez mitologia acelui sanctuar acum abandonat. Şi apoi, nu pot să nu ajut un prieten la ananghie, trebuie să las deoparte fanteziile şi să-mi fac curaj.

Pe David l-am cunoscut pe vremea cînd încă mai locuiam cu tata în Villa Riccio, un cartier de locuinţe de stat. Era fiul vecinilor noştri. Chiar dacă mai mare decât mine cu câţiva ani, a fost tovarăşul meu de joacă din copilărie, cel care într-o zi a transformat Monopoly în Fashionopoly, asta ca să vă fac să înţelegeţi personajul. Când ai mei s-au despărţit şi am plecat să locuim în blocul bunicii, eu şi David nu am pierdut legătura. Acum mă cunoaşte mai bine ca orice altcineva, deci să-i pun casa mea la dispoziţie e cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face pentru el.

După câteva minute, David apare înfăşurat într-un halat bordo şi cu un prosop pe cap, gata să lase votca pentru a trece la un pahar de rom.

— Îţi dai seama, scumpo? Îmi zice. Eu şi Schopenhauer suntem puţin spus şocaţi.

Atât de şocaţi, încât Schopenhauer s-a băgat în culcuşul Matitei şi acum nu-i mai permite să se apropie. Ea îmi cere ajutorul din priviri. Biata mea dolofană va trebui să doarmă

acum pe canapea.

Sunt şocaţi, Matita, înţelege-i.

— Poţi să rămâi aici cât timp vrei.

— Mulţumesc, scumpo, apreciem mult.

Dacă măcar ar înceta să mai vorbească la plural şi să-l includă pe oribilul pincher în orice conversaţie, poate că Rodrigo ar lua în considerare posibilitatea de a-l primi înapoi.

— Ce-mi văd ochii? Îmi spune, schimbând din senin tonul și arătând cu degetul spre ecranul laptopului. Minune! Ești și tu pe Facebook!

— Îl ştii?

— Iubito, nu există să nu-l ştii!

— Eu nu-l cunoşteam, Clotilde şi Federica s-au ocupat de tot…

— Slavă Domnului! Dar faptul că pentru asta a trebuit să aştepţi intervenţia a două adolescente de optsprezece ani spune multe despre relaţiile tale cu lumea!

— Doar pentru că nu ştiam de Facebook?

— Nu de asta, draga mea, ci pentru că toată viaţa ta se concentrează într-o stradă: începe cu magazinul tău și se termină cu cel de vizavi, al lui Matteo. Poate e timpul să încetezi să te mai joci de-a fetiţa cu chibrituri! Trebuie să priveşti în jurul tău, scumpo! Lumea trebuie descoperită, nu poţi să stai așa, să ţi-o imaginezi. Îţi place Parisul? Atunci du-te să-l vezi! Tour du monde! Nu-i nevoie să te ducă cineva acolo! Și dacă acel cineva mai trebuie să fie și bărbatul vieţii tale și să-și dea osteneala să te sărute în faţa hotelului nu ştiu

care, poţi să aştepţi mult şi bine, scumpo!

În seara asta aş fi putut foarte bine să mă lipsesc de răbufnirea lui neobrăzată. Cu pretextul că are nevoie să intre pe pagina lui de profil pentru a comunica facebook-iştilor nenorocirile sale, îşi permite chiar să-mi smulgă din mână tastatura computerului. Răspunde la vreo douăzeci de cereri de prietenie, controlează nenumăratele notificări, anunţă că va asista la două evenimente şi mai are timp să şi fondeze un nou grup cu numele de „Save Rodrigo!” Ei drăcie, e dus cu capul.

Pe pagina lui de profil, sub o poză în care zâmbeşte la o petrecere, cu un Long Island în mână şi un boa din pene de struţ înfăşurat în jurul gâtului, e scris: *„Get into the groove... Iove profusion, we can get together. Give it 2 me to la isla bonita. Hang up me like a virgin or a material girl. Open your heart like a prayer! Nothing really matters. This is not american life or hollywood!!! Tic tac tic tac.”*

Las posterităţii dificila sentinţă de a-l judeca.

Peretele lui David este o înşiruire continuă de reflecţii şi citate. Când sunt culte sau abordează teme de un anumit nivel, se semnează cu pseudonimul William Scuturăpere (pentru cine nu s-a prins, este traducerea ad litteram a numelui William Shakespeare), în schimb, pseudonimul pentru temele pop este David Le Bon: cu siguranţă nu putem spune că duce lipsă de imaginaţie. Printre pozele lui se mai găsesc unele de la petreceri şi festinuri puţin recomandabile şi o vilă somptuoasă cu vedere abruptă spre mare, într-o localitate neprecizată, extrasă probabil dintr-un catalog

pentru amatori, cu un singur comentariu, foarte lung: „*Visul meu de fericire este să am o casă pe o stâncă deasupra mării, un bărbat ca Ewan Megregor care să-mi deschidă ușa purtând un pulover alb pe gât cu împletituri și o pereche de blugi Edwin decolorați, neapărat în picioarele goale și care îmi întinde un pahar de Southern Confort, spunându-mi: Pe Schopenhauer l-am scos deja la plimbare. În fond, mă mulțumesc cu puțin.*” Și se mai plânge că Rodrigo a fugit mâncând pământul.

Apropo de Rodrigo, este și o poză de-a lui în ținută de jogging, cu un comentariu al lui David: „*Când îl întâlnești, te gândești că nu există o melodie mai adevărată decât aceea în care Battisti zice «două buze roșii pe care să mori». Redă perfect ideea.*”

În orice caz, lumea lui David nu e chiar așa de delirantă și pop-fericită cum v-ați putea imagina. Într-una dintre actualizările sale de status afirmă că. *L'animale,* de Battiato, este cea mai frumoasă melodie a secolului. Numai pentru declarația asta i s-ar putea ierta o grămadă de lucruri, ca de exemplu faptul că în lista lui de prieteni sunt opt sute de indivizi ciudați, ba chiar Madonna, Britney Spears și Kylie Minogue.

— Tu chiar crezi că Madonna a avut timp să te accepte ca prieten? Simt nevoia să menționez. Nu sunt persoane reale.

— Nu mă interesează să fie reale, îmi răspunde David cu naturalețe, fără să-și desprindă ochii din monitor. Sunt la fel ca insignele cu Oasis, doar mici trofee. Dar ești un nimeni dacă nu ai măcar un prieten VIP pe Facebook.

Deci, se confirmă. E dus cu capul.

— Mai bine ia spune-mi, tu... îţi lărgeşti cercul de cunoştinţe? Se interesează el în sfârşit şi de mine şi îmi trimite o cerere de prietenie. Am urcat la cota trei.

— Mi-a fost de ajuns să văd pagina lui Matteo, îi răspund emanând mâhnire şi să descopăr că viaţa lui continuă nemaipomenit de bine şi fără mine.

— Iată, ştiam eu că o să-mi aluneci în cele mai elementare greşeli! Mormăie David, luându-mi faţa în mâini. Crezi că Britney ar fi de acord?

— Ce legătură are Britney?

— Are. Pentru că ea cade, dar apoi se ridică şi-i dă dracului cînd e timpul să-i dea dracului. Lucru pe care tu, scumpo, nu-l faci.

Mai lipsea o predică despre Spears.

— Priveşte înainte, continuă prietenul meu. Bea un Long Island şi ia-ţi viaţa în mâini. Ca-u-tă-ţi pe alt-ci-ne-va!

De-ar fi aşa uşor. David ştie cât sunt de refractară la ideea de a lua totul de la capăt. O să treacă un secol până cînd o să apară o nouă iubire. Dar iată că, din senin, gândul meu pleacă de unul singur la plimbare şi decide să se întoarcă în trecut, la inima unei copile care bătea nebuneşte. Şi atunci mă încumet să cer un sfat:

— Clo şi Fede mi-au arătat că pe Facebook poţi să regăseşti persoane cu care ai pierdut legătura...

— Evrica! Exclamă David, ager ca întotdeauna. Te cunosc, cînd începi cu introduceri dintr-astea lungi, înseamnă că ai în minte ceva sau pe cineva!

— Ar trebui să ţi-l aminteşti bine. Marea mea dragoste din copilărie…

Nici nu apuc să termin propoziţia, că David începe să urle ţopăind prin sufragerie.

— Doamne Dumnezeule, Edoardo Magni!

Astea sunt satisfacţiile vieţii. Să ştii că toate cuvintele alea rostite în curtea din Villa Riccio nu erau aruncate în vânt.

— Lowell al tău! Continuă David, aducându-şi aminte şi că, atunci cînd ne uitam împreună la desenele animate Lady Georgie, comparaţia cu Făt-Frumosul protagonistei ne venea în mod spontan. Şi l-ai găsit?

— Nu, n-am avut curajul să-l caut… Cine m-o fi pus să-i spun asta? David parcă a înnebunit, se întoarce la tastatură, e pornit să acţioneze fără să mă consulte măcar. Încerc să-l îndepărtez de acolo. Opreşte-te, David, lasă-mă să-ţi explic!

— Nu e nimic de explicat! Încerc să-l împiedic, dar el tot reuşeşte să tasteze câteva litere. Ai alergat zece ani după el, îmi zice continuând să scrie, era cel mai frumos băiat din şcoală, avea şi ceva din Ewan Megregor, iar acum tu nu ai curajul să afli pe unde e?

Numele a fost completat. Încerc să-l opresc, dar e prea târziu. David a dat curs căutării.

Eu mă îndepărtez de ecran, fug pe canapea ca un copil, acoperindu-mi urechile.

După nici două secunde, faţa lui David îşi schimbă culoarea. Capătă acelaşi aer funest pe care-l avea în ziua în care a văzut pe internet pozele prinţesei Diana, imediat după accident.

— Ce te-a apucat? Îl întreb, însă fără să mă îndepărtez de canapea.

Nu răspunde. Dacă ar fi aflat că Beckham a mai primit un fiu de la Victoria, poate că ar fi reacţionat mai bine.

— Deci? Ce s-a întâmplat? A murit?

— Şi mai rău, îmi răspunde după o altă gură de rom. Pare fratele gras al lui Jim Belushi. Şi şi-a pierdut tot părul din cap.

— Glumeşti?

— Aş vrea eu, scumpo. E chiar aici, în faţa ochilor mei. Şi e el, fără nicio îndoială. Lăsând deoparte kilele în plus şi absenţa totală a părului, a rămas neschimbat.

— Mulţumesc, David, îi spun pe un ton glumeţ de reproş, ca de obicei, ştii cum să mă consolezi.

— Ce vrei de la mine? E vina mea dacă a petrecut cincisprezece ani îndopându-se cu Nutella?

Nu puteam să-mi imaginez un sfârşit mai teribil.

Posteritatea va scrie: *„Şi astfel luă sfârşit o minunată iubire platonică ce a durat zece ani.”* Adio priviri intersectate în mulţime, adio întâlnire-ciocnire în mijlocul unui aeroport sau, mai ştii, într-o staţie de autobuz, ca într-un atroce, romantic şi întâmplător sărut al lui Doisneau. Şi vernisajul picturii flamande? Ce s-a ales de tot ce mi-am imaginat şi am îmbogăţit cu detalii ani de zile? Nu e dramatic că toate acele fantezii s-au spulberat pe internet, unde o imagine digitală îmi comunică prăbuşirea lui Edoardo Magni? Chiar mai catastrofică decât cea a Bursei de pe Wall Street.

Ştiam eu că trebuia să-l las acolo unde era, în amintirile mele de copil: frumos şi atletic, cu părul puţin lung şi ciufulit,

cu geaca de piele neagră şi ghiozdanul pe umăr. Fetiţa din mine n-o să mi-o ierte prea uşor. Cu toate astea, nu se dă bătută, o simt trepidând. *„Du-te să-l vezi!”* îmi strigă în cap. *„Doar am dreptul să-l întâlnesc din nou, nu? Nu-mi pasă cum a ajuns, pentru mine rămâne tot Edoardo al meu.”*

Îţi îngădui. Trebuie să privim în faţă realitatea. Cu toate kilele ei în plus.

Mă apropii de computer şi mă uit la ecran aproape cu dezgust, mai ceva ca la o targă de morgă. David dă la o parte linţoliul şi iată-l acolo, Edoardo Magni al meu, cu toate tonele de Nutella acumulate.

Ce ţi s-a întâmplat de ai ajuns în halul ăsta? Ultima oară cînd te-am văzut eram sigură că o să rupi lumea în două. Şi tu, în schimb, ţi-ai rupt ficatul.

Simt nevoia să mă descarc cuiva, iar David pare că e aici special pentru aşa ceva:

— Îţi aduci aminte cum era? Vreau să zic, ne dăm seama? Ştiam eu că nu trebuia să-l căutăm, e numai vina internetului şi a celui care a inventat maşinăria asta infernală…

În timp ce eu vorbesc, David, bineînţeles, începe să schimbe mesaje cu cineva pe telefon. El şi altruismul lui punctual.

— Te ascult, continuă, îmi spune, ducându-se spre camera lui Matteo.

Îl urmez, continuând discursul:

— Ce Lowell? Îţi aminteşti cum era la optsprezece ani? Şi ochii… îţi aduci aminte ce ochi avea?

David se îmbracă la loc. Acum celularul a început să sune,

difuzând în încăpere inconfundabilele note ale melodiei Give it to me a Madonnei. David răspunde:

— Am înţeles, de acord şi apoi râde ca o ştoarfă bătrână.

— Ce se întâmplă? Mă asculţi?

Închide imediat telefonul.

— Da, scuze, scumpo, continuă… mă linişteşte, redevenind serios.

— Avea nişte ochi magnetici, aşa-i? Avea totul de la viaţă… ce i s-o fi întâmplat?

David încuviinţează, în timp ce-şi tapează părul cu foenul.

— Mă asculţi?

— Trebuie să plec, Sole. Ai un alt rând de chei?

— Da unde te duci la ora asta? Era Rodrigo?

— Nici vorbă, doar un fucking friend. Nu mă aştepta.

— Un ce? … Dar de-abia ai venit!

— Sufăr, scumpo, îmi zice cu o privire rătăcită de la votcă şi rom. Mi-e dor de Rodrigo.

— Am înţeles, dar…

Nu-i nimic de făcut, iese din încăpere cu geanta pe umăr.

— See you later, ştiu că tu mă înţelegi.

Ba nu prea. Ca să fac o comparaţie care să-l satisfacă, în momentul ăsta zici că e Britney Spears în seara premiilor Video Music Awards, cînd s-a prezentat şleampătă şi clătinându-se pe cataligele ei instabile.

Cu aceeaşi violenţă cu care a intrat, David pleacă şi mă lasă singură, să dau piept cu imaginea unui Edoardo practic de nerecunoscut şi cu privirea epuizată a Matitei, care încă se mai întreabă ce-a făcut aşa rău ca să fie nevoită să renunţe la

culcuşul ei. Între timp, Schopenhauer doarme dus, nepăsător la faptul că el şi stăpânul lui tocmai ne-au dat viaţa peste cap.

Nu-mi rămâne decât să termin iaurtul cu malţ şi s-o iau pe Matita în pat cu mine.

Într-o seară ca asta, cu farmecul Senei care îţi explodează în faţa ochilor şi Podul Artelor care se întrezăreşte în depărtare, nu e uşor să adormi. Nici nu ştiu pentru cât timp, înainte să mă abandonez somnului, mă gândesc la Edoardo şi la iubirea noastră neconsumată. Până şi gras şi decadent, tot reuşeşte să mă tulbure.

EDOARDO

Povestea firmei noastre vinicole începe cu jumătate de secol în urmă, într-un sătuc din zonele piemonteze Langhe. Când bunicul meu s-a hotărât s-o preia, probabil nu-şi imagina că într-o zi va deveni atât de importantă. Astăzi deţine peste şase sute de hectare de vie doar în Piemonte şi Toscana, iar vinul nostru Barolo este printre cele mai premiate din sector. Ţinuturile Adinolfi, de unde îşi ia numele grupul, sunt acum faimoase în toată lumea şi deţin proprietăţi imobiliare unice prin istoria şi valoarea lor. Birourile legale şi administrative au sediul la Roma, pe o stradă de lângă Via Veneto. De cînd mi-am luat licenţa, în aceste birouri mă duc în fiecare dimineaţă.

Expusă în aceşti termeni, viaţa mea pare într-adevăr de invidiat, însă nimeni nu-şi imaginează ce se află dincolo de suprafaţă. Nu sunt genul care face confidenţe şi anumite

senzaţii neplăcute le ţin pentru mine, ca de exemplu faptul că de multe ori mă simt un jongleur în echilibru pe o sfoară care începe să învârtă un număr infinit de sticle. Încerc din toate puterile să ţin în picioare ceea ce a fost construit cu greu în atâţia ani şi sunt singur în această luptă, tatăl meu mă priveşte fără să reacţioneze, e ca şi cum mi-ar fi cedat titlul şi ar fi decis că mă pot descurca şi fără el.

Altădată nu era aşa. Când bunicul din partea mamei se afla la cârma firmei, tatăl meu muncea alături de el cu zel şi dăruire. Poate că mama are dreptate, n-a avut niciodată controlul în unele situaţii, dar întotdeauna a avut inima, experienţa şi mintea de partea sa. De cînd bunicul ne-a părăsit, s-au schimbat multe lucruri. Mama şi tata au început să se războiască, la muncă şi în una dintre cele mai faimoase şi scumpe străzi din Roma.

Intimitate; sunt pe puţin doi ani de cînd totul pare pe punctul de a se prăbuşi dintr-un moment în altul.

Întotdeauna au avut idei diferite cu privire la viitorul firmei. Mama nu munceşte, îşi petrece zilele făcând cumpărături, dar deciziile importante îi revin ei, ca aceea de a transfera pe numele meu acţiunile societăţii şi a face din mine asociatul de referinţă. Când am început să lucrez, eram de acord cu ea asupra faptului că am fi putut să ne diversificăm interesele şi să creştem producţia, pentru a cuceri noi pieţe, în timp ce ideile tatălui meu au fost mereu mai conservatoare – menţinerea calităţii în primul rând. Inutil să mai spun că, deşi tatăl meu este preşedinte, consiliul de administraţie a sprijinit întotdeauna alegerile

mamei şi că, din această cauză, în final el s-a simţit dat deoparte, până la a-şi pierde complet interesul pentru firmă.

Uite-l acolo, în spatele biroului său masiv, plin de nimicuri. De ceva timp nu face decât să colecţioneze obiecte curioase, pe care le foloseşte ca hobby: de la biliardul în miniatură la o sferă de cristal animată de mici descărcări electrice colorate, nici n-ai şti ce să alegi. Ca de obicei, mintea îi zboară în altă parte.

— Bună, tată.

Îmi zâmbeşte. În jurul său, pe lângă premiile acumulate în timpul anilor şi cele mai semnificative sticle, se află şi o cantitate stânjenitoare de fotografii care mă înfăţişează în diferite momente din viaţa mea: la bordul unei triciclete, cînd aveam abia trei ani; ca elev, cu ghiozdanul în spate; cu costum şi cravată, în ziua licenţei. S-ar zice că sunt centrul intereselor lui, singurul lucru care contează şi totuşi are privirea distantă, veşnic în căutarea unui lucru ce nu are nimic de-a face cu biroul ăsta sau cu viitorul fiului său. Se joacă cu unul din fleacurile lui, de data asta o matrice de cuie metalice care îşi schimbă forma în funcţie de obiectele care se nimeresc prin preajmă. Pare să-l amuze faptul de-a o putea plăsmui.

— Vrei să-mi spui ceva anume?

Nu-şi mai tunde de câteva luni părul puţin rărit, iar nodul de la cravată este aproximativ, aşa cum sunt de altfel toate răspunsurile lui. Avem o problemă cu unul dintre cele mai importante proiecte, construirea unui hotel de lux într-unul dintre ţinuturile noastre valoroase din Toscana şi sper ca

tata să-şi vină în fire şi să mă ajute s-o rezolv, dar mă întreb dacă mai merită să-mi pun încrederea în acel comportament plictisit şi distrat.

— Afacerea de la Château Relais ne costă mult mai mult decât am prevăzut noi, îi spun. Am convocat o şedinţă peste circa o oră cu Martelli, şeful proiectului. Vii şi tu?

Tata oftează. De la început n-a fost de acord cu această idee *„opulentă"* şi ar putea foarte bine să mă facă să mă simt vinovat.

— Cred că da, îmi răspunde apatic, aruncând o privire pe agendă, rămasă deschisă de cine ştie cât timp într-un colţ al biroului.

Mi-ar plăcea să-l scutur din toropeala aia ranchiunoasă şi să-i amintesc că am nevoie de el, chiar şi pentru a-mi recunoaşte greşelile. Noi doi ar trebui să formăm o echipă, să ne sprijinim reciproc, fără să abandonăm niciodată terenul, nu poate să se predea aşa curând. Nu suport să mă trateze cu aceeaşi condescendenţă pe care i-o rezervă mamei mele. A ajuns să nu-i mai pese de nimic, nici de şedinţele noastre şi ceva îmi spune că nici de data asta nu se va prezenta.

— Atunci, ne vedem mai încolo.

Încuviinţează fără să mă privească, îl distrează să-şi mişte mâna pe matrice pentru a o vedea transformată într-o enormă mână metalică, păstrând doar forma din original. Parcă e un copil cu riduri şi păr alb. Şi este tatăl meu.

Anna, secretara, intră în biroul meu aducându-mi cafeaua şi ziarul, îmi aminteşte şedinţele şi întâlnirile, apoi mă lasă singur să-mi pun ordine în gânduri.

Încăperea asta este o copie în miniatură a biroului tatălui meu, același birou din lemn de nuc și pereţii galben-ocru. Nu lipsesc decât nimicurile, premiile, sticlele și fotografiile, în rest e amenajată exact în același fel, după gustul bunicii mele. Odată, aici lucra tatăl meu, iar dincolo bunicul. Aparent, totul a rămas ca pe vremuri. Pe birou domnește singura ramă de fotografie pe care reușesc s-o tolerez: eu, cu bunicul și cu tata lângă unul din standurile noastre, la o expoziţie de acum mulţi ani. Suntem zâmbitori și aparent fericiţi. În spatele aparatului foto se afla Consuelo, secretara și amanta bunicului meu. N-aveam decât pasiprezece ani pe atunci, dar înţelesesem deja totul și în momentul ăla zâmbeam, dar nu din cauza expoziţiei și nici pentru premiul pe care tocmai îl primiserăm, zâmbeam deoarece în perioada aceea Consuelo avea privirea îndrăgostită, la fel ca cea a bunicului și eram de părere că nu era nimic rău în a iubi pe cineva în felul acela, chiar dacă, foarte probabil, bunica murise nefericită pentru că le descoperise legătura. Dragostea intră în vieţile noastre pentru a le zgudui și are tot dreptul să o facă. Aș vrea să găsesc și eu o Consuelo care să mă facă să zâmbesc așa cum zâmbea bunicul în ultimii ani de viaţă. În mod sigur mă voi ţine departe de ideea de a infesta cu ură viaţa celor care îmi sunt aproape, așa cum au făcut cu mine tata și mama în toţi acești ani.

E-mailul mă informează că profilul meu de Facebook meu explodează de mesaje. Intru să văd despre ce e vorba.

Dar înainte să apuc să deschid căsuţa cu mesaje, îmi dau seama că până la urmă Andrea chiar a avut curajul să-mi

pună ca imagine de profil acea oribilă caricatură făcută în Photoshop. Ce ticălos. Pe perete găsesc un şir de proteste, printre care şi o prietenă care zice: *„Ştim că întotdeauna ai fost sigur pe tine, dar nu ţi se pare că exagerezi un pic*?” Ar fi mai bine să iau măsuri şi să elimin caricatura aia înainte ca cineva să mă invite să mă înscriu în vreun grup de sprijin împotriva obezităţii morbide.

Sistemul Facebook e gata să decupeze un prim-plan de-al meu dintr-o poză în care am fost taguit, fără să ştiu, de o PR-istă romană pe care nici măcar n-o cunosc: a fost făcută în ziua în care am însoţit-o pe Claudia la acel vernisaj care îi plăcuse atât de mult. Din moment ce ştie cât mă deranjează anumite violări ale intimităţii şi că are interdicţia absolut de a publica pozele noastre pe profilul ei, acum poate e mulţumită să ne vadă măcar o dată înfăţişaţi împreună pe Facebook. Cu toate astea, din nefericire pentru ea, această bucurie va dura puţin: sistemul decupează faţa mea pentru a oferi profilului meu un chip, dar imediat după aia şterg tag-ul de la poză, pentru a scoate acel vernisaj din banchetul bârfelor virtuale. Şi iată că primesc un mesaj de la Claudia pe chat: „De data asta eu n-am avut nicio legătură;-)"

Îi zâmbesc, folosindu-mă de emoticonul galben specific.

— Eşti la serviciu? Continuă. Abia aştept să te văd diseară…

Oi fi eu un ticălos, dar până la un anumit punct. În astfel de ocazii, simt nevoia să clarific lucrurile cât mai repede posibil, pentru a face cât mai puţin dureros momentul despărţirii. Dar Claudia mi-o ia înainte şi face un pas înapoi: „Ştiu că

avem probleme", îmi zice, „dar azi-noapte mi-ai luat minţile… poate încercăm să ne relaxăm şi să reîncepem de la lucrurile care ne ies cel mai bine, fără paranoia despre viitor. În momentul ăsta aş vrea doar să te tăvălesc puţin."

N-am ce zice, Claudia e expertă în manevre de recuperare şi ştie cum să mă excite până şi pe chat. Dar la nouă şi jumătate dimineaţa nu prea am chef de jocurile ei, aşa că intru la setări şi fac în aşa fel încât să apar offline. Problema e că, în cazul anumitor femei, cînd încerci să te eschivezi e şi mai rău, nu se mai dezlipesc de tine.

Căsuţa mea poştală debordează de invitaţii, în mare parte sunt evenimente organizate de firma lui Andrea, la care mai devreme sau mai târziu va trebui să mă hotărăsc să particip, măcar din prietenie dacă nu din alt motiv. Găsesc şi un mesaj de la el, în care îmi spune că s-a întâlnit cu puştoaica aia, Federica, cea cu fundul în tanga, fund care nici măcar nu e al ei. Îmi mărturiseşte că l-a scos literalmente din minţi. Începe cu survolări pindarice despre ţâţe explozive şi o minte care merge strună, pentru ca mai apoi să redimensioneze totul: „Dar nu e ceva serios, ai dreptate tu, e doar o puştoaică şi mai are şi bacul pe cap. Îţi dai seama cât de pedofil pot să mă simt în momentul ăsta?"

Măcar de-ar fi numai asta problema. În ziua în care lui Andrea o să-i vină mintea la cap şi va găsi pe cineva în stare să-l facă să se conformeze, jur că mă rad în cap, Dumnezeu mi-e martor. Şi nu glumesc deloc, Andrea ştie bine, m-am săturat să-l văd hoinărind prin baruri, fără o femeie alături. La douăzeci de ani de ani, comportamentul ăsta poate să

pară şmecher, dar după treizeci inspiră numai tristeţe. Şi apoi, tot mai bine pedofil decât singur ca un câine în mijlocul unei haite de cocote.

La urma urmei, să nu exagerăm, *„pedofil"* e un cuvânt mare. Federica are optsprezece ani, nu mai e o copiliță. Cea de la liceu… da, ea chiar era un copil în adevăratul sens al cuvântului. O situaţie foarte diferită.

Iar îmi vin în minte ochii aceia mari şi verzi care se scurgeau de admiraţie. Solidea. Solidea şi mai cum? Aş putea să-i tastez numele şi s-o găsesc pe Facebook. Nu e un nume comun, n-ar trebui să fie prea greu.

Mă simt ciudat la gândul de-a o revedea femeie.

Solidea.

Există una singură. Şi o recunosc imediat.

Numele de familie este Manenti şi în poza de profil se află pe malul mării, îmbrăţişând un câine cu bot simpatic. O pereche de blugi deschişi la culoare şi o eşarfă lejeră în jurul gâtului, părul lung, ciufulit de vânt.

E fermecătoare. În simplitatea ei, a devenit o femeie cu adevărat fermecătoare. Oare câţi ani are acum? Ar trebui să aibă cel puţin douăzeci şi cinci.

E prima oară cînd mă apuc să caut pe cineva pe Facebook. Dacă nu mă înşel, de obicei în astfel de cazuri se trimite o cerere de prietenie, eventual însoţită de două cuvinte. OK, dar ce să-i spun? Banala şi detestabila întrebare tipică în aceste situaţii – „îţi aduci aminte de mine?" urmată de vreun mesaj stupid pe chat, în care ne spunem că suntem într-adevăr bucuroşi să ne regăsim după secole de tăcere, dar

departe de noi gândul de a ne suna pentru a ne saluta prin viu grai, pentru că oricum n-am şti ce să ne spunem. Şi se mai spune că Facebook-ul ne face pe toţi să ne simţim mai aproape unii de alţii; în realitate, ar fi mai bine să nu reîntâlneşti deloc anumite persoane, dacă nu vrei să-ţi dai seama cât de mult s-au îndepărtat de lumea ta. Fetiţa din liceu a crescut, ochii ei mari şi verzi au rămas aceiași, dar azi probabil privesc spre un alt viitor. Dacă i-aş trimite un mesaj, m-aş simţi ca şi cum aş da buzna în viaţa ei fără niciun motiv plauzibil.

Andrea intervine cu un telefon care-mi distrage atenţia.

Apropo de întâlniri vechi, îmi aminteşte de cina cu colegii de clasă de mâine seară şi mă sfătuieşte să mă înscriu în grupul fostei noastre şcoli pe Facebook.

— Şcoala noastră? Vorbeşti serios?

— Nu-i nimic oficial, deocamdată sunt numai zvonuri. L-ai sunat pe Gianni pentru livrarea de vinuri la restaurantul lui?

— Îl sun mai târziu. Acum sunt ocupat cu o şedinţă… mai bine lasă-mă să mă duc, că probabil au ajuns deja.

Anna apare în prag pentru a-mi face semn că sunt aşteptat dincolo, în sală.

— Am fugit, ne vedem la cina cu clasa, chiar dacă ştii bine că adunările astea a la Verdone nu m-au entuziasmat niciodată.

— Vezi să nu ne tragi ţeapă. Hai, că trebuie şi să-ţi povestesc în persoană despre Federica.

— Vasăzică îţi place de-adevăratelea?

— Ba nu, ţi-am mai spus, e doar o chestiune de sex. Sex

pur şi sănătos.

— De parcă n-ai fi făcut deja destul sex până acum.

— Ştii, nu? Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba.

Inginerul Martelli, şeful proiectului pentru realizarea hotelului Château Relais din Toscana, mă aşteaptă împreună cu câţiva dintre colaboratorii săi, în sala de şedinţe. Încă nici urmă de tata.

— Anna, poţi să-l anunţi că suntem gata să începem?

Secretara se grăbeşte să-l cheme, iar eu mă aşez în capul mesei pentru a-mi slăbi nodul la cravată şi a arunca o privire rapidă peste cifrele bilanţului. Suntem îngrozitor de întârziaţi în comparaţie cu planul de lucru şi, de asemenea, cu mult peste buget.

— Am avut problema aia cu autorizaţiile, se justifică inginerul. Dacă nu ne-ar fi pus beţe în roate comitetul municipal, am fi economisit cu siguranţă timp şi bani…

Continui să mă uit la uşă, mă aştept să-l văd pe tata intrând dintr-un moment în altul.

— … şi apoi, preţul materialelor pe care le cereţi voi a urcat vertiginos…

Uşa se deschide şi intră Anna. Se apropie de mine pentru a-mi şopti ceva la ureche:

— Preşedintele a părăsit biroul, mă anunţă, vizibil încurcată.

Încerc să nu las să mi se vadă dezamăgirea.

— Şi unde s-a dus?

— Din păcate, nu a lăsat nicio vorbă.

Mă uit din nou la Martelli şi la colaboratorii lui, mă

aşteaptă să continuăm discuţia.

— E vreo problemă? Întreabă Martelli.

— Nu, răspund, aranjându-mi din nou nodul cravatei. Să continuăm cu discuţia, vreau să cunosc situaţia în detaliu.

În timp ce Martelli încearcă să mă încurce cu obişnuitele scamatorii, nu pot să nu mă gândesc la comportamentul pe care tatăl meu a decis să-l adopte în ultima vreme: s-a ascuns, pentru a nu ştiu câta oară, demonstrându-mi că nu mă pot baza pe el. Trebuie să mă împac cu gândul ăsta şi să iau situaţia în mâini aşa cum ar fi făcut bunicul meu. Dacă am ceva din el în mine, atunci nu-mi va fi greu să gestionez chestiunea asta şi să încerc s-o duc până la sfârşit în cel mai bun mod cu putinţă.

SOLIDEA

În dimineaţa asta mama şi mătuşa vor ajunge mai târziu, s-au dus la şcoală, pentru şedinţa cu directorul şi profesorii. M-au lăsat singură în magazin, pot să profit de ocazie şi să ascult la nesfârşit şi cu volumul la maxim Que reste-t-il de nos amours, versiunea remixată a Cinthiei M., din albumul Bistrot Blue.

Volumul muzicii cam ţine clienţii la distanţă, îmi dau seama, tot aşa cum îmi dau seama de faptul că, fară cei doi dulăi de pază, pot să-mi îngădui luxul de a ignora zâmbete şi formalităţi şi să mă ocup de pisălogi cât mai puţin posibil. În ultimă instanţă, intervin numai în cazul în care sunt obligaţi să-mi urle în faţă că pur şi simplu nu reuşesc să găsească

printre rafturi ceea ce caută.

Însă cînd dezactivez repetiţia melodiei şi Cinthia M. Începe să cânte La vie en rose, trebuie să înfrunt o altă chestiune neplăcută: cu notele astea romantice în fundal, este foarte greu să mă uit în altă parte.

Dincolo de vitrină, chiar sub firma galbenă „Lumea animalelor”, se află neruşinatul care forfoteşte în spatele tejghelei cu nişte cutii şi chitanţe de semnat. Ia în braţe un pui de labrador pe care tocmai i l-au adus şi îi zâmbeşte cu toată duioşia din lume. Mi se frânge inima să-l văd aşa, gândindu-mă la zilele cînd mă lua pe mine dans ses bras şi îmi spunea des mots d’amour, des mots de tous Ies jours şi asta era La vie en rose a noastră, cînd ne era de ajuns să ridicăm privirea dincolo de vitrine şi să întâlnim un zâmbet, pentru a da o cu totul altă culoare zilelor noastre.

Şi iat-o pe tapată intrând în magazin. În lesă, ca un condamnat pe culoarul morţii, se află ciobănescul, din ce în ce mai slab şi nefericit şi îl înţeleg, sărăcuţul, să trăieşti ca un pudel cînd eşti un ciobănesc – nu cred să fie uşor. Matteo îi întâmpină cu un surâs, dar ea, târfa, nu se mulţumeşte cu atât şi pretinde şi un sărut pe buze. Acum arată ca un tablou demn de o emisiune televizată de categoria a patra: el, ea şi la mijloc căţeluşul care îi linge pe obraji. Ciobănescul, evident, a ajuns afară din cadru. Râsetele lor fără sonor mă calcă pe nervi.

Matita mă cercetează încreţindu-şi botul într-o parte, lăsând să-i scape un scheunat. Privirea promite că nu va mai ceda niciodată tentaţiei biscuiţilor lui Matteo, jură că va

rezista chemării lor infailibile şi o va face numai pentru a mă proteja, pentru a mă scoate din încurcătura asta complicată. Niciodată n-am simţit-o atât de apropiată, cred că ne-a făcut bine să dormim îmbrăţişate în acelaşi pat.

Încerc să-mi distrag atenţia cu Facebook-ul. Dacă mai continui în felul ăsta, înnebunesc.

În timp ce aştept trezirea la viaţă a computerului, îi văd ieşind din magazin. Este o eliberare şi, imediat după, primesc şi pe Facebook veşti bune.

În sfârşit, un pic de mişcare sănătoasă, o întâmpinare călduroasă. Invitaţii, mesaje, sugestii, cereri. Noua cetăţeană începe să aibă importanţă. Lăsând pentru o clipă la o parte faptul că în mare parte David a fost cel care mi-a reanimat viaţa socială, ia priviţi un pic aici:

Numai pentru luna asta am nici mai mult, nici mai puţin de paisprezece invitaţii la evenimente, printre care un Pink Crazy Aperitif şi un Smash Giris Party. Uau. Apoi mai sunt şi şaptesprezece invitaţii pentru grupuri. Pe lângă cel deja citat – „Save Rodrigo!”- avem „Single… visele devin realitate”, „Să trimitem domnişoarele înapoi pe străzi, ca să se elibereze nişte locuri la TV”, „Cei care îi urăsc pe cei care abandonează câinii”, „Cei din… Trei Metri Deasupra Cerului” şi „Cei care nu se mai potolesc”. De-a dreptul tare. Şi nu se termină aici. Urmează: trei invitaţii pentru diverse cauze – presupun – benefice, o invitaţie pentru „birthday calendar”, o cerere pentru „send chocolate”, o cerere pentru „ce prinţesă din poveşti eşti”, o cerere pentru „you’re sexy”, o cerere pentru „most lovable person”, una pentru „smile at me”, alta pentru

„good luck”, o cerere pentru „hello kitty”, o cerere pentru „friend forever”, alta pentru „this kiss” şi, în încheiere, o cerere pentru „eşti un idiot?”! În câteva zile o să dezleg toate misterele.

Bineînţeles, meritul acestei explozii de viaţă nu-i numai al prietenului meu, David, aici e și mâna Clotildei şi a Federicăi vezi „Trei metri deasupra cerului”! Mi-au trimis şi treizeci și cinci de sugestii de prietenie. Unii lasă un pic de dorit, dar nu-mi permit să fac prea mult pe mofturoasa. Din fericire, de ridicarea nivelului are grijă splendida Sara Carelli, fosta mea colegă din clasele primare, care a acceptat cu un mesaj afectuos cererea mea de prietenie şi mulţi dintre amicii ei s-au grăbit să mă salute. Cu un frumos salt înainte, am atins cota de douăzeci și cinci de prieteni, dintre care acum doisprezece sunt online. Îmi rezerv pentru altă dată posibilitatea de a vorbi cu ei pe chat.

Acum am o viziune cu siguranţă mai vastă despre mica noastră lume mare. Chiar aşa, pentru că, atunci cînd descoperi că Luca e bucuros să-şi revadă prietenii după o lungă călătorie, cînd Carlo a fost taguit fără să ştie într-un album, sau că Giulia a trecut de la o situaţie sentimentală complicată la o situaţie şi mai dificilă, lumea capătă cu totul alt aspect. Din cînd în cînd, îţi face bine să-ţi bagi nasul în viaţa altora. Judecând după peretele lui și prietenul meu, David, ştie câte ceva în legătură cu asta.

Ţăcănitul ăla mi-a umplut căsuţa poştală de mesaje. Într-unul îmi scrie că s-a gândit mult la fotografia lui Lowell al nostru şi că, dacă ţin într-adevăr să-l revăd, el dezaprobă

drastic, dar în acelaşi timp se întreabă: „Cine sunt eu să mă opun involuţiei speciei?” în alt mesaj îmi spune că tocmai a preparat „o tartă sărată cu stafide” în bucătăria mea albastră – nici nu vreau să-mi imaginez balamucul pe care o să-l găsesc la întoarcere, se gândeşte să i-o ducă lui Rodrigo, cu speranţa de a fi reprimit în casă. Să sperăm că va funcţiona. Într-un alt mesaj, David îmi aminteşte că azi-dimineaţă s-a întors după ora cinci, aducând cu sine o remuşcare, două numere de telefon şi o felaţie în baie. De-a dreptul reconfortant. Şi încheie cu un comentariu: „Singurul album pe care îl deţii, cel cu foarte originalul titlu «*Familia*», te înfăţişează la ziua de naştere a bunicii tale, în timp ce te îndopi cu prăjituri. Ce-i cu neglijenţa asta în viaţa ta? Până şi pe Facebook îmi provoci urticarie. I mean, scumpo, puteai să găseşti ceva mai interesant!”

Bine. Încurajant, ca de obicei. Iar în ce-l priveşte pe Edoardo, faptul că a devenit un bărbăţoi gras şi chel nu mi-a tăiat dorinţa de a-l reîntâlni. Şi, având în vedere că încă mai cred în ipoteza unui scenariu mai respectabil pentru întâlnirea noastră, nu mă voi pleca în faţa realităţii virtuale şi imperative a Facebookului şi nu mă voi coborî la a-i trimite o cerere de prietenie, prefer să-i ofer destinului o a doua şansă şi să ţin ochii larg deschişi în aeroporturi, în staţii şi la vernisaje, poate chiar şi într-un parc; singura diferenţă, în comparaţie cu toate acele fantezii amănunţite, va sta în faptul că de data asta voi avea nevoie doar de o clipă să-l recunosc.

Spre miezul zilei, mama şi mătuşa trec pragul magazinului,

cu elanul unui cortegiu funerar. Mă reped să dau mai încet volumul casetofonului, dar nici nu par să bage de seamă. Abia mă salută, mătuşa are un aer calm, detaşat, mama – o umbră de resemnare în colţul gurii. Nu sunt decât două posibilităţi: ori Federica e pe cale să rămână corijentă, ori tocmai au văzut ieşind din magazin ultimul client şi au luat cunoştinţă de faptul că nu se prea pot baza pe mine. Am nevoie deplină de lămuriri în această privinţă.

Mă convoacă în magazie. Pentru prima oară în istoria acestei papetării-librării, cu patruzeci de minute înainte de orarul stabilit, mama agaţă afişul „închis" pe uşă şi o închide cu cheia. După care ne adunăm în magazie şi ne aşezăm înjurai mesei de calcule. Au o faţă atât de ciudată… dacă nu se grăbesc să vorbească, nu-mi trece spaima.

— Vor s-o pice pe Federica?

— Oh, cerule mare, mă linişteşte mama, să sperăm că nu.

— Atunci, ce se întâmplă?

Începe mătuşa mea, cu un preambul despre istoria magazinului, despre eforturile bunicului şi „conforturile" pe care ni le-am putut permite în aceşti ani mulţumită tuturor acelor hârţoage atât de denigrate de mine. Mama adaugă că a fost meritul magazinului şi al întregii hârtii care a trecut prin el faptul că bunicul a reuşit să cumpere, fără să lase în urmă niciun euro de împrumut, apartamentele unde încă locuim în prezent, inclusiv cărămizile şi fundaţia şi bagă în aceeaşi oală până şi porţelanul adoratei mele căzi cu picioruşe din 1912.

— … îţi dai seama ce putere are hârtia?

— Da, bine şi?

Sunt obosite şi costelive, aproape că le e greu s-o spună.

— Şcoala voastră… îşi face mama curaj, îşi închide porţile anul viitor.

Vestea mă ia prin surprindere. Încă încerc să-i calculez importanţa şi să înţeleg legătura cu istoria magazinului, cînd mătuşa continuă:

— Ne aflăm într-un moment de criză, Solidea, asta trebuie s-o fi înţeles deja. E greu să mergem înainte şi, fără veniturile de pe urma elevilor, este practic imposibil.

Pusă în termenii ăştia, e cu totul altă poveste. Prin minte îmi zboară imagini care cu un minut în urmă erau cel puţin de neconceput: cartierul care îşi schimbă aspectul, un bloc de pensionari în locul vechii mele şcoli şi firma alb cu albastru a papetăriei care e desfiinţată. Pură ficţiune.

— Trebuie să luăm măsuri, continuă mama, la limita agitaţiei. E corect ca tu să ştii că eu şi mătuşa ne gândim să închidem magazinul înainte să fie prea târziu.

Încerc să le memorez feţele, ştiu că într-o zi le voi descrie cuiva. Acestea sunt momentele care fac diferenţa, cele care marchează istoria vieţii noastre. Mama şi mătuşa au altă expresie, din acelea despre care crezi că n-au cunoscut niciodată un zâmbet. Cu hârtiile de contabilitate în mână, cu părul desfăcut, aproape de aceeaşi culoare blond-miere şi trăsăturile înăsprite de tensiune, nu le-am văzut niciodată aşa de năucite, demoralizate, pierdute.

— Clotilde şi Federica ştiu?

— Având în vedere că au de dat bacul, am hotărât să aşteptăm.

— Nici Luca nu ştie?

— Sigur că nu.

— Dar măcar ştiu că se va închide şcoala.

— Directorul a reuşit până acum să controleze vestea, crede că asta ar putea să-i destabilizeze pe elevi şi să-i facă să neglijeze învăţătura.

Pentru prima şi singura oară sunt de acord cu el: e mai bine ca elevii să nu fie la curent cu ce se întâmplă.

Mă dezorientează gândul că, în mai puţin de un an, tot acel univers, directorul, profesorii, sala de sport, băile în care ne ascundeam să fumăm, parcarea scuterelor, cu cel al lui Edoardo mereu în pole position, nu va mai exista. În timp ce faptul că vom închide magazinul îmi dă o senzaţie de eliberare.

Ca un deţinut în faţa căruia se deschid în sfârşit gratiile, îmi îndrept şi eu privirea spre viaţă, gândindu-mă la infinitele posibilităţi de a-i da un stil cu totul altfel: cărţile pe care nu am avut timp să le citesc, facultatea pe care n-am făcut-o încă, aş putea să o iau de la capăt într-un bar ca ospătăriţă câteva ore pe săptămână; o să fac foamea, dar ce-mi pasă, măcar vor fi departe după-amiezile ţintuite, îngrijorările chitanţelor nebătute, stocurile şi comenzile pierdute pe drum.

Mamei şi mătuşii nu le-aş putea spune asta niciodată, normal că îmi pare rău pentru starea lor de spirit şi sunt şi un pic îngrijorată pentru viitorul nostru, dar mai ales sunt convinsă că, odată eliberate de apăsarea responsabilităţilor, de greutăţile gestiunii şi de monotonia zilelor, va semăna

puţin cu o renaştere.

— Eu şi cu mătuşa nu venim la prânz, trebuie să rezolvăm unele chestiuni. Să nu-i sufli niciun cuvânt bunicii, mă avertizează mama. Du-i tu acasă pe copii, fiindcă azi-dimineaţă ploua şi nu i-am lăsat să ia scuterul. Trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta.

Se aude soneria, probabil sunt ei.

Dar nu. În geamul uşii apare doamna Marcella. Ţine un pix în mână şi, după gesturile pe care le face, înţelegem că e şi ceva urgent.

Mama rămâne în magazie, în timp ce eu şi mătuşa ne ducem să-i deschidem.

Doamna Marcella este chinul nostru de ani de zile: cea mai detestabilă şi afectuoasă clientă. Singura care ne poate face să pufnim pe faţă.

Ca de obicei, ne aruncă o privire chiorâşă.

— Cum de astăzi aţi închis mai devreme?

Mătuşa este surprinzător de liniştită:

— Ne scuzaţi, doamna Marcella, îi spune, vă putem ajuta cu ceva?

— Mi-aţi vândut pixul ăsta care nu scrie. Tonul e mereu acelaşi, potrivit de acid. Un pix care nu scrie, zic eu, este culmea.

Eu aş omorî-o; mătuşa, în schimb, pare o altă persoană:

— Nu vă faceţi griji, vi-l schimb numaidecât, doamnă. Nu tu ochi daţi peste cap, nu tu bombăneli, scoate cutia cu pixuri, foaia de mâzgălit şi i le întinde. Alegeţi dumneavoastră.

Doamna Marcella îmi aruncă priviri pline de neîncredere, crede că este ceva la mijloc. Ea şi teoriile ei conspiraţioniste: e convinsă că lumea întreagă se învârte în jurul axei sale doar pentru a încerca s-o păcălească. Şi se apucă să încerce toate pixurile, de mai multe ori, iar mătuşa o priveşte, rămânând incredibil de calmă, până cînd, în sfârşit, se hotărăşte să aleagă unul. Atunci mătuşa îşi ia rămas-bun cu un „să aveţi o zi bună, doamna Marcella”, lucru pe care nu l-ar fi făcut niciodată înainte, iar femeia se îndepărtează din ce în ce mai consternată.

Un minut mai târziu ajung copiii. Abia întorşi de la şcoală, acompaniaţi de rămăşiţele pălăvrăgelilor de la ieşire. Binecuvântată ignoranţă. Mama şi mătuşa, în schimb, sunt din ce în ce mai încurcate şi mă roagă să-i însoţesc acasă fără să mai pierd timpul – evident, nu mai ştiu nici ele cum să manevreze situaţia.

În maşină, Federica se aşază în faţă, Clotilde se iveşte din spate, între cele două scaune, iar Luca ne ignoră, ca de obicei, baricadat cum e în gândurile lui misogine; începe să se uite pe geam, cu aerul cuiva care meditează asupra unor noi posibile acte de vandalism.

Cu siguranţă nu-şi imaginează scenariile care se profilează fără ştirea lor: o viaţă fără magazin. Pălăvrăgesc acolo despre cele mai banale lucruri, îşi bârfesc prietenii cu nume absurde, ca Aii, Billa, Cochi şi habar n-au că în curând totul se va schimba, că magazinul va ieşi din vieţile noastre, pentru a ne permite să luăm totul de la capăt. Bineînţeles, la început va fi greu, dar după aceea vom savura euforia lipsei

de obligaţii şi nu va trebui să ne mai preocupăm de toate hârţoagele lui inutile şi anacronice.

Pe drum, fetele mă întreabă cum merge cu Facebook-ul. Le spun că merge bine şi le mulţumesc pentru toate invitaţiile şi sugestiile. Federica trece imediat la subiect, vrea să ştie dacă am cunoscut pe cineva interesant. Are un aer bizar astăzi, e mai zvăpăiată ca de obicei.

Încep să le povestesc de Edoardo, de tonele de Nutella şi de frumosul păr care nu mai e, dar nu par surprinse şi, într-adevăr, o clipă mai târziu îmi mărturisesc că au văzut şi ele acea fotografie oribilă şi că nu şi-au revenit încă din şoc. Ca să vezi, ce băgăcioase.

Federica insistă pe faptul că lumea e plină de bărbaţi şi că nu trebuie să mă limitez la un grăsan oarecare, chiar dacă grăsanul în chestiune este Edoardo Magni, marea mea dragoste din copilărie. În viaţă trebuie să priveşti mereu înainte. Ea, de exemplu, aprofundează cunoaşterea unui anume Andrea, de treizeci şi doi de ani. L-a cunoscut pe Facebook, face parte din grupul şcolii, practic este un fost elev. Clotilde face obişnuita grimasă de dezaprobare.

— Şi te-ai culcat cu acest fost elev?

— Evident că da, ne răspunde Federica, etalând aceeaşi obişnuită neruşinare. Anumite mâncăruri trebuie servite calde; dacă se răcesc, îţi piere pofta. Facebook-ul e o trambulină, dar trebuie să te arunci repede, n-are rost să stai acolo să rumegi.

Încep să mă îngrijorez de-adevăratelea:

— Chiar te-ai culcat cu el? Insist eu. E prea mare pentru

tine!

— A fost nemaipomenit, ne povesteşte. Un tip care ştie meserie. Dacă găsesc cel puţin zece la fel în viaţa asta, mă voi putea considera satisfăcută.

Ca să vezi, ce nesătulă.

— Mai întâi satură-te de ăsta, după aia mai vedem. E ceva serios? Vom avea onoarea să te considerăm logodită o dată pentru totdeauna?

— Ce arhaică eşti, ripostează ea cu indolenţă. Logodna este o chestie de bunici. Şi apoi, nu intenţionez să-mi retez aripile la optsprezece ani. Dragostea te prosteşte, te face să-ţi pierzi luciditatea, în schimb sexul te exaltează şi face bine şi la piele. Asta e diferenţa majoră, pe care voi chiar nu reuşiţi s-o înţelegeţi.

— Ce mostre de înţelepciune, remarc ironică, aruncând un ochi la oglinda retrovizoare, unde găsesc faţa surorii mele mototolită într-o expresie îngrozită.

— Chiar te distrează aşa mult rolul ăsta de caricatură proastă pe care ţi l-ai ales? Începe iar s-o blameze.

— Mă distrează Andrea, aşa cum pe tine te distrează plicticosul ăla de Alessandro al tău. Şi mai cred că, spre deosebire de voi, Andrea m-a înţeles.

— Dacă tu eşti mulţumită… răspundem eu şi sora mea la unison.

— Atinge-ţi nasul, altfel nu ne mai măritâm, îmi spune şi schimbăm un zâmbet, punându-ne degetul pe vârful nasului.

Acasă, bunica urmăreşte cu sufletul la gură una dintre telenovelele ei. Menajera e în picioare lângă televizor,

probabil că tocmai a terminat de făcut curăţenie şi a tras perdelele pentru a lăsa să intre lumina în salon, fiindcă vechile canapele de catifea emană un miros de putrezeală, o duhoare greţoasă de bomboane stricate şi naftalină, iar bibelourile bunicii, abia lustruite, se străduiesc să reflecte toate razele soarelui din încăpere. Sunt convinsă că, prin comparaţie, salonul bunicii Speranza era de bun-gust.

Telenovela a atins apogeul, mâna bunicii tremură, intolerantă la orice zgomot și noi toţi, inclusiv Matita, rămânem nemişcaţi, cu respiraţia tăiată, în aşteptarea genericului de sfârşit. Ce lucruri suntem nevoiţi să facem în ziua de azi pentru o farfurie de mâncare caldă!

Trebuie totuși să recunosc că este ceva liniştitor în silueta încovoiată a bunicii, concentrată la teatrul vieţii, cu picioarele care par o hartă stradală de vene varicoase şi cu labele umflate şi noduroase, care stârnesc o ninsoare cînd le bagă în papucii din fetru albastru, pentru că întotdeauna are pielea uscată şi scorojită, indiferent cu ce cremă se dă. Uneori mă opresc să mă uit la ea şi, din senin, toate frământările şi micile tulburări cotidiene iau o altă dimensiune, lăsând loc întrebărilor mai profunde, de obârşie existenţială. Forţa ei şi credinţa trainică devin pentru mine un bastion de speranţă şi îmi arată destinaţia unui drum din anumite puncte de vedere încă necunoscut mie.

Când apare genericul de încheiere, bunica găseşte instantaneu un motiv de bombănit şi, având în vedere că este întruchiparea suspiciunii şi a iritării, absenţa mamei şi a mătușii o pune imediat în alertă. Are un al șaselea simţ,

pentru că, îndreptându-se spre bucătărie cu ajutorul cadrului, îmi adresează mai multe întrebări despre criza economică şi vânzările de la magazin. Eu rămân evazivă, mama și mătușa s-au exprimat clar în această privinţă: bunica are doar carapacea dură, în spatele acelui comportament ursuz şi fără menajamente se află în realitate o fetiţă fragilă şi sensibilă care riscă să nu supravieţuiască unei veşti proaste.

Ochii ei mici şi obosiţi nu fac altceva decât să mă scruteze. Caută ceva care să-i justifice neliniştea.

— Sunt vremuri nebuneşti, îmi zice, amestecând în sosul pentru paste. Şi nu spun asta din cinism; totul a devenit atât de trivial, măcar de-ar exista o limită a indecenţei…

Când se lamentează, deseori îşi îndreaptă privirea spre un punct nedefinit din apropierea ei, este bunicul care nu mai e, care se dezvăluie simţurilor sale.

— O, Isuse, odată eram cu toţii mai idealişti, continuă, gata să ne rupem spinarea pentru simţul datoriei şi din iubire pentru aproapele nostru. O ştia bine dragul tău bunic, care întotdeauna s-a străduit din răsputeri pentru rasa asta umană nelegiuită. El n-avea doar o simplă prăvălie. Lumea se ducea acolo pentru a-şi potoli frământările. Numai Domnul ştie ce ascultător amabil era dragul meu soţ! Iar eu pot să v-o spun cu certitudine, de vreme ce într-o zi am intrat în prăvălie pe post de clientă şi în alta am ieşit cu o promisiune de logodnă. Îmi amintesc bine ziua aceea, cea mai memorabilă din vremurile bune, în jurul nostru numai priviri scânteietoare, prăvălia în sărbătoare pentru bunicul

tău, care se hotărâse în sfârşit să-şi ia nevastă. Îşi şterge pe cârpă mâinile ude din pricina cepei şi zâmbeşte, ca şi cum bunicul care nu mai e încă ar fi acolo s-o asculte, apoi îşi aţinteşte din nou ochii ageri asupra mea, de data asta umbriţi de o urmă de nelinişte. Iar tu, nebună ce eşti, te plângi mereu de viaţa din prăvălie… Bunicul tău a hrănit patru fii şi nouă nepoţi cu hârtia aia. Criză sau nu, aş vrea să văd din partea ta puţin mai mult respect, draga mea.

Stinge aragazul, poate cu intenţia de a atenua odată cu gazul şi toate presimţirile rele care o tulbură.

— E gata masa, ne anunţă, şchiopătând până în hol.

Vrea să se ducă la baie să se spele pe mâini. O însoţesc, chiar dacă mâna ei tremurătoare îmi face semn că nu are nevoie de ajutorul nimănui. Şi totuşi, bombăne că şoldul o face să sufere mai mult decât criza economică şi jură că, dacă n-ar trece prin tot chinul ăsta, ar veni ea însăşi să se ocupe de prăvălia bunicului. Legăturile sunt grijile care ne ţin în viaţă, îmi zice. Nu ne putem lepăda de locurile şi de persoanele pe care le-am iubit.

Mă opresc s-o privesc, în timp ce se târăşte cu dârzenie, agăţată de cadrul ei şi nu pot decât să simt un profund respect pentru ea, minunată cotoroanţă, cum puţine sunt pe lumea asta. Aş vrea s-o pot proteja de neplăcerile care vor veni, de durerea pierderii prăvăliei bunicului, cum îi spune ea, dar e imposibil s-o mai ţinem mult în întuneric. Bunica este un pic oarbă, un pic surdă şi un pic şchioapă, dar vede, aude şi se mişcă excelent.

EDOARDO

Cinele cu foştii colegi de clasă au privilegiul de a fi organizate în cele mai ciudate birturi. Ar trebui să se facă un studiu în privinţa asta, nu se înţelege niciodată de la cine porneşte iniţiativa şi mai ales cine face rezervarea la restaurant. Nu se ştie cum, ne trezim cu toţii în jurul unei mese, schimbând formalităţi, în încercarea de a ne recunoaşte reciproc după ani de întuneric. În cazul ăsta, în spatele nostru se află un şemineu stins, decorat cu un şir de cârnaţi și un mănunchi de spaghete într-un coşuleţ de răchită, iar de jur-împrejur mese de fusbal zgomotoase şi familii surâzătoare. Lăsând scenariul la o parte, fosta mea clasă îmi rezervă nu puţine surprize.

În total suntem în jur de douăzeci şi încă nu au ajuns toţi. M-am aşezat lângă Andrea, care zâmbeşte tot timpul, chiar şi pentru un fleac, cu același entuziasm de cînd mergeam în excursie în afara oraşului. În faţa mea stă prima mea prietenă şi colegă de bancă timp de ani de zile, acum având o sarcină de nouă luni. Tocmai m-a anunţat că e căsătorită de câţiva ani, ţinând să precizeze că soţul a însoţit-o până în faţa restaurantului şi că va veni s-o ia mai târziu, cînd se termină cina. Lăsând sarcina la o parte, s-a ofilit și mă privește ca și cum n-ar şti ce să-mi mai spună.

— Eşti în formă, se limitează să constate, aruncând o privire împrejur.

Și cînd mă gândesc că odată ne-am iubit atât de mult încât să ne dăruim unul altuia pentru prima oară.

Lângă ea se află Serena Nicoletti, tocilara care nu-ţi dădea să copiezi o temă nici moartă. Cum era de aşteptat, a devenit o avocată strălucită; lucru mai puţin previzibil, în schimb, e de o frumuseţe puţin spus explozivă. Dar faţa de nemernică nu i-a luat-o nimeni şi nici limbuţia de băgăcioasă. Potrivit spuselor lui Andrea, chiar şi în vremurile nebănuite avea o privire de desfrânată.

De la apel lipseşte Giulio Carelli, voinicul şi sportivul Giulio Carelli, liderul clasei. Mă încumet să cer veşti despre el, iar fosta mea prietenă îmi răspunde, zgâindu-şi ochii:

— Cum, Edoardo, n-ai aflat?

— Ce?

— Giulio a avut un accident urât, de doi ani e în scaunul cu rotile.

Simt pe faţă freamătul sângelui curgând. Chiar şi Andrea şi-a schimbat expresia, de pe chip i-a dispărut orice urmă din zâmbetul infantil care l-a însoţit până acum.

— Dumnezeule, îmi pare rău.

— A renunţat la înot şi s-a dedicat politicii, remarcă Nicoletti, cu unei biografe oficiale. Anul ăsta se prezintă la alegerile de la primărie, ar trebui să ne gândim să-l votăm.

Şi iată că Giulio îşi face intrarea în restaurant. În spatele lui, o femeie extrem de frumoasă împinge scaunul cu rotile. Rămânem toţi increduli, privindu-l: are aceeaşi faţă de Big Jim şi aceeaşi expresie triumfătoare.

— Băieţi, aşa se salută un vechi prieten? Ne zice. Voi, care puteţi, ar trebui să vă ridicaţi şi să veniţi să mă pupaţi.

Şi-a păstrat şi simpatia care îl caracteriza în liceu şi merită

pe deplin şirul de saluturi care îl întâmpină.

Se pare că femeia cea frumoasă care îl ajută e soţia lui: un gest grijuliu pentru orice trebuinţă şi o privire plină de dragoste, care nu se plictiseşte niciodată să-l mângâie. În ciuda accidentului, Giulio pare un băiat fericit şi încă îndrăgostit de viaţă. Îşi aminteşte tot despre noi, până şi numele tipului din gimnaziu care a rămas în clasa noastră doar un an.

Giulio şi soţia lui par curioşi să ştie ce drumuri ne-am ales în viaţă, probabil că ea a fost pusă la curent cu toate detaliile, aşa încât jură că are impresia că ne cunoaşte dintotdeauna.

Câteva minute mai târziu ajunge şi fostul nostru profesor de istorie, Bonelli, cu inconfundabilul lui aer blând, demn de numele pe care îl poartă şi părul gri, veşnic ciufulit. Chiar dacă lasă impresia că s-a micşorat un pic, a rămas neschimbat, ca atunci cînd ne povestea despre invazia landsknechţilor. Se aşază în capul mesei, după ce a fost întâmpinat cu aplauze.

Suntem gata să comandăm, începem numaidecât cu un vin roşu de-al casei, puţin pretenţios, pentru un toast de bun găsit. De bun găsit pe Facebook, aş spune mai degrabă.

Nu putem face abstracţie de mijlocul care ne-a permis să ne reîntâlnim după atâţia ani, aşadar conversaţia nu poate decât să pornească de-acolo. Totuşi, aşa cum se întâmplă deseori cu cine se găseşte în centrul atenţiei, Facebook-ul primeşte mai multe critici decât o dansatoare de la televizor cu coapsele mult bârfite şi, cât ai zice peşte, devine cutia Pandorei, receptaculul tuturor relelor din lume.

Nicoletti lansează imediat o avertizare alarmantă, care spune multe despre viaţa ei intimă:

— Fiţi atenţi, să nu memoraţi pe computerul vostru parola pentru a intra pe Facebook şi să ştergeţi istoricul tuturor conversaţiilor voastre, ne avertizează. Partenerul sau partenera voastră ar putea să vă cunoască în detaliu toate aventurile.

— Ce înţelegi prin „*istoric*”? Întreabă fosta mea prietenă, cu o teamă care atinge dimensiunile burţii.

— Când conversezi pe chat sau trimiţi mesaje, explică Nicoletti, Facebook-ul memorează fiecare cuvânt şi, dacă uiţi să le elimini, de fiecare dată cînd vei deschide un mesaj sau vei da clic pe profilul persoanei cu care intenţionezi să vorbeşti pe chat, vor apărea toate conversaţiile precedente.

Legat de asta are ceva de adăugat şi Sergio Deodati, astăzi un renumit arhitect:

— Ca să nu mai vorbim de comentariile scrise pe perete! Pentru a-ţi băga nasul în vieţile tuturor pe Facebook, nu e nevoie să ai o parolă!

— Întocmai, remarcă Vincigrassi, fostă tocilară şi fostă prietenă cu Nicoletti, rămasă, bineînţeles, mai urâţică şi mai grăsuţă (nu din întâmplare s-au aşezat departe una de alta). Închipuiţi-vă că un tip şi-a permis să mă părăsească lăsându-mi un mesaj pe peretele profilului!

Şi aici e obligatoriu un râset care să minimalizeze procesul public.

— Nu-i nimic de râs… mormăie Vincigrassi. Aş vrea să vă văd pe voi în locul meu, citind motivele pe care le-a debitat

imbecilul ăla!

Deşi sărmana şi-a săpat propria groapă, niciunul dintre noi nu are curajul să fie nemilos, cerând lămuriri despre acele motive scandaloase, semn că poate, crescând, odată cu câteva fire de păr, am pierdut şi un pic din cinismul nostru.

— Hei, Vincigrassi şi ce putea să-ţi zică? I s-o fi tăiat să şi-o tragă c-o nasoală ca tine!

Mda, uitaţi ce-am spus. Între timp, cineva cu siguranţă a regresat. Bineînţeles, e vorba de Mazzoli, huliganul clasei, care a moştenit de curând atelierul de reparaţii auto al familiei.

În afară de Andrea, care cu greu îşi înăbuşă un hohot de râs, ceilalţi de la masă încearcă să rămână serioşi, din solidaritate cu Vincigrassi, care, ridicându-şi ochii spre cer, conchide:

— Mazzoli, sper din suflet ca cercetările să descopere cât mai repede tratamentul împotriva cretinismului acut de care suferi de prea mult timp.

Acum hohotele de râs sunt permise.

O clipă mai târziu, tipul din gimnaziu, al cărui nume deja l-am uitat, simte nevoia să readucă discuţia la Facebook:

— Apropo de trădări descoperite, ne zice, mie mi s-a întâmplat ceva de-a dreptul absurd. Acum ceva timp mă vedeam cu o tipă căsătorită: ea îmi trimite o invitaţie pe Facebook pentru o expoziţie de bijuterii. Eu nu mă gândesc că poate era o invitaţie adresată tuturor prietenilor ei, inclusiv soţului şi îi răspund cu câteva cuvinte deocheate, fără să ştiu că nu-i răspund numai ei…

— Sfinte, ai răspuns la o discuţie! Precizează Nicoletti.

— Da, pe scurt, i-am scris lucruri care nu pot fi repetate şi un pic vulgare, pe care – evident – le-au citit toţi, inclusiv soţul.

— Şi ea?

— Nemernicii ăia de prieteni ai ei s-au apucat să-şi spună părerea în legătură cu mesajul meu. Ea s-a limitat să riposteze cu replica „*este o glumă*?” şi imediat m-a eliminat din lista de prieteni de pe Facebook, după care n-am mai auzit de ea. Nici nu ştiu dacă mai e căsătorită.

Și Vincigrassi are de povestit o întâmplare asemănătoare:

— Vouă nu vi s-a întâmplat niciodată să răspundeţi la un comentariu la o fotografie în care aţi fost taguiţi împreună cu alte persoane, crezând că vă este adresat vouă, cînd de fapt nu era aşa? Pentru că mie, de exemplu, mi s-a întâmplat să răspund la un „eşti nespus de frumoasă”, care era de fapt destinat celeilalte tipe din fotografie…

Din fericire, are grijă Giulio Carelli, ca un politician în devenire ce e, s-o salveze pe Vincigrassi de la un alt posibil atac de-al lui Mazzoli şi o face cu o intervenţie despre polemicile pe care Facebook-ul le-a declanşat în toată lumea cu privire la violarea intimităţii. Ne povesteşte că un ONG din Canada a depus o plângere, cerând Comisiei pentru Intimitate să-şi revizuiască propria lege, susţinând că Facebook-ul o violează în cel puţin douăzeci şi două de cazuri. Slavă Domnului, se abţine de la a le enumera pe toate: tipic pentru un politician care etalează cifre, fără să zăbovească prea mult să le explice.

În schimb, frumoasa lui soţie, ca o primă doamnă respectabilă, ne invită să reflectăm asupra faptului că Facebook-ul se auto promovează drept o reţea socială, dar în acelaşi timp este implicat în activităţi comerciale care privesc publicitatea direcţionată.

Mazzoli întrerupe dezbaterea, aproape timid, pentru a pune o altă întrebare, după părerea lui necesară:

— Dar a înţeles vreunul dintre voi… ce dracu' e ăla un poke?

De data asta izbucnesc hohote spontane, aducând tonul conversaţiei pe o linie mai adecvată.

În tot acest timp, profesorul Bonelli ne-a ascultat cu un aer perplex şi în acelaşi timp interesat, dar a avut grijă să nu se pronunţe.

— Domnule profesor, dumneavoastră ce părere aveţi? Îl întreb, intrigat de expresia lui.

Bonelli îmi surâde, mărturisind că despre Facebook ştie prea puţine şi că n-are nici cea mai vagă idee despre cum poţi să te înscrii.

— I-am dat telefon ca să-l anunţ de cină, mă lămureşte Andrea.

— Atunci, vă asigur că nu pierdeţi nimic, îl liniştesc. După cum vedeţi, scumpul şi vechiul nostru telefon încă funcţionează de minune.

Bonelli mă strânge de umăr, continuând să zâmbească.

— Mă bucur să vă revăd pe toţi, recunoaşte, aţi fost clasa de care eram cel mai mândru, cei care, din punct de vedere profesional, mi-aţi dăruit cele mai multe satisfacţii. Şi viaţa

voastră personală? Andrea mi-a povestit deja câte ceva, ştiu că gândul de a-şi întemeia o familie e încă departe de el…

— Normal, îi întăresc spusele, luând o bucată de pâine și separând miezul de coajă. E prea ocupat să organizeze petreceri!

— Distracţia e importantă, comentează Bonelli, cu acelaşi aer împăciuitor și indulgent dintotdeauna. Vă amintiţi incursiunile voastre din liceu? Cât l-aţi mai făcut să ţipe pe săracul director!

— Apropo, ce mai face?

— Cum îl ştiţi.

— Şi ce-o să facă? Îl întreabă Andrea, după ce ia o gură zdravănă de vin. Vreau să spun, cînd se va închide şcoala.

— Aţi aflat?

Vestea iminentei închideri a vechii noastre şcoli este însoţită de servirea felului doi. Cu dumicatul în gură, îi cerem domnului profesor lămuriri în această privinţă.

— Se închide cu adevărat?

— Directorul voia să ţină totul secret pentru a nu-i destabiliza pe elevi, ne explică Bonelli. Ştiţi, mulţi dintre ei sunt pe cale să dea bacalaureatul…

— Eh, ştiu, lasă Andrea să-i scape, cu un aer şmecheresc. Il înghiontesc să tacă.

Din fericire, domnul profesor continuă să vorbească fară să fi înţeles sensul replicii.

— … dar, pe de altă parte, sunt implicate prea multe persoane pentru a putea păstra secretul.

— Şi dumneavoastră ce veţi face?

Înainte de a răspunde, Bonelli înghite ultima bucată de pizza şi îşi tamponează mustaţa cu şerveţelul.

— Din fericire, eu anul ăsta ies la pensie, ne spune. În sfârşit, mă voi putea dedica în totalitate cărţilor pe care intenţionez să le scriu şi voi face ceea ce am visat dintotdeauna: să mă bucur în pace de apusul meu.

— Ce apus? Îl dojenim eu şi Andrea. Sunteţi în floarea vârstei!

— Aş vrea eu, ne răspunde trimiţând un zâmbet spre burta fostei mele prietene, care stă lângă el. De fapt, sunt un bătrânel şi în lumea asta se vine şi se pleacă mereu…

— Domnule profesor, să nu spuneţi asta nici în glumă!

— Nu glumesc deloc şi dovada stă şi în faptul că, întâmplător, această burtică se află chiar aici, lângă mine. Cel mai bătrân şi cel mai tânăr au întotdeauna ceva să-şi spună, este predarea ştafetei. Apropo, e fetiţă sau băieţel?

— Fetiţă, răspunde mama, mângâindu-şi burta.

Bonelli mă priveşte cu nădejde:

— Şi este… a voastră?

Andrea pufneşte primul în râs.

— Domnule profesor, dumneavoastră aţi cam rămas în urmă, ăştia doi s-au despărţit de ceva timp, iar Edoardo e la fel de departe de căsătorie ca şi mine.

— Hai să nu exagerăm, îl tachinez bătându-l pe umăr.

Fosta mea prietenă a rămas serioasă şi, aruncându-mi o privire ambiguă, aproape melancolică, enunţă o perlă de înţelepciune nostalgică:

— Iubirile care se nasc pe băncile şcolii nu supravieţuiesc

niciodată trecerii timpului.

Din fericire şi de data aceasta Giulio Carelli are grijă să atenueze stânjeneala creată.

— Eu nu cred, zice. Vreunul dintre voi îşi mai aduce aminte de sora mea, Sara?

— Micuţa Sara, cum să nu? Intervine prompt Nicoletti. În şcoală era o fetiţă de o frumuseţe tulburătoare. Deci? Ce mai face?

— Acum este o fată frumoasă foc şi are un copil cu prima ei iubire, înfiripată – închipuiţi-vă – pe băncile şcolii primare.

— Au rămas împreună atâta timp? Întreabă Vincigrassi, cu o urmă de invidie în voce şi curăţând din farfurie ultimele firimituri dintr-o porţie dublă de tort de ciocolată.

— Ca să fiu sincer, s-au reîntâlnit acum câţiva ani…

— Poate mulţumită Facebookului, presupune Nicoletti.

Dar de data asta presupune greşit.

— Nu, cînd îţi este destinat să te reîntâlneşti, nu e nevoie de Facebook, i se explică. A fost o întâlnire banală în supermarket şi de-acolo până la a face cumpărăturile împreună n-a fost decât un pas.

Fosta mea prietenă mă priveşte şi izbucneşte.

— Dar nu-i acelaşi lucra! Insistă, aproape cu nervozitate. Dacă te desparţi şi apoi te împaci, este cu totul altă mâncare de peşte!

— Şi ai dreptate! Intervine în acest moment Mazzoli. Închipuiţi-vă ce pacoste a naibii tre' să fie să ţi-o tragi mereu cu aceeaşi femeie, încă din clasele primare!

O fi Mazzoli afectat de cretinism, cum susţine Vincigrassi,

dar reuşeşte întotdeauna să ne ofere câteva hohote eliberatoare de râs și este modul ideal de a încheia o seara ca aceasta.

Ne luăm rămas-bun în parcare, cu promisiunea de a nu lăsa să treacă alţi cincisprezece ani până la următoarea întâlnire.

Soţul fostei mele prietene a venit s-o ia cu maşina şi nu ştiu de ce, ea ţine neapărat să mi-l prezinte. Este un domn distins, are în jur de patruzeci de ani şi, judecând după privirea lui, nu cred că-i sunt prea simpatic. Îmi aruncă priviri ameninţătoare care parcă vor să mă certe pentru ceva ce am făcut. Din fericire, cei doi pleacă în grabă, atmosfera începea să devină apăsătoare şi nu mai pot conta pe diplomaţia lui Giulio Carelli, care a şters-o repede, după o mie de salutări şi mulţumiri.

Odată rămaşi singuri, eu şi Andrea îl însoţim pe profesorul Bonelli la maşină.

— Cum sunt elevii din ziua de azi? Îl întreabă Andrea şi ştiu ce urmăreşte cu întrebarea asta. Mă înşel cumva, sau sunt mult mai precoce?

— Aparent, în chestiunile vieţii, ştiu deja totul, ne răspunde Bonelli, cu un pic de regret. Dar în rest sunt ignoranţi ca nişte capre şi cu siguranţă dispun de prea multă libertate pentru gusturile mele.

Andrea e pe cale să pună nişte întrebări nelalocul lor, i-o citesc în ochi, aşa că i-o iau înainte şi încerc să schimb subiectul.

— Mai sunt alţi foşti elevi cu care aţi ţinut legătura?

— Ca să fiu sincer, cu foarte puţini, recunoaşte Bonelli, scotocind în buzunare în căutarea cheilor de la maşină. Singura persoană cu care am păstrat un raport de prietenie formidabil este o anume Solidea Manenti, dar e mai mică decât voi şi nu cred că vă mai aduceţi aminte de ea.

Acest nume nu mă poate lăsa indiferent.

— Solidea Manenti?

— Exact. Este fiica proprietarilor memorabilei papetării-librării de lângă şcoală, v-o amintiţi?

— Cum să nu! Papetăria-librărie.

— Da, locul ăla teribil de unde ne cumpăram manualele şi caietele, comentează Andrea ironic, fără să fi legat acel nume de fetiţa din liceu.

— Şi sunteţi apropiaţi?

— O consider un fel de fiică, este o fată bună, din vremurile bune. Din vremurile voastre, ca să înţelegeţi.

— Am îndoieli despre faptul că vremurile noastre abundau de valori, dragă domnule profesor, comentez cu acelaşi regret pe care-l avea el cu puţin înainte.

— Tot mai bine decât calea pe care a luat-o tineretul din ziua de azi, răspunde profesorul, dând resemnat din cap. Solidea, din fericire, e altfel. Are o familie minunată alături, fiindcă, ştiţi, totul porneşte de acolo.

Încuviinţez, sperând totuşi că situaţia mea face excepţie.

Profesorul deschide portiera, dar rămâne în picioare, continuând să ne vorbească despre ea.

— Acum, Solidea nu trece printr-o perioadă prea uşoară, iese dintr-o relaţie lungă şi importantă şi are nevoie şi de

sprijinul meu ca să depăşească… Apoi îşi dă seama că Andrea, plictisit şi-a îndreptat privirea în altă parte şi încheie numaidecât discuţia. Oricum, nu vreau să vă plictisesc vorbindu-vă de persoane pe care nu le cunoaşteţi… Eu l-aş fi ascultat bucuros… S-a făcut târziu.

În timp ce domnul profesor ne salută cu gesturi cordiale şi afectuoase, îmi zăboveşte în minte Solidea cu surâsul ei.

— Ce faci? Mă întreabă Andrea, odată rămaşi singuri. Vii cu mine la Doney? În seara asta e fain, ar trebui să fie o petrecere.

Din păcate pentru el, nu intenţionez să-l susţin. Ceea ce tocmai mi-a spus profesorul Bonelli despre Solidea mi-a stârnit dorinţa de a profita de mijloacele moderne şi de a-i trimite o cerere de prietenie pe Facebook.

— Deci? Mă însoţeşti?

— Mă duc acasă, Andrea. Am de lucru la calculator.

— Păcat, vroiam să ţi-o prezint pe Federica.

— O iei cu tine prin localuri? Atunci e ceva serios!

— Să nu vorbim prostii. Ne întâlnim acolo şi, având în vedere că tu nu vii, o să mă duc cu ea acasă ca să continuăm discuţia aia pe care am lăsat-o în suspensie.

— Atenţie la cătuşe, îl ironizez, îndreptându-mă spre maşină.

— Iar tu, derbedeule, vezi să nu munceşti prea mult!

SOLIDEA

Am petrecut noaptea liniştindu-l pe David şi curăţându-mi

bucătăria albastră după dezastrele lui. Peste tot erau urme din aluatul tartei lui sărate, până şi deasupra frigiderului şi sub cuptorul cu microunde. Nu pot să-mi imaginez cum au ajuns până acolo.

În timp ce ştergeam cu buretele ici şi colo, David era prea ocupat să aibă o criză isterică pentru a mă putea ajuta. Pe cât se pare, s-a prezentat acasă la Rodrigo cu tarta sărată, preparată pentru el cu mânuţele lui incapabile, a sunat la interfon şi cînd Rodrigo a răspuns, David a avut strălucita idee să-i pună de pe mobil Your Song din coloana sonoră a filmului Moulin Rouge.

— Dar nu era obsesia ta pentru Ewan Megregor mărul discordiei? Întreb eu.

— Ba da, dar ce legătură are, scumpo? Am pus-o ca să înţeleagă că sunt eu. Şi, dacă mă vrea, trebuie să mă accepte cu toate obsesiile şi defectele mele!

— Şi el?

— Nu m-a vrut!

Se mai şi miră, ţăcănitul. Dar, i-am sugerat eu, o cerere de iertare mai romantică, în genul, lui Richard Gere care scoate un buchet de flori dintr-o limuzină, asta nu?

— Tu te uiţi la prea multe filme, scumpo! Realitatea nu funcţionează aşa! Îmi tot repetă David şi între timp plânge, ţinându-l sub braţ pe bietul Schopenhauer, care, tot zgâlţâit în dreapta şi-n stânga pe ritmul sughiţurilor, vomită un amestec pe bază de crochete în chiuveta bucătăriei mele albastre. Nu ştiu ce era mai dezgustător: duhoarea vomei lui Schopenhauer sau cea a aluatului mucegăit al tartei sărate

pe care încercam s-o râcâi de pe faianţă.

Ca să nu mă lungesc: David a adormit la cinci dimineaţa, după ce a stat pe chat cu jumătate de internet şi a dat pe gât o sticlă întreagă de votcă; Schopenhauer, aproape mort, a fost aşezat în culcuşul Matitei, iar eu şi Matita ne-am făcut loc reciproc pentru a înfrunta o altă noapte în acelaşi pat. Azi-dimineaţă m-am trezit pe muzica ultimului album al lui Tiziano Ferro, care străpungea liniştea cu volumul dat la maxim, iar David gătea în bucătărie o omletă care apoi a ajuns pe podea. Mi-a dat bună dimineaţa cu un suc proaspăt de portocale (rămâne un mister cum au ajuns doi sâmburi lipicioşi pe canapeaua din salon), anunţându-mă că astăzi se inaugurează sezonul cântăreţului din Latina, al cuţitelor care se adâncesc în rănile provocate de Rodrigo; şi nu din întâmplare, la nouă dimineaţa, îşi actualizase deja statusul pe Facebook de cel puţin zece ori: toate mesaje criptate destinate lui Rodrigo, de genul: „David se întreabă care e motivul sfârşitului unei relaţii şi dacă va reuşi vreodată să depăşească şocul, în timp ce curăţă bucătăria de resturile unei tarte sărate preparate cu atâta dragoste.” Bine că erau criptate. Ca să nu mai spunem că numai sincere nu sunt.

Atmosfera care mă întâmpină în magazin este şi mai puţin liniştitoare decât harababura pe care am lăsat-o acasă.

Mama şi mătuşa au un aer din ce în ce mai mohorât, se uită în jurul lor debusolate, se adresează clienţilor cu o atitudine melancolică. Au decis să le spună copiilor de închiderea magazinului înainte de bacalaureat, pentru a se pregăti mai bine să înfrunte perioada grea care le aşteaptă.

În curând, toată lumea va şti că cea mai veche papetărie librărie din cartier îşi va închide porţile. Nu e un lucru de care să te bucuri, desigur, dar eu, în sufletul meu, continui să susţin că până la urmă va fi o eliberare pentru noi toţi. În primul rând pentru mine, având în vedere că mi-e de ajuns să ridic privirea dincolo de vitrină pentru a mă ciocni în fiecare zi de trecutul meu. Şi, în plus, azi a apărut o noutate: tapata a făcut o altă achiziţie, ciobănescului slăbănog şi nefericit i se alătură un pui de labrador, care nu bănuieşte tristul destin care-l aşteaptă. În acest moment, ticăloasa trece pragul magazinului neruşinatului, îmbrăcată cu o blană purpurie şi ţinând cele două animăluţe în lesă. De dragul schimbării, mi se întoarce stomacul numai cînd o privesc. Ar fi mai bine să ies din cuşca asta în faliment, înainte ca toate rasele canine din lume să sfârşească în ghearele ei.

Am întâlnire cu profesorul Bonelli la un ceai, la cafeneaua din colţ. Nu ne-am mai văzut de câteva zile şi chiar am chef să tăifăsuiesc puţin cu el.

Îl găsesc deja aşezat la măsuţă, cu o ceaşcă de cafea aburindă sub nas. Zâmbeşte, pare bucuros să mă vadă.

Ne punem la curent cu vieţile noastre: el îmi povesteşte despre închiderea şcolii, de pensia pe care în curând o va primi de la stat, de studiile Clotildei şi Federicăi, iar eu îi povestesc despre neruşinat, despre tapată şi despre pozele lor pe care le-am văzut pe Facebook.

— Toţi sunt înnebuniţi după Facebook-ul ăsta, remarcă profesorul. Şi aseară, la o cină cu foşti elevi, nu s-a vorbit de altceva. Mai devreme sau mai târziu, voi fi obligat să mă duc

să văd despre ce e vorba.

— Nu merită efortul, simt eu nevoia să-l consolez. Maşinăria aia infernală e în stare să vă zdrobească într-o clipă toate visele.

— Nu poţi să-l mai consideri pe Matteo un vis, trebuie să priveşti înainte, scumpă Solidea.

Încuviinţez, chiar dacă domnul profesor nu ştie că, vorbind de vise, nu mă refer numai la cele care-l privesc pe Matteo şi ar fi prea complicat să-i povestesc despre Edoardo Magni.

— Eşti trasă la faţă. Eşti obosită?

— Am dormit puţin, am acasă un musafir care lasă în urmă numai dezastre…

— Cineva interesant? Vreau să zic, un potenţial pretendent?

— Nu, domnule profesor, e David, prietenul meu David, din Villa Riccio.

— Ah… Bonelli îşi ridică sprâncenele dese într-o expresie dezamăgită. Şi serviciul cum merge?

— Ăla, din fericire, merge prost, ba chiar foarte prost.

— Vorbeşti serios?

— Din cauza şcolii…

— Să nu-mi zici că intenţionaţi să închideţi activitatea.

— Ba da, din fericire.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa.

— Acum nimeni nu reuşeşte să înţeleagă, dar va fi o eliberare pentru toţi.

Profesorul Bonelli nu poate decât să mă condamne:

— Şi ce vrei să faci, mă întreabă cu sarcasm disimulat, cînd vei fi în sfârşit eliberată de această corvoadă?

Vreau să-mi reiau studiile şi îi amintesc că el însuşi mă îndemnase la un moment dat să mă înscriu la facultatea de Litere. Dar Bonelli dă din cap:

— Trebuie să te gândeşti la serviciu, mă sfătuieşte. În acest moment din viaţa ta, facultatea ar fi doar un moft în plus.

E dureros să citesc atâta dezaprobare în ochii lui.

— Acel magazin, domnule profesor, mă ţine prizonieră de prea mult timp, orice lucru care nu ţine de asta va fi mai interesant decât serviciul meu.

Bonelli nu e de acord, continuă să facă semn din cap că nu.

— Problema ta e alta, îmi spune cu francheţe. N-ai vorbi aşa dacă Matteo n-ar lucra în magazinul de vizavi. Ai arăta mai mult respect faţă de trecutul familiei tale şi ai ţine la soarta ei, aşa cum ţineai odată la toţi clienţii care intrau şi ieşeau din magazin. Şi aici face o pauză, pentru a înghiţi ultima gură de cafea. Apoi reia discursul, oferindu-mi o expresie mai indulgentă. Nimeni nu te împiedică să citeşti cărţile după care suspini atât, ba din contră, ai putea să-i propui familie tale o schimbare de direcţie care să dea activităţii voastre o posibilitate de salvare în plus. Ma refer la ideea de a îmbogăţi librăria, împuţinând papetăria. Cu alte cuvinte, să vă desprindeţi de şcoală şi să oferiţi cartierului nu doar o cultură didactică.

E greu să recunosc, dar ideea domnului profesor Bonelli reuşeşte într-un fel să treacă de intoleranţa mea, pentru a

mă constrânge să reflectez. Numai o clipă însă, pentru că intoleranţa revine numaidecât la putere.

— Acum e prea târziu, retez eu discuţia. Magazinul se va închide, e o decizie luată deja de mult timp.

Aerul împăciuitor al profesorului Bonelli se mohorăşte şi o umbră de părere de rău întunecă licărirea privirii sale de Moş Crăciun.

— Îţi doresc să găseşti curând calea potrivită, îmi urează. Ştii unde mă găseşti, dacă vei avea nevoie de sprijinul meu.

Plătim nota şi ieşim din cafenea. Bonelli ar vrea să treacă pe la magazin ca să-şi facă provizii cu vederile desenate de mână care îi plac atât de mult.

— O să fie greu să nu le mai pot colecţiona.

Îl rog să nu le spună mamei şi mătuşii că l-am pus la curent cu închiderea iminentă, cred că ţin să-i spună ele personal, cînd va fi momentul. Bonelli înţelege perfect situaţia şi îşi ia rămas-bun, spunând că preferă să cumpere vederile în altă zi. În timp ce se îndepărtează spre trotuarul de vizavi, pare cu adevărat doborât. Cum e posibil ca această durere care îi devastează pe toţi să nu mă cuprindă şi pe mine?

— Domnule profesor?

Se întoarce.

— De ce nu veniţi în seara asta la cină la bunica mea? Familiei mele i-ar face plăcere.

Bonelli suspină.

— Mulţumesc, dragă Solidea, dar ieri destrăbălaţii ăia de foşti elevi ai mei m-au ţinut în oraş până târziu şi nu mai am

vârsta potrivită să ies două zile la rând!

— A fost o cină cu toată clasa?

— Da, o clasă de acum mulţi ani. S-au regăsit pe Facebook!

Apropo de Facebook, îmi revin în minte Edoardo şi toate kilogramele lui în plus. Dacă nu mă înşel şi el îl avea ca profesor de istorie pe Bonelli. Îl întreb, din senin:

— Domnule profesor, Edoardo Magni era un fost elev de-al dumneavoastră, nu?

— Desigur, îmi răspunde Bonelli serafic. Şi, închipuie-ţi, era și el la cina de aseară. Dar de ce, îl cunoşti?

Pentru o clipă, inima începe să-mi bată cu putere, ca atunci cînd eram copil. Traversez strada în fugă şi mă apropii de el, cu un surâs incredul.

— A fost marea mea iubire din copilărie, îi mărturisesc, odată ajunsă pe trotuar.

Profesorul Bonelli pare uimit.

— Îl cunosc bine pe Edoardo, îmi dezvăluie. E un băiat atât de drag, l-am avut în clasă la liceu… Dar de ce nu mi-ai spus nimic de iubirea asta până acum?

Sunt obligată să recunosc că, pe vremea cînd era profesorul meu, mă rușinam puţin.

— … şi nu numai. Apoi, cînd l-am întâlnit pe Matteo în liceu, nu m-am mai gândit la el ani de zile.

Bonelli mă priveşte cu duioşie.

— Și acum ce-ar trebui să-mi sugereze zâmbetul ăla? Că ţi-ar face plăcere să-l revezi?

Încuviinţez, un pic timidă, dar imediat zâmbetul mi se preschimbă într-o urmă de dezamăgire.

— Din păcate, ştiu că s-a schimbat foarte mult faţă de cînd frecventa şcoala noastră.

— N-aş spune, mă contrazice domnul profesor, puţin surprins. L-am văzut aseară şi nu mi s-a părut schimbat deloc. E acelaşi băiat de treabă care îmi punea o grămadă de întrebări despre landsknechţi.

— Am înţeles, însă… din punct de vedere fizic, nu se poate nega că a suferit o prăbuşire. Şi apoi, cu toată grăsimea aia, nici nu e uşor să-şi menţină sănătatea.

Bonelli e uluit:

— Care grăsime? Vorbim despre aceeaşi persoană?

— Domnule profesor, nu-i loc de glumă, probabil cântăreşte pe puţin o sută cincizeci de kilograme!

— Te asigur, dragă Solidea, că, dacă era aşa, mi-aş fi dat seama.

— Şi părul? Nu i-a căzut de tot?

— Poate i s-a rărit un pic, dar mi se pare că are aceeaşi frumoasă podoabă capilară şatenă.

— Vorbiţi serios?

— Bineînţeles că vorbesc serios, am cinat cu el aseară.

Cum e posibil? Sunt din ce în ce mai uluită.

— În opinia dumneavoastră, câţi Edoardo Magni or fi frecventat şcoala noastră?

— Unul singur, din câte îmi amintesc eu, îmi răspunde convins… Şi acum bănuiesc că are înjur de treizeci de ani, sau cam aşa ceva.

— Şi este acelaşi de care vorbesc şi eu, fără îndoială! Totuşi, ceva nu se potriveşte. Şi atunci, ăla de pe Facebook

cine naiba e?

— Iar cu Facebook-ul ăsta? Se plânge în glumă Bonelli. A devenit o obsesie!

Îl salut în grabă, vreau să fug la magazin să-mi deschid laptopul şi să-i revăd profilul. Poate că ne-am înşelat şi devoratorul de Nutella e numai un tiz care îi seamănă foarte mult.

— Ţine-mă la curent, dragă Solidea! Îmi strigă Bonelli în timp ce mă îndepărtez în fugă. Vreau să ştiu cum se termină povestea asta!

Ajung la magazin cât ai zice peşte. Mama şi mătuşa nu apucă să mă întrebe nimic, mă văd strecurându-mă în magazie, la masa de calcule.

Dau drumul la computer, bătând din degetele în aşteptare. Monitorul se trezeşte, îşi revine un pic, se conectează la web şi îmi permite să mă avânt pe Facebook. Dar nu apuc să tastez numele lui Edoardo, că observ că am primit o nouă cerere de prietenie.

Uite-l, băiatul care în copilărie mi-a frânt inima în faţa porţii şcolii. În ziua aceea, strada îl înghiţise în traficul zilei, iar acum internetul mi-l azvârle în faţă, ca şi cum n-ar fi trecut decât o secundă. Zâmbesc: e slab, cu părul la locul lui şi, greu de crezut, frumoşii lui ochi negri îmi propun să devenim prieteni. Sistemul mă informează că nu avem prieteni în comun, deci trebuie să mă fi căutat, aşa cum am făcut eu în ziua aceea. Probabil cina de aseară l-a dus cu gândul la anii în care mergea prin şcoală, simţind ochii mei asupra lui. Poate că profesorul Bonelli i-a vorbit despre

mine; ţine atât de mult la mine, încât profită de fiecare ocazie ca să mă pomenească. În astfel de cazuri, nu sunt multe de spus sau de făcut, trebuie doar să-i accept invitaţia şi apoi să mă gândesc la ce mesaj de răspuns să-i trimit.

Îmi vine să alerg sus la mama şi la mătuşa, ca să-mi manifest întregul entuziasm. Ştiu că, ţinând cont de necazurile prin care trec ele acum, nu e cel mai indicat moment pentru explozii de bucurie, dar se cuvine ca toţi să ştie că l-am regăsit, exact la fel cum sălăşluia în amintirile mele de copil. O iau pe mama de mâini şi o oblig să facă o piruetă.

— Ţi-l aduci aminte?

Ea lasă cu greu îi să-i scape un surâs.

— Bine, da, dar acum calmează-te…

— Nu pot! Trebuie să mă duc la David! Spune-le lui Clo şi lui Fede că sunt invitate oficial la cină, la mine acasă, pentru o întâlnire urgentă!

După care plec, îndreptându-mă în fugă spre parcare. Nici nu apuc să văd ce feţe au cînd mă văd luând-o la sănătoasa.

Îmi recapăt suflul abia cînd ajung lângă portiera maşinii. În timp ce-mi umplu plămânii cu aer, zăbovesc asupra unui detaliu, aparent neimportant: am intrat şi am ieşit din magazin fără să arunc obişnuita privire spre vitrina neruşinatului. Şi e un lucru care nu s-a întâmplat de foarte mult timp.

EDOARDO

Există o premieră pentru orice, chiar şi pentru a trimite o cerere de prietenie pe Facebook. Această întâietate a fost rezervată pentru fetiţa din liceu, pe care n-am mai văzut-o de aproape cincisprezece ani.

Din cînd în cînd, arunc un ochi la calculator să văd dacă mi-a răspuns. N-am mai simţit o astfel de curiozitate de nu ştiu cât timp. Sunt de-a dreptul distrat: acum o oră, Anna, secretara, mi-a amintit de prânzul organizat la părinţii mei acasă şi a aşteptat în zadar un răspuns de la mine, după care trebuie că s-a îndepărtat, perplexă. Când mi-am dat seama, plecase deja în pauza de prânz.

Sunt în maşină şi mă gândesc la ce-aş fi putut să-i scriu odată cu cererea de prietenie. Poate că un mesaj de salut ar fi fost potrivit. Controlez pe Blackberry, dar nimic; încă niciun răspuns.

Acasă mă aşteaptă un prânz de familie neobişnuit. A venit în vizită o verişoară de-a mamei, care stă la New York şi weekendul ăsta se joacă teatru cu tema familia perfectă. Mama trăieşte pentru astfel de lucruri, o afectează părerea celorlalţi. Iar asta în timp ce eu şi tatăl meu trebuie să suportăm presiunile ei pentru ca totul să fie conform aşteptărilor.

Părinţii mei locuiesc într-o vilă pe strada Camilluccia. La început eram trei persoane, împrăştiate pe şase sute de metri pătraţi de casă şi o mie de metri pătraţi de parc, astăzi au rămas două persoane. Totuși, acele ziduri sunt împovărate de o veşnică senzaţie că aerul nu este niciodată de ajuns. Nici măcar în grădină.

Poarta vopsită în negru se deschide. Drumul continuă de-a lungul unei întinderi verzi unde, copil fiind, mă plimbam pe o tricicletă. Tencuiala vilei e galben-pală, cu rădăcinile uscate ale plantelor agăţătoare care se înalţă până la acoperiş şi printre crăpături. Chiar şi în timpul zilei, ferestrele au aproape întotdeauna perdelele trase. Hitchcock, ciobănescul german, mă întâmpină fără să latre. Îşi freacă botul de dosul mâinii mele. Şoldurile lui păroase îmi împing genunchii.

Şi de data asta mă surprind întrebându-mă dacă voi fi în stare să-mi joc rolul.

În spatele menajerei care vine să-mi deschidă uşa se iveşte mama, cu obişnuitul ei zâmbet de plastic.

— Eşti în întârziere, dragule, mă dojeneşte, făcându-i semn menajerei să mă ajute să-mi dezbrac paltonul. Suntem deja cu toţii la masă.

— Care „*toţi*"?

— Mi-am permis s-o invit şi pe Claudia, din moment ce m-a însoţit în centru ca să iau o geantă Fendi.

În sala de prânz, masa arată de parcă am participa la un banchet de nuntă, iar Claudia stă la dreapta mamei. Îmi zâmbeşte, ridicându-şi sprâncenele într-o expresie prin care se scuză. Probabil mai târziu îmi va spune că nu a mai apucat să mă anunţe, dar eu n-o mai cred, acum ştiu unde vrea să ajungă.

Mătuşa mă salută cu un accent american care nu i se potriveşte deloc. Locuieşte la New York de zece ani, nu are cum să fi uitat italiana, aşa cum vrea să ne facă să credem; ar fi un caz patologic.

Tata stă în capul mesei, dar cu mintea e cu totul în altă parte, îi cer explicaţii cu privire la absenţa lui de la şedinţa cu Martelli, dar după aia îmi dau seama că nu mă interesează răspunsul, astfel că mă las distrat de sosirea risottoului cu trufe şi îmi pun o lingură în farfurie.

Claudia nu face decât să mă privească. Îmi atinge un genunchi cu vârful pantofului, amintindu-mi că diseară suntem invitaţi la cină, acasă la un cuplu de prieteni.

— Sunt îngropat în muncă, îi răspund, cred că va trebui să anulăm întâlnirea.

Pe chipul Claudiei apare o umbră de dezamăgire.

— Fiul meu nu face decât să muncească, îi explică mama verişoarei sale. Dacă aş avea o iubită aşa de frumoasă, mie mi-ar fi frică s-o las prea mult singură.

După care îi aruncă o privire Claudiei şi îi zâmbeşte cu obişnuita complicitate maternă.

— Mâine plec la Saint Tropez, pentru şedinţa aceea foto de care îţi spuneam zilele trecute, îi spune Claudia, uitându-se la mine. Şi, pe cât se pare, diseară nici nu voi putea să-mi iau rămas-bun cum se cuvine.

— Înseamnă că ne vom saluta după acest prânz în familie.

Încerc să simulez un anumit regret, dar nici ei, nici mamei mele nu pare să le placă răspunsul meu.

Cu toate că nu are origini ilustre, Claudia e studentă la Drept şi în timpul liber defilează ca mannequin: cu alte cuvinte, este nora perfectă, oglindeşte din plin importanţa pe care mama o acordă aparenţelor.

Şi mătuşa o priveşte cu admiraţie, deşi a intuit că n-o voi

duce în veci la altar. În realitate, se pare că mătuşa a aterizat la Roma numai ca să afle totul despre viaţa mea: de la munca la firmă şi până la angajamentele sociale, nu face decât să mă copleşească cu întrebări. Cu toate acestea, în timp ce-i povestesc doar minimul indispensabil, am senzaţia că speră să găsească o notă discordantă, ceva trist sau negativ care s-o consoleze într-un fel pentru faptul de a nu mă fi avut drept fiu: singurul care i-a mai rămas a plecat acum câţiva ani să facă înconjurul Indiei, drogat până în măduva oaselor şi a lăsat-o la New York, singură ca un câine. Cred totuşi că grimasa aceea de invidie este o expresie de familie, fiindcă şi mama o mai lasă să-i scape din cînd în cînd, cînd se nimereşte să interacţioneze cu cineva mai norocos decât noi. Sper din tot sufletul că n-am moştenit-o şi eu.

Între timp, Claudia şi mama s-au apucat să vorbească despre genţi, îmbrăcăminte şi vacanţe prin lume. Metamorfoza s-a înfăptuit: Claudia şi-a dat arama pe faţă şi s-a lăsat complet vrăjită de lumea avidă a aparenţelor şi a superficialităţii atotpătrunzătoare; acum, parcă singurul lucru care o interesează este să reuşească să fie invitată de familia mea la Cortina, de Revelion.

Cortina d'Ampezzo, renumită şi exclusivistă staţiune turistică de iarnă situată în inima Alpilor Dolomiţi.

Tata, între timp, participă la conversaţie cu puţine cuvinte şi multe monosilabe, câteodată chiar contrastând cu restul discuţiei. În jurul lui, lumina din încăpere devine din ce în ce mai rece. Lemnul parchetului a căpătat în timp o tonalitate searbădă, iar perdelele, din acel material care pare aproape

imponderabil, rămân atârnate în cea mai tăcută indiferenţă. Au existat prânzuri în care făceam numărătoarea inversă a minutelor care mă despărţeau de obţinerea permisiunii de a mă ridica de la masă. Astăzi situaţia nu s-a schimbat prea mult, continui să ating cadranul ceasului cu degetele, aruncându-i o privire din cînd în cînd.

Sunt pe cale să-i anunţ pe cei prezenţi că, din păcate, sunt aşteptat la o întâlnire, dar Claudia insistă să facem o poză toţi împreună:

— Nu te las să pleci. Haide, e şi mătuşa ta aici, vom avea o amintire.

Mă conformez numai din motive de timp: dacă refuz, aş atrage doar alte insistenţe din partea ei.

Mama îi arată menajerei pe ce buton să apese, apoi ne strângem toţi în spatele tatălui meu, care rămâne aşezat, fără prea mult entuziasm. Claudia mă ciupeşte de un şold şi se uită la mine ca şi cum ar vrea să-mi spună ceva, apoi mă sărută pe neaşteptate şi bliţul se declanşează chiar în acel moment.

— Încă una, insistă mama. Am închis ochii.

Claudia îmi şopteşte că mă iubeşte şi îşi cere din nou scuze pentru scena din seara cu pricina, strângând şi mai mult degetele pe şoldul meu. O privesc cu un amestec de milă şi ură, ştiind că, după această intruziune, nu voi mai putea s-o iubesc vreodată. Şi bliţul se declanşează din nou, de data asta cu binecuvântarea mamei mele, slavă Domnului.

Câteva minute mai târziu mă găsesc din nou pe stradă, liber să respir tot aerul pe care-l vreau şi să controlez din

nou Blackberry-ul. Încă niciun răspuns din partea trecutului. Doar un mesaj de la Claudia: „Ai fugit. Chiar nu vrei să mă vezi înainte să plec?”

De fapt, cred că nu vreau s-o mai văd niciodată. Când se întoarce din Saint Tropez, o voi lua deoparte şi-i voi explica pe îndelete.

Restul zilei se scurge printre întâlniri plictisitoare şi complicaţii de rezolvat. De fetiţa din liceu, încă nicio urmă.

E absurd că mă tot gândesc la ea, se poate spune că nu ne cunoaştem deloc şi nu ar fi sfârşitul lumii dacă ar hotărî să nu accepte o cerere de prietenie. Desigur, ar fi primul refuz din viaţa mea, dar, după cum am mai zis, întotdeauna există o premieră, pentru orice.

SOLIDEA

Când Clotilde şi Federica sosesc la cină, sunt în sfârşit pregătită să dezvălui secretul.

David continuă să ardă de nerăbdare:

— Deci, scumpo? Ce-i cu faţa asta neruşinat de fericită?

— E vorba de Lowell al nostru, îi zic, strecurând pastele în chiuveta bucătăriei mele albastre.

— De cine? Mă întreabă Federica, încreţindu-şi nasul într-o strâmbătură recalcitrantă, ca şi cum, în realitate, mintea ei ar fi proiectată pe cu totul alte tărâmuri.

— De Edoardo Magni, fetelor!

Şi într-o clipită mă trezesc cu toţi în jurul meu, ca nişte vulturi.

— Grăsanul?

— Nici pe departe grăsan. Sunteţi gata să vedeţi cum arată?

În timp ce mâncăm, ne conectăm la profilul lui de Facebook, trecându-ne laptopul din mână în mână: poze puţine, dar care arată cât de fascinant este şi acum şi o grămadă de prieteni îi dau târcoale cu mesaje pe perete şi invitaţii să participe la grupurile cele mai diverse.

David, arivist cum puţini sunt, îmi atrage atenţia că Lowell al nostru este proprietarul vinului Adinolfi.

— Pe cât se pare, nu numai că seamănă cu Ewan Megregor, dar mai e şi putred de bogat! Nu ştiai?

— Ce materialist eşti! Îl dojenesc. Astea nu sunt lucruri care să intereseze la opt ani!

— Da, dar la douăzeci şi cinci devin de importanţă vitală, scumpo! Declară el, fără jumătăţi de măsură. Acum trebuie să-i trimiţi un mesaj care să sară peste toate formalităţile şi să ajungă direct la subiect.

— De genul?

— Scrie-i de mine, nu se ştie niciodată dacă între timp nu şi-o fi schimbat gusturile!

— Nici să nu te gândeşti!

— Eşti aceeaşi egoistă nepăsătoare!

Federica e din ce în ce mai nerăbdătoare. Se ridică şi-mi spune:

— Hai, scrie-i că vrei să i-o tragi şi terminăm povestea.

— Fede?! O admonestează Clotilde. Ce te-a apucat?

— Am întâlnire cu Andrea şi nu intenţionez să întârzii din

cauza unuia cu care trebuia să se culce acum cincisprezece ani!

Sora mea e din ce în ce mai supărată.

— Eşti îngrozitoare! Şi apoi, pe Andrea l-ai văzut ieri, mătuşa nu vrea să te întorci târziu în fiecare seară…

— Tocmai, mamei i-am spus că rămân să dorm aici.

În acest moment, mă simt datoare să intervin.

— Ia vezi, verişoară, că nu poţi să faci ce vrei tu. Chiar crezi că te las să dormi la unul pe care nu-l cunosc şi care ar putea să-ţi fie tată?

— Da şi la câţi ani ar fi trebuit să mă aibă? La treisprezece?

— Păi, de vreme ce, după părerea ta, eu ar fi trebuit să mă culc cu Edoardo la opt ani, aş zice că orice este posibil.

David pufneşte în râs.

— Verişoara ta s-a îndrăgostit! Ne zice. Are aceeaşi privire ca cea a lui Britney cînd l-a cunoscut pe Kevin!

Federica îşi încreţeşte iar nasul.

— Cine?

— Cum „cine”? Zbiară David, în cea mai bună interpretare de gay isteric. Kevin Federline! Ticălosul prin excelenţă! Ca marea majoritate a bărbaţilor, de altfel!

— Şi eu aş avea privirea unei îndrăgostite de un ticălos? Te înşeli amarnic; relaţia noastră se bazează numai pe sex.

— Termină, Fede, încearcă să se amestece Clotilde.

Şi în timp ce ei trei încep să discute despre diferenţa considerabilă care există între sex şi iubire, eu sper să găsesc cu un mesaj şi una şi alta, dar în faţa paginii goale mă

blochez. Arunc o privire către podea, unde Matita şi Schopenhauer, deveniţi acum prieteni de nedespărţit, se holbează la mine strâmbându-şi botul fiecare în felul său.

Odată ştiai să mă inspiri, dar acum, că ţi-ai găsit un nou prieten, nu mai ştii ce să-mi spui, aşa-i? Matita lasă să-i scape un schelălăit şi îşi ascunde capul între labele şoarecelui ăluia, aproape ridicându-l în aer.

Bravo, ascunde-te, trădătoareo.

David se interesează din nou de mine:

— Deci, scumpo?

— Nu ştiu ce să-i scriu, urăsc Facebook-ul ăsta. Era mai bine dacă nu mă înscriam deloc şi ne întâlneam undeva faţă în faţă.

— Nu mai spune prostii! Mă dojeneşte, înfigând linguriţa într-unul dintre iaurturile mele cu malţ, fără să-mi fi cerut măcar permisiunea să-l înceapă. Mai bine scrie-i ceva intelectual, ce ştiu eu, plânge-te de convenţiile sociale şi despre cum ne fac să pierdem o parte din noi de-a lungul străzii vieţii…

— Ce?

David pufneşte, dând ochii peste cap.

— Nu ştiu la ce bun îţi mai vorbesc! Eşti mai plată decât Charlotte din Sex and the City!

— În asemenea cazuri e de ajuns un cuvânt, intervine Federica. Ba nu, patru, cu două semne de întrebare: „Ne-o tragem? Unde?” Punct.

— A vorbit Samantha! O înţeapă David din nou.

Între timp, Clotilde, numai ca să nu-i mai audă, s-a apucat

să clătească vasele din chiuvetă, iar apoi le îngrămădeşte în maşina de spălat.

Federica pufneşte şi îşi pune haina pe ea.

— Ce faci? Mă întreabă. Mă acoperi în seara asta sau nu?

— Nici nu încape vorbă, insist, pescuind dintre defectele mele acea fărâmă de autoritate care mi-a mai rămas.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles că vorbeşte serios, repetă David cu bărbia ridicată, încrucişându-şi braţele şi mutându-şi toată greutatea corpului pe piciorul stâng. Apoi izbucneşte în râs. Ador să joc rolul ticălosului!

— Haideţi, copii, lăsaţi-mă să mă duc!

Noroc că are grijă Clotilde să intervină şi, cu o uitătură despotică pe care aproape nu i-o recunosc, exclamă:

— Ajunge. Te duc acasă! Eşti în urmă şi cu învăţatul, dacă mai continui aşa anul ăsta, pici de-adevăratelea bacul!

— Ca să vezi, ce tragedie! Înseamnă c-o să plec în Jamaica fără diplomă! Ripostează Federica, lăsându-se totuşi târâtă afară din apartamentul meu.

Rămaşi singuri, caut încă o dată sfatul lui David:

— Aşadar? Ce-i scriu?

— Ah, nu! Ajunge, scumpo! Îmi răspunde cu neastâmpăr, vârându-şi linguriţa în gură pentru a sorbi rămăşiţele iaurtului meu cu malţ. Lacomul. Şi-aşa lucrurile pe care ţi le sugerez eu nu le înţelegi!

Apoi se pregăteşte şi el să plece cine ştie unde.

— Pleci?

Îl ridică pe Schopenhauer cu o mână şi puţin lipseşte să-l

facă să-mi vomite pe covorul din salon.

— În timp ce vorbeam mi-a venit o idee ca să mă împac cu Rodrigo!

— Serios?

— Lasă-mă să plec. Dar, indiferent de ce-o să se întâmple, nu mă aştepta trează. În cel mai rău caz mă duc la un fucking friend!

— Un fachi… ce?

— Ah, destul, scumpo! A vorbi cu tine e ca şi cum aş avea de-a face cu Phillip, prinţul consort!

— Cine?

Îşi ridică ochii spre cer, făcându-şi vânt cu o mână.

— Ajunge, plec, ignoranţa ta ar putea fi contagioasă!

— Şi Schopenhauer? Îl iei cu tine?

— Bineînţeles! Am nevoie de ajutorul lui, îmi răspunde, ca şi cum ar fi cel mai evident lucru din lume, la fel ca faptul că pământul care se învârte în jurul soarelui sau alte chestii de-astea. Şi, într-o clipă, el şi oribilul lui pincher dispar în spatele uşii.

Mă întorc singură şi neconsolată să privesc ecranul laptopului. Nu-mi vine în minte nimic să scriu: totul îmi sună atât de nepotrivit. Ar fi mai bine să mă uit la o comedie romantică şi să mă las inspirată de stiloul vreunui scenarist genial. Mă duc să văd ce propune televizorul.

Puţine filme sunt de neratat, ca Notting Hill. Momentul în care Hugh Grant participă la ultima conferinţă de presă dându-se drept jurnalist, iar Julia Roberts îl roagă să repete întrebarea despre cât timp intenţionează să rămână, pentru

ca apoi să-i răspundă *„pentru totdeauna",* reuşeşte de fiecare dată să-mi provoace fiori de emoţie. Ca să nu mai vorbesc despre scena de la sfârşit, cînd îi vedem împreună pe o băncuţă veche din lemn, iar ea e însărcinată, cu privirea visătoare și capul sprijinit pe genunchii lui: are mereu acelaşi efect asupra mea şi totuşi l-am văzut de cel puţin zece ori.

Şi nici în seara asta nu se dezminte. Numai că la sfârşitul filmului îmi vin în minte Matteo şi toate amintirile noastre împreună. Faţa lui răsare oriunde mă uit. Poate şi pentru că filmul ăsta l-am văzut de mai multe ori în compania lui, decât singură. Din fericire, are grijă grăsuna de Matita să-mi distragă atenţia: deşi Schopenhauer ne-a scutit de deranj, acum a prins gust să doarmă în patul meu şi tocmai ce mă aşteaptă sub aşternuturi, ca o nevastă bătrână.

E teribilă.

Şi totuşi, n-am curajul s-o dau afară de-acolo: înseamnă că şi în noaptea asta vom face o excepţie. Mă bag în pat lângă ea, cu laptopul pe genunchi. Nu se ştie niciodată dacă îmi trece prin cap să-i scriu ceva interesant.

Într-o clipă, mă avânt iar pe Facebook, să privesc pozele lui Edoardo şi, în timp ce scotocesc prin profilul lui, să aflu dacă nu cumva are o iubită şi poate ne-a scăpat acest detaliu. Îmi vine în minte să-l caut printre utilizatorii care sunt momentan conectaţi Online.

Vai de mine. Uite-l aici. Şi el pe Facebook, seara, la ora unsprezece şi un sfert.

Trebuie să-mi fac curaj şi să-i scriu pe chat.

Hai, Solidea, poţi s-o faci, sunt convinsă. Şi te vreau sigură pe tine şi dezinvoltă, nu face pe proasta.

„Eşti chiar tu? Marea iubire a copilăriei mele?”

Isuse, trebuie că am înnebunit dacă-i scriu aşa ceva. Degetele mi s-au mişcat singure. Am înţeles să fiu sigură şi dezinvoltă, dar aşa mi se pare prea de tot.

Îmi vine să mă deconectez, ba nu, mai rău, să intru în pământ. Aş putea spune că nu i-am scris eu, un prieten mi-a făcut o glumă. David, nebunul dintotdeauna, mi-a smuls din mână tastatura. Iată, da, a fost David, a fost numai vina lui.

De partea cealaltă, încă niciun răspuns; o fi crezând că sunt dusă cu capul.

Din fericire, o secundă mai târziu, fereastra lui se deschide şi îmi invadează monitorul:

„Iar tu trebuie să fii fetiţa din liceu”, îmi răspunde.

”Ai aceiaşi ochi.”

Inima îmi ajunge în gât, cu bătăi atât de puternice, încât până şi Matita se trezeşte.

— El e, Matita, legendarul Edoardo Magni. Şi în momentul ăsta e înăuntrul computerului şi vorbeşte cu mine. Îţi dai seama?

Căţeaua se uită la mine, încreţindu-şi botul într-o parte. Lasă să-i scape obişnuitul scheunat indolent, iar apoi se întoarce pe partea cealaltă.

Ingrat-o, continuă să dormi. Înseamnă că, dacă o să mai am dispoziţia necesară, o să-ţi povestesc totul mâine dimineaţă, la trezire. Altfel, mă răzgândesc şi-o să ţin tot numai pentru mine.

EDOARDO

Când mă întorc acasă de la birou, pe web mă aşteaptă o surpriză: Solidea a acceptat în sfârşit cererea mea de prietenie şi o găsesc, ca prin farmec, printre contactele mele.

Nu mi-a scris nimic însă, nici măcar un „salut”. Trebuie că s-a conformat aroganţei mele. Ar fi fost mai bine dacă-i scriam ceva. Chiar şi acel banal şi previzibil „îţi aminteşti de mine?” tot era mai bine decât nimic.

Ce mi se întâmplă? N-am fost niciodată un paranoic. O fi vina internetului, reţelele astea de socializare vor ajunge să ne îndobitocească pe toţi.

În orice caz, nimic nu mă împiedică să-mi satisfac curiozitatea şi să arunc o privire la profilul ei şi-aşa sunt deja îndobitocit…

A postat pe profil un album de poze.

Este o cină în familie: sunt şi persoane în vârstă şi tineri, trăsăturile lor se aseamănă cam toate. Atmosfera pare primitoare. Printre membrii familiei le recunosc pe cele două surori proprietare a vechii papetării-librării de lângă şcoală. În definitiv, n-au îmbătrânit mult în anii ăştia. Cea mai slabă, cu părul creţ, trebuie să fie mama Solideei. Mi-o amintesc, meticuloasă în magazin şi cu un mers aproape soldăţesc cînd venea să-şi ia fiica de la ieşirea şcolii. Nu doar o dată a luat-o acasă ducând-o de un braţ. Solidea se lăsa târâtă fără să-şi ia ochii de la mine. Într-o zi, chiar a sosit urlând. „Solidea!” o certa. „Nu te mai uita aşa la el. E lipsă de

educaţie, nu se cuvine!” Şi o trăgea după ea, în timp ce fetiţa continua să mă fixeze transfigurată.

Iar acum îi regăsesc pe toţi aici, pe Facebook, aproape cincisprezece ani mai târziu. Mica lume mare a papetăriei, în toiul unei cine în familie. O văd şi pe bunica Solideei, doamna cu părul alb şi şiragul de perle care, cînd eram copil, îmi vindea gumele de şters şi figurinele Panini. Solidea o îmbrăţişează des în poze şi îmbrăţişează şi câinele acela simpatic din poza de profil. Trebuie să aibă un mod de a îmbrăţişa destul de năvalnic, pentru că nu face decât să ciufulească pieptănături, inclusiv părul canin. Are un zâmbet deosebit de dulce şi o familie care îmi inspiră cu adevărat ideea de familie, cu mese consumate printre râsete şi taifasuri, plăcerea de a petrece un pic de timp împreună, îmi aminteşte cât de plăcut era, în fiecare septembrie, înainte de începutul şcolii, să fac plinul de cărţi şi caiete în acel loc care mirosea a nou, a dosare încă nedeschise şi a cărţi abia răsfoite.

Andrea îmi distrage atenţia de la albumul Solideei, aterizându-mi în casă parfumat tot şi cu o sticlă de Chablis.

— Aveam o întâlnire galantă la cină? Îl ironizez, lăsându-l să intre.

— N-am apucat să te anunţ: eu da, am o întâlnire galantă, aici la tine acasă.

— Dacă aveai nevoie de apartamentul meu, puteai să mi-o spui puţin mai devreme, acum ce fac? Mă duc să cer azil la Caritas?

— Nu, rămâi aici, cu noi. Peste puţin timp soseşte şi cina,

am comandat specialităţi chinezeşti de la restaurantul din apropiere.

— Stai un pic, ce înseamnă „noi”?

— Vine Federica, puştoaica, îmi răspunde Andrea, ducându-se să pună sticla în frigider.

— Glumeşti? Şi de ce ai invitat-o la cină aici?

— Aseară s-a plâns că nu avem o viaţă socială, mă lămureşte, scoţând din dulap tot ce trebuie pentru a aranja masa cum se cuvine. Aşa că m-am gândit s-o invit la cină la cel mai bun prieten al meu.

— Ce idee nemaipomenită, îl tachinez. Dar nu era numai o chestiune de sex? Sex pur şi sănătos?

— Ba da, dar o cină nu se poate refuza nimănui. După aia ne cărăm, o duc la mine ca să continuăm discursul ăla despre sexul pur și sănătos care, apropo, doar ca să se ştie, e din ce în ce mai pur şi mai sănătos, pot să te asigur.

Judecând după timpul pe care îl dedică alegerii paharelor, aş spune că de data asta i s-au aprins călcâiele.

— Astea merg?

— Nu ştiu, sunt din Baccarat, vezi tu.

Şi mă las să cad pe canapea, gândindu-mă că, la urma urmei, mănânc bucuros un fel chinezesc.

Nu l-am mai văzut niciodată pe Andrea atât de agitat: acum îmi aprinde toate lumânările. În curând, casa o să pară un priveghi. Noroc că la televizor este o emisiune concurs care mă destinde.

— L-ai sunat pe Gianni pentru livrarea aia de vinuri la localul lui?

— Am uitat, recunosc eu subţiindu-mi buzele într-o grimasă de stânjeneală.

Îmi formează direct numărul:

— Hai, vorbeşte. E un prieten, îmi zice, dându-mi receptorul.

Tăifăsuiesc cu Gianni la telefon. Ne punem de acord în privinţa vinurilor şi închei conversaţia promiţându-i că mă voi duce curând să-l vizitez. Când închid, încă nici urmă de comanda de la restaurantul chinezesc, nici de adolescenta care ar trebui să sosească dintr-un moment în altul.

Sună interfonul şi Andrea sare în picioare ca un băieţel pe punctul să fie ascultat la lecţie. Se duce să răspundă în fugă.

— Cine era?

— Comanda, îmi răspunde, uşor dezamăgit.

— Şi puştoaica?

— Ce ştiu eu? E în întârziere cu jumătate de oră.

— O să vină, îl liniştesc, începând iar să butonez telecomanda. Dar sunt imediat contrazis de primirea unui mesaj pe mobilul său.

— Zice că trebuie să se ducă la cină la verişoara ei şi că ajunge peste o oră, mă informează Andrea şi e prima oară, de cînd îl cunosc, cînd îl văd frământându-se cu adevărat. Ce ticăloasă, se plânge, putea măcar să mă anunţe mai devreme.

— Deci chiar îţi place de-adevăratelea. Aoleu, nu cumva mi te îndrăgosteşti de una de optsprezece ani? O să trebuiască să mă tund zero, aşa cum am pariat!

— Să nu vorbim prostii. Ţi-am mai spus…

— … da, am înţeles, e doar o chestiune de sex, i-o iau

înainte pe un ton glumeţ, aruncându-mă asupra raviolilor la aburi pe care abia i-a scos din cutie. Ce pot să-ţi zic? S-o aşteptăm.

Problema este că o aşteptăm un pic cam mult şi avem timp nu numai să radem tot, până la ultimul bob de orez cantonez, ci să ne şi uităm la un film poliţist la televizor. Păcat că anxietatea lui Andrea este de nestăpânit, într-atât încât deranjează încontinuu vizionarea filmului. Deschide şi închide celularul tot timpul şi, exact cînd asasinul e pe cale să scape, hotărăşte să o sune ca să afle ce s-a întâmplat cu ea. Din cauza taclalelor sale nu voi şti niciodată cum au reuşit să-l descopere pe vinovat.

În final, Andrea închide cu un aer înfrânt.

— Zice că n-o mai lasă să plece, nu ştie ce minciună să inventeze.

Cred şi eu. Pe fiica mea, la optsprezece ani, o s-o ţin închisă cu cheia şi o să-i impun stingerea la opt.

— Mi-e ciudă, recunoaşte Andrea, închizându-şi celularul.

— Da, văd.

— Dar numai pentru că aveam chef s-o duc la mine, ca să continuăm discuţia aia…

— … despre sexul pur şi sănătos. Bine, important e s-o crezi tu înainte de toate.

— Te asigur că nu e ceva serios.

— Şi e păcat, Andrea. Pentru că ar fi şi timpul să fie.

— Da, dar nu e.

— Bine, am înţeles. Şi, în definitiv, e mai bine aşa, cu una de optsprezece ani.

— Oricum, între noi e o diferență de doar treisprezece ani, doar nu e o tragedie.

S-a îndrăgostit. Poate s-o nege până nu mai poate, dar s-a îndrăgostit. „Publicitarul bagă tare" a cedat în fața uneia de optsprezece ani. Cine-l mai salvează acum?

— Mă duc la Rhome, conchide, punându-și geaca pe el. E o petrecere, vii cu mine?

Nici în seara asta nu am chef să-l însoțesc.

— Altădată, îi răspund, gândindu-mă că mai degrabă mă duc să dau o raită pe Facebook, să văd dacă Solidea a dat vreun semn.

— Mă deprimi, n-o fi vina ticăloasei ăleia de Claudia?

Nici măcar o dată nu-mi ghicește starea de spirit. Și totuși, fiind prieteni atât de buni, ar trebui să se întâmple automat. Măcar e un băiat bun, în care pot să mă încred orbește. Și în vremurile astea nu e puțin.

— Dacă insist, crezi că reușesc să te conving să vii cu mine?

— Mai bine nu-ți pierzi timpul.

— Ești un bun prieten, eh? Mă dojenește ironic.

— Bine, dacă e important pentru tine, te însoțesc.

Din fericire, zâmbește:

— Nu e așa important, îmi păstrez jokerul pentru data viitoare, cînd voi avea nevoie.

— Cu mine, jokerii tăi nu sunt numărați.

— Nici ai tăi.

Și, înainte ca liftul să-l înghită, îmi spun că privirea îndrăgostită a lui Andrea e mai rară decât cometa Halley și

nu-mi pot stăpâni un zâmbet.

Când rămân singur, profit să mă întorc pe Facebook.

Aproape de fiecare dată cînd mă conectez la reţea, se găseşte cineva care să-mi scrie pe chat. Ca să-mi spună ce? Uneori, doar un prostesc „ciao”, fără pretenţii de conversaţie şi care mă face numai să pierd timpul, aşa cum îmi scrie Vincigrassi, care, după cina de aseară, s-a grăbit imediat să mă adauge la contactele ei. Sunt pe cale să intru în setări şi să mă trec offline, cînd primesc un alt mesaj în chat.

De data asta nu e nici prostesc şi nici pierdere de timp. Este ceea ce aşteptam.

„Eşti chiar tu? Marea iubire a copilăriei mele?”

E ea, fetiţa din liceu. Îmi surâde din fotografia în care îşi îmbrăţişează câinele cel simpatic.

Îmi vine să-i spun că are aceiaşi ochi.

Ca şi cum am fi făcut-o dintotdeauna, începem să ne scriem, întrebările sunt multe, chiar foarte. Iar tonul mesajelor ei e dulce, degajat.

„Cum te simţeai cînd erai urmărit cu privirea?”

„M-au acuzat de pedofilie pe toată perioada liceului, te-aş putea da în judecată.”

„Mama mă certa tot timpul, zicea că tu eşti prea mare iar eu prea neruşinată.”

Adevărul e că era frumoasă foc. Şi dacă ar fi fost puţin mai mare, m-aş fi îndrăgostit de ea.

„Lumea e mică, văzută de pe internet, nu crezi?”

Sunt de acord cu ea. Iar Facebook-ul este pe puţin derutant. Ea spune însă că-l detestă, deşi este victima lui:

„După părerea ta, câţi dintre cei care se regăsesc pe Facebook se întâlnesc şi în viaţa reală?”

Este o întrebare pe care nu mi-am pus-o niciodată. Mă limitez la a aprecia plăcerea de-a o fi regăsit.

„Mi-am imaginat întâlnirea noastră de cel puţin o mie de ori”, îmi mărturiseşte sinceră, aşa cum îmi imaginam că a rămas. „Credeam că ne vom reîntâlni într-un loc romantic, că tu mă vei recunoaşte imediat şi că, văzându-mă adultă, voi avea un anumit efect asupra ta.”

„Nu s-a întâmplat prea diferit.”

„S-a întâmplat că ne-am regăsit pe internet, cum se întâmplă altor milioane de persoane în fiecare zi.”

„Dar te asigur că efectul chiar a existat şi te-am recunoscut aproape imediat.”

„Ai văzut filmul Serendipity?”

„Sincer, nu mi-l amintesc.”

„Să te uiţi la el îndată ce ai ocazia. Să vezi acolo ce înseamnă să sfidezi destinul. Două persoane se întâlnesc într-un moment nepotrivit al vieţii lor şi se hotărăsc să-şi scrie numărul de telefon pe o bancnotă, sperând ca într-o zi să reintre în posesia ei. Finalul este previzibil, ca în multe comedii romantice, dar demonstrează că micile noastre existenţe se află pe o tablă de şah unde se joacă destinul, încurcându-ne în toate mişcările.”

„Poate, în cazul nostru, destinul chiar a vrut să ne reîntâlnim pe Facebook.”

„Ba nu, îţi spun eu, destinul este duşmanul de moarte al Facebookului”, îmi scrie şi neobişnuitele raţionamente pe

care şi le construieşte în capul ei mă fac curios. „Internetul permite oricui să se reîntâlnească”, îmi explică, „în timp ce destinul este mult mai selectiv şi, cu siguranţă, mai romantic. Cred că nouă ne rezerva ceva diferit, mai puţin previzibil. Problema e că n-am avut răbdare să-l aşteptăm.”

Vorbeşte despre destin şi despre planurile acestuia, ca şi cum ar fi un tip cu barbă care se distrează privindu-ne de sus. Şi convingerea ei e mai contagioasă decât cea a unui copil. În timp ce scrie, reușesc să mi-o imaginez: atât de visătoare, parcă aparţinând altei epoci; într-un fel, a rămas aceeaşi fetiţă care nu se plictisea niciodată să mă privească.

Ne ţinem de urât în timp ce eu îmi pregătesc o cafea, iar ea îşi încălzeşte o cană de lapte. Ne descriem activităţile din timpul zilei, ne povestim câte ceva despre vieţile noastre, totul strict pe Facebook.

Câinele ei este de fapt o căţeluşă şi o cheamă Matita, iar în momentul ăsta doarme în patul ei; bucătăria Solideei e albastră, iar cana din care bea acum, preferata ei, a fost recent spartă şi mai apoi lipită de un anume David, prietenul gay care i-a aterizat în casă acum câteva zile şi care pare hotărât să rămână pe perioadă „nedeterminată”, cum zice Julia Roberts în Notting Hill, filmul pe care abia l-a văzut la televizor. Este al doilea film romantic de care pomeneşte. De fapt, recunoaşte că are o slăbiciune pentru toate filmele în care sunt cel puţin trei scene de dragoste şi o cerere de iertare, de preferinţă bărbatul care îi cere iertare femeii. De ce? „Pentru că, ţinând cont de câte avem de suferit din motive genetice, este minimul pe care-l puteţi face pentru

noi.”

A, a uitat să mai adauge un detaliu la lista caracteristicilor care o fac să prefere un film în locul altuia: „Dacă filmul are şi legătură cu Parisul, eventual chiar ambianţa, ar fi nemaipomenit, dar merg şi doar coloanele sonore sau stilul decorului.11 Apropo de asta, îmi menţionează French Kisses, subliniind faptul că e înnebunită după aproape toate filmele cu Meg Ryan.

„Eu îl iubesc pe Truffaut", îi spun. Iar ea reuşeşte cu greu să-şi disimuleze entuziasmul. „Eram sigură că ai gusturi sofisticate", comentează. „Cultura mea cinematografică nu are orizonturi aşa de limitate cum ai putea crede. Şi eu îl ador pe Truffaut şi filmele sale le-aş putea revedea pe toate, de la primul până la ultimul, nu mă plictisesc niciodată de ele.”

„E valabil şi pentru mine.”

„Ştiai că lui Truffaut îi plăcea să repete că un om se formează între şapte şi şaisprezece ani şi că tot restul vieţii va trăi din ceea ce a asimilat între aceste două vârste? Nu e o simplă întâmplare faptul că tocmai în acei ani eu am fost îndrăgostită atât de nebuneşte de tine.11

Mă distrează felul ei de a examina subiectul, în ton cu tenacitatea pe care o avea cînd era copil. „Eşti conştientă de faptul că în felul ăsta îmi arunci pe umeri o mare responsabilitate?”

„Asta a spus-o Truffaut. Bunica, în schimb, susţine că, dintre toţi nepoţii ei, eu sunt, fără îndoială, cea mai interesantă. Aşadar, poate că stima bunicii mele ţi-o datorez

şi ţie."
„La ce vârstă ai văzut primul film cu Truffaut?"
„Parcă la doisprezece."
„Atunci, i-o datorezi şi lui."
Ne promitem o seară pe bază de popcorn şi Truffaut. „Dar va decide destinul cînd se va întâmpla", decretează ea. „Nu intenţionez să-ţi las numărul de telefon, vreau să-i dau sorţii posibilitatea de a ne face să ne întâlnim undeva."
Zâmbesc.
„Dar nu vrei şi tu să mă revezi?"
„Ard de nerăbdare. Dar gândul să ieşim la o cafea după un banal telefon mă deprimă. Tu eşti visul meu de iubire din copilărie, meriţi o întâlnire diferită, ceva cu adevărat special."
E incredibil că îmi vorbeşte despre dragoste şi aşteptări în ce mă priveşte şi că toate astea nu mă deranjează. Astfel de cuvinte, spuse de oricare altă femeie, mi s-ar fi părut nelalocul lor. Ea, în schimb, e simpatică, îmi inspiră un fluture colorat care se aşază uşor pe mine. Şi apoi jocul ăsta, ideea de a lăsa lucrurile în voia destinului mă amuză şi la urma urmei nu face decât să-mi crească dorinţa de a o revedea.
„Şi ce facem între timp? Continuăm să ne scriem aici?"
„Da, rămânem prizonierii acestei incertitudini", îmi răspunde, cu o faţă zâmbitoare. „Aşteptând ca destinul să-şi urmeze cursul."
„Să ştii că eşti tare. Şi chiar eşti sigură că a rezervat ceva special pentru noi?"
„Poate îi dăm un mic ajutor."

„Adică?”

„Nu ştiu, am putea încerca să ne dăm nişte coordonate de referinţă. Cum ar fi să ne spunem că mergem la cinema, dar fără să specificăm la care şi să vedem dacă ne nimerim în acelaşi loc.”

Iar aici e obligatorie o faţă galbenă, care zâmbeşte. Ar putea fi o idee.

„Te-ai mai dus vreodată singur la cinema?”

„Să fiu sincer, nu.”

„E un lucru care trebuie încercat”, îmi zice, „la fel ca a te duce acolo după-amiaza. Dacă îţi place cinematograful, te asigur că are un cu totul alt efect… Mi-ar plăcea să mergem împreună să vedem o retrospectivă de-a lui Truffaut, eventual Noaptea americană sau Jules şi Jim, într-un cinematograf de artă. În clipa asta privesc afişul cu Jules şi Jim pe care – ca să vezi, ce chestie – îl ţin agăţat la intrare. Ce frumoasă era Jeanne Moreau. Și ce frumos e Parisul în filmul ăsta.”

„Până la urmă, te-ai mai dus în excursie timp de o sută de zile până la bac?”

De data asta îmi răspunde cu o întârziere de câteva secunde: „Ţi-ai amintit de asta? Mi-ai promis că mă vei duce tu acolo.” îmi mărturiseşte că a visat mult timp la excursia aceea. Are impresia că tocmai din ziua aia a început să iubească Parisul, fără să-l fi văzut vreodată. Îmi spune că are casa plină de poze care îl zugrăvesc, începând cu faimosul sărut în faţă la Hotel de Viile, sărut pe care şi ea i-l va da într-o zi bărbatului iubit, iar un trecător va face o fotografie

pentru a imortaliza momentul.

Mă roagă să-i vorbesc despre acel oraş, eu am fost des acolo şi din motive profesionale. Îi spun tot ce-mi trece prin cap, mărturisindu-i totuşi că prefer de departe Roma, fără nicio îndoială.

Discutând pe chat și glumind, pe fereastră începe să se strecoare lumina zorilor. Nu ne-am dat seama că noaptea a zburat şi noi încă n-avem niciun strop de somn. Dar râdem. Râdem pentru că există o premieră pentru orice. Chiar și pentru a petrece o noapte întreagă în faţa calculatorului în compania unei persoane pe care n-ai mai văzut-o de aproape cincisprezece ani.

SOLIDEA

Am stat pe chat toată noaptea cu Edoardo Magni. Da, chiar aşa: toată noaptea.

Mă trezesc cu cearcăne şi cu discuţiile noastre, negru pe alb, care încă îmi plutesc în minte. Nu mai stătusem pe chat cu nimeni înaintea lui şi nu ştiu dacă este şi meritul computerului şi al distanţei, care într-un fel te face să te mai simţi mai protejată, dar am fost mai dezinvoltă şi mai degajată ca niciodată. Gândind lucid, aproape că mă ruşinez de multe lucruri pe care i le-am scris.

Am vorbit despre orice. Într-un anumit fel, a fost şi o eliberare: să-i pot spune în sfârşit tot ceea ce gândeam despre el în copilărie şi n-am avut niciodată curajul să-i mărturisesc. Cred că de multe ori i-am scris din impuls, fără

să mă gândesc măcar la consecinţele gândurilor mele, dar cu o încredere înnăscută în capacitatea lui de judecată.

Despre el am descoperit că iubeşte cinematograful şi că a fost de nenumărate ori la Paris. Împărtăşim pasiunea pentru Truffaut, dar nu şi aceea pentru oraşul lui; cînd vine vorba de Viile Lumiere, el preferă de departe Roma noastră. E un bărbat care călătoreşte mult şi pentru muncă, dar şi din plăcere; are o grămadă de cunoştinţe, dar puţini care pot fi consideraţi prieteni şi o educaţie rigidă, care îl împinge să se poarte mereu într-un mod foarte cerebral.

Are diplomă de facultate, ferice de el şi e indiscutabil mai cult decât mine; noroc că am avut prezenţa de spirit să-i citez o cugetare de-a lui Truffaut, tocmai eu, care nu reuşeam să memorez treburile astea, cel puţin am compensat gafa pe care am făcut-o crezând că Hotel de Viile e un hotel şi nu primăria, cum de fapt mi-a explicat el; evident, vorbeşte franceza la fel de bine ca italiana, fiindcă şcoala primară a făcut-o la Geneva.

Nu am abordat subiectul situaţiei sentimentale, dar cred că este necuplat, altfel presupun că n-am fi petrecut toată noaptea vorbind aşa. Şi, pentru prima oară, timp de mai multe ore consecutive, nu m-am gândit la Matteo: mi se pare un început excelent.

Am avut curajul să-mi susţin punctul de vedere în privinţa întâlnirii noastre şi am început un fel de joc, care până acum pare distractiv: vom provoca destinul, fără să facem schimb nici de adrese, nici de numere de telefon, să vedem dacă ne-am fi putut întâlni şi fără Facebook. Ştie că mă poate găsi la

magazin, dar nu ştie că în curând îl vom închide, nu mi s-a părut cazul să-i spun. Oricum, mi-a promis că va veni să mă vadă doar dacă i-o cer eu, pentru că, în definitiv, dacă n-ar fi fost Facebook-ul, nici nu şi-ar fi amintit că magazinul aparţinea familiei mele.

Mi-ar plăcea ca prima întâlnire să nu fie o banală consecinţă a prieteniei noastre pe internet. După ani de zile de fantezii, măcar atât poate să-mi îngăduie. Mărturisesc, totuşi, că după noaptea asta am un chef nebun să mă găsesc cât mai repede faţă în faţă cu el.

Facebook-ul va fi, poate doar pentru puţin timp, limbul nostru. Şi apoi va veni în sfârşit întâlnirea, cine ştie unde, cine ştie cînd, cum spunea nu mai ţin minte ce cântec. Între timp însă, vreau ca acea zi să mă găsească în formă.

Pentru început, am aruncat din frigider toate alimentele grase, inclusiv iaurtul cu malţ (cînd am citit pe cutiuţă câte calorii conţine, am avut un şoc). Apoi am hotărât că mă voi înscrie la sală cât mai curând posibil, ca să dau jos alea două kilograme în plus pe care le-am acumulat stând mereu locului în spatele tejghelei magazinului.

În jur de zece dimineaţa, cînd trec pragul acelei închisori, mama şi mătuşa se opresc din a servi clienţii, pentru a rămâne ţintuite să mă privească: pe nas am o pereche de ochelari închişi la culoare, iar în urechi port căştile ipodului, pentru a mă încărca aşa cum se cuvine cu melodia Ma che freddo fa a lui Nada, cântec extrem de trist, dar care asupra mea are un efect înviorător, mai ales de cînd „băiatul care m-a dezamăgit” şi care a „furat de pe chipul meu acel surâs care

nu se va mai întoarce” acum nu mai reprezintă cel dintâi dintre gândurile mele: nu am aruncat nicio privire spre „Lumea animalelor”, ca să văd dacă îl găsesc înăuntru. Poate că dragostea se întoarce, „pentru o inimă de fată”, asta şi pentru că „ce este viaţa fară iubire?”. Ai dreptate, Nada, „e doar un arbore care nu mai are frunze”.

— Solidea, mă ia mama la rost, fă să dispară ipodul ăla, ştii că nu-mi place să-l văd aici, dar eu mă fac că n-am auzit-o şi fug jos, la masa de calcule, ca să mă conectez din nou la PE.

Îl găsesc pe chat.

„Fără tine mă plictisesc”, îi scriu.

Îmi trimite o faţă zâmbitoare. „Nu credeam vreodată să sfârşesc aşa”, îmi scrie.

„Aşa cum?”

„Să petrec atâta timp pe Facebook.”

„Poţi să te deconectezi oricând.”

„E cam greu, cînd ştiu că de cealaltă parte eşti tu.”

Simt că o să-mi pierd iar capul după el.

Vreau să văd o imagine de-a lui Edoardo Magni care să nu fie printre puţinele din profilul său şi pe care deja le ştiu pe de rost: „De ce nu încarci alte poze?”

„Mai degrabă ţi le trimit prin mesaj, nu suport să mă expun în vitrină.”

Mama şi mătuşa mă cheamă la datorie. Cu părere de rău, trebuie să-l las şi să fug sus să dau o mână de ajutor.

De cînd suntem în pragul închiderii, magazinul ne face necazuri. Ne ascunde lucruri, cutiile ajung în magazie şi dispar din senin, nu se mai găsesc. Tensiunea se simte în aer,

e atât de intensă, încât ai putea s-o tai cu cuţitul. Clienţii încă nu ştiu nimic, dar au ochiul vigilent, cercetător, iar asta, fără îndoială, ne face munca mai grea.

Din senin, în magazin intră bunica (tocmai ce vorbeam despre ochi vigilenţi şi cercetători), merge cu bastonul, fără cadru şi prezenţa ei ne lasă pe puţin cu gura căscată.

Nu e morocănoasă ca de obicei, se uită în jurul ei cu o expresie dezolată şi pierdută, care te face să vrei s-o iei în braţe.

Mama trimite imediat la plimbare un client, pentru ca după aceea să agaţe afişul afară şi să închidă uşa cu cheia, de mai multe ori. Odată rămase singure, numai noi patru, bunica se lasă moale pe un scaun şi izbucneşte în plâns.

Iată-l, primul semn al acelei dureri pe care o aşteptam. Ca un ac care intră tăcut în piept.

— I-aţi spus? Întreb cu voce joasă.

— Aseară, îmi răspunde mătuşa.

Mama se duce în baie să-i umple un pahar cu apă. Eu îngenunchez lângă ea, îi iau mâinile şi i le sărut. Au miros de portocale, trebuie că a cumpărat câteva de la piaţă.

O aud pe mătuşa, care şopteşte în spatele meu, adresându-i-se mamei:

— Nu trebuia s-o lăsăm singură în dimineaţa asta, vezi în ce stare e?

Bunica se uită la mine.

— Fetiţa mea, dragul tău bunic încă trăieşte aici, îmi spune, trăgându-şi suflarea şi strângându-şi şalul la piept. Of, Isuse, cum e posibil să nu vă daţi seama?

Apoi privirea începe să îi rătăcească prin încăpere, printre hârtii şi rafturi, pentru a se umple de amintiri.

— Când erai mică, te căţărai până acolo sus, în vârful scării şi ţipai că nu vrei să te mai dai jos, eh, pentru că-mi spuneai că acolo te simţi în siguranţă, îmi povesteşte bunica, fară să mă privească. Câte palme îţi mai dădeam la fund, erai mereu în picioarele mele, nebună ce eşti, mă făceai să-mi pierd răbdarea.

Încă mai simt acul din pieptul meu, îşi face loc să intre şi mai adânc şi se dizolvă într-o durere care se propagă lent, prin tot corpul. Văd magazinul în ochii bunicii, cum era acum mulţi ani, cum l-a pus pe picioare străbunicul meu şi se mai vede povestea de dragoste cu bunicul care nu mai e şi infinita recunoştinţă pentru bucuriile dăruite, nu mai puţin decât pentru cele oferite, dar, mai mult decât orice, se vede amărăciunea de a şti că acest loc, cu toată hârtia lui, nu va supravieţui vieţii noastre şi nu va rămâne pe acest pământ cu aceeaşi firmă cu alb şi albastru desenată de bunicul meu, ca martoră a micilor noastre existenţe. Acum văd toate astea în ochii bunicii şi soseşte şi durerea, mai întâi doar imaginată, apoi ca o înţepătură ascuţită şi veninoasă şi nu ştiu pentru cât timp îmi va rămâne înfiptă în inimă.

Din fericire, găsesc sprijin la gândul că poate am găsit dragostea şi că voi trece şi de acest moment, găsind puterea undeva înăuntrul meu, poate în cărţile pe care le voi citi, în filmele în faţa cărora nu voi mai adormi de oboseală şi în senzaţia de libertate care – sunt sigură – va învinge.

Copiii apar la vitrină. Mama îşi face curaj şi se duce să le

deschidă uşa.

— Ce face bunica aici la magazin? Întreabă Clotilde şi toţi trei sunt tulburaţi de faptul că îşi şterge lacrimile cu un şerveţel.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic grav, n-a murit nimeni, îi linişteşte mătuşa mea, mai degrabă expeditiv.

— Dar trebuie să vorbim, continuă mama, pe un ton grav. Luca, te rog, închide uşa cu cheia.

Luca se conformează, fără obişnuitele strâmbături de intoleranţă care îi caracterizează viaţa de mic huligan zbuciumat. Apoi, toţi trei îşi dau jos ghiozdanul din spate şi ne privesc, aşteptând lămuriri.

— Din păcate, şcoala voastră îşi va închide în curând porţile, începe mama, fără prea multe ocolişuri.

Federica pare să scoată un suspin de uşurare:

— Dar asta o ştiam deja de ceva timp, răspunde.

Mama şi mătuşa îşi aruncă o privire surprinsă.

— Atunci, ceea ce nu aţi intuit, spune mătuşa mea, este că fără şcoală magazinul nostru nu va putea supravieţui.

În ochii lor, aceeaşi dezorientare pe care o aveam și eu acum câteva zile, cînd mi-au spus, dar, fără îndoială, cu o fărâmă de durere în plus, poate şi senzaţia că terenul le scârţâie sub picioare pentru prima oară de cînd au venit pe lume.

După ce ne explică în linii mari care sunt planurile de închidere, mama și mătuşa se scuză că nu vor putea fi acasă la prânz, având în vedere că trebuie să pună la punct multe

chestiuni birocratice şi nu pot pierde timpul. Curând, în vitrină vor fi afişate indicaţiile despre stadiul de lichidare a magazinului: atunci clienţii vor ști cum stau lucrurile de fapt și, dacă vor dori, vor putea profita de reduceri.

Pe copii îi însoţesc eu acasă, ca în ziua precedentă. De data asta, o iau în maşină şi pe bunica.

Pe drum ne cuprinde o senzaţie tragică, pe care nici măcar gingăşia vocii Gabriellei Ferri, care cântă Remedios, nu reuşeşte să o aplaneze.

Federica se uită la strada care se desfăşoară dincolo de fereastră cu o faţă suferindă şi melancolică ce nu i se potriveşte deloc. Mă uimeşte atâta sensibilitate într-un suflet rebel și nepăsător ca al ei. Dar apoi se întoarce și îmi şopteşte:

— Diseară mă acoperi? Spun că vin să dorm la tine.

Şi atunci înţeleg că nu e vorba de sensibilitate, ci de o iubire care abia s-a înfiripat și n-are timp decât pentru sine. Are noroc că bunica tocmai a aţipit, pentru că, deşi e surdă, anumite lucruri nu-i scapă niciodată. În orice caz, îi dau resemnată aprobarea, dar o oblig să-mi promită că mâine va învăţa toată ziua; nu vreau să ajungă ca mine. Cu atât mai mult acum, cînd fără magazin ne va fi greu tuturor să ne găsim un loc în lume.

Când ajungem acasă, menajera a pregătit deja prânzul, dar bunica e prea obosită ca să poată mânca, vrea s-o ajut să se întindă puţin în pat. Adevărul e că niciunuia dintre noi nu prea îi e foame: Federica începe să sporovăiască la telefon, Clotilde își deschide o carte, fiindcă spune că trebuie să

învețe, iar Luca pornește Playstation-ul ca să se joace un joc video în care câștigi puncte împușcând de aproape mulțimea inocentă.

Puterile bunicii au lăsat-o într-atât de mult, încât se lasă complet ghidată de brațele mele, fără obișnuita pudoare. O întind pe pat, îi aranjez perna și îi scot încălțămintea. Îmi cere să-i dau rozariul, vrea să-l țină între degete.

— Scumpa bunicii, îmi zice, fă-mi o favoare, dă-mi și caseta de bijuterii. O vreau aici, pe noptieră; așa, cînd mă trezesc, nu trebuie să mă ridic s-o iau.

Înăuntru sunt scrisorile bunicului care nu mai e. Acum, că a închis ochii, aș putea să profit să arunc o privire, dar expresia angelică și în același timp suferindă a bunicii îmi dă mustrări de conștiință. Cu o palmă aproape întinsă și răsturnată pe saltea, pare că ține pe cineva de mână, poate chiar pe bunicul care nu mai e, care în acest moment îi doarme alături.

Azi chiar nu mă simt în stare să mă întorc la magazin. Am chef să mă avânt pe Facebook ca să mai stau cu el pe chat. Legătura asta e mai rea decât un drog.

Odată ajunsă acasă, îmi vine ideea să fac un filmuleț cu webcam-ul și să i-l atașez la mesaj, așa o să poată vedea ceea ce până acum doar i-am descris.

„După cum vezi, iată-mă aici, iar asta e casa mea”, încep după câteva tentative nereușite. „Da, e adevărat, cum poți constata, sunt obsedată de Paris, fără să-l fi văzut vreodată. Nu lua în seamă cada aia din salon, în baie nu avea loc și, în plus, eu sunt înnebunită după atmosfera retro…”

După câteva minute, îmi răspunde şi el cu un video mesaj. E la birou, dar îmi promite că diseară, cînd se întoarce, o să-mi mai trimită unul de-acasă, aşa o să am posibilitatea să-i cunosc mai bine viaţa.

În filmuleţ e şi mai frumos decât în poze. Iar vocea nu i s-a schimbat prea mult, a obţinut acel strop de asprime în plus care nu strică şi care cu siguranţă îl face mai matur. Mă întreb unde e buba. Pentru că întotdeauna există o bubă pe undeva.

„în încăperea asta, odată lucra tatăl meu. Acum lucrează… da, mă rog, să zicem că lucrează în cel care era biroul bunicului meu", îmi povesteşte, lăsându-mă să intuiesc, din tonul vocii, că ceva nu merge cum trebuie în relaţia dintre ei. „Aceasta, înainte să te întâlnesc41, continuă glumeţ, „era o firmă care se transmitea din generaţie în generaţie şi care acum riscă să dea faliment din cauza Facebookului şi a unei fetiţe capricioase şi visătoare care a decis să mă facă să-mi petrec majoritatea timpului aici…"

„Crezi că este o pierdere de timp?" îi scriu pe chat.

„Adevărul e că acum mi se pare că n-aş putea să mă mai lipsesc de conversaţiile astea."

Iar mie mi se pare un vis: Edoardo Magni, care mă umple de toate aceste atenţii. Oameni buni, vorbesc de Edoardo Magni: la şcoală nu avea doar ochii mei aţintiţi asupra lui, ci şi pe cei ai majorităţii fetelor. Să zicem că ai mei erau aceia care trezeau cel mai mult curiozitatea: din moment ce eram doar o strungă cu codiţe, care la opt ani credea că ştie deja tot despre iubire şi despre viaţă.

La un moment dat, David intră în casă cu Schopenhauer sub braţ, având o faţă beată şi nefericită. Sunt obligată să-l salut în grabă pe Edoardo, dându-i întâlnire pe Facebook după cină.

David e cu siguranţă mai puţin energic decât de obicei. Lui Schopenhauer, în schimb, nu-i vine să creadă că pune din nou piciorul în casă după nu ştiu câte ore de mers, a început până şi să o umple de sărutări pe Matita mea.

— Ce s-a întâmplat?

Pe cât se pare, de data asta David s-a gândit bine să-l trimită pe Schopenhauer în recunoaştere acasă la Rodrigo. Chiar aşa, i-a pus un stick USB la zgardă şi l-a lăsat în faţa uşii de la apartament, după ce a apăsat pe sonerie. Şi ghici ce era la zgarda lui Schopenhauer? Melodia din Moulin Rouge, normal. Ce-i cu omul ăsta, e recidivist?

— Ţi-am spus, insistă David, dacă mă vrea, trebuie să mă accepte cu toate obsesiile mele!

— Şi ţi se pare modul potrivit de a cere iertare? Amintindu-i că eşti nebun după un actor hollywoodian şi că, dacă te vrea, trebuie să accepte asta neapărat?

— Dar eu nu trebuie să fiu iertat pentru nimic! Încerc numai să fac în aşa fel încât să fiu primit din nou în casă!

Şi crede că a insista pe motivele care l-au determinat pe Rodrigo să-l dea afară este cea mai bună tactică. Mă rog. Şi, ca şi cum n-ar fi de ajuns, de data asta s-a mai folosit şi de şoarecele ăla oribil. Dacă chiar căuta o găselniţă de efect, putea să folosească nişte afişe pe care să scrie câteva confesiuni romantice, ca în filmul ăla cu Hugh Grant, cum se

numea? A, da, Love Actually.

— Iar începi cu filmele astea? Îmi pufneşte în faţă. Plictiseala nu-ţi zice nimic?

Nu mă mai pronunţ asupra subiectului, mă limitez să observ boticul numai ochi al lui Schopenhauer, gândindu-mă că, în acest punct, era mai bună mişcarea cu tarta sărată.

David deschide frigiderul şi ţipă: „Oroare!” Apoi se întoarce spre mine cu ochii căscaţi şi mă întreabă:

— Ce s-a întâmplat cu ceea ce, pe această planetă, fiinţele umane folosesc pentru a se hrăni şi care în mod normal se numeşte mâncare? Ştii despre ce vorbesc?

— Am hotărât să mă pun la dietă ca să mă pregătesc pentru fatidica zi a întâlnirii.

David îşi încreţeşte buzele.

— Am ratat ceva?

— În afară de o noapte întreagă petrecută pe chat şi o lungă serie de declaraţii pe care nu mai stau să ţi le povestesc acum, aş spune că n-ai pierdut nimic.

Într-o clipă începe să ţipe, sărind prin tot salonul.

— Eşti nebună? Vreau toate detaliile!

Ca să nu mă lungesc prea mult, îi povestesc lucrurile cele mai importante şi îi arăt filmuleţul de la birou.

Îi curg balele:

— Mă faci să vreau să te invit la cină, îmi spune ironic, subţiindu-şi buzele într-o grimasă de invidie pură. La ultima cină, însă. Apoi să-ţi dau un sărut şi să te văd târându-te pe o colină, cu o cruce în spate.

— Ce drăguţ. Ai chef de citate culte?

— Am chef să găsesc unul leit, vorba lui William Scuturăpere.

Colac peste pupăză, îi spun că diseară intenţionez să-i propun o întâlnire la cinema. Îi explic jocul destinului şi îi scriu un mesaj lui Edoardo. Bineînţeles filmul ales este cea mai aşteptată comedie romantică a sezonului.

David mă măsoară cu ochii mijiţi.

— Ești proastă? Adică, ce-i cu absurditatea asta cu destinul și întâlnirea perfectă, scumpo? Trebuie să vă duceţi la acelaşi film, dar fără să vă spuneţi la care cinematograf, sperând că vă veţi întâlni? Ce-ai fumat, oregano? Nu vreau să vorbesc ca Federica, dar îmi explici cînd ai de gând să-i faci o binecuvântată felaţie, ca să încheiem povestea?

De data asta, eu sunt cea care își tapează părul cu foenul şi abia dacă-l ascult şi tot eu sunt cea care îi spune:

— Nu mă aştepta treaz, scumpule! Nu mă duc la un „fachi nu ştiu cum”, cum faci tu mereu, dar simt că poate îl voi întâlni pe bărbatul vieţii mele!

David, ca un invidios ce e, se uită cum ies din cameră, cu o jumătate de zâmbet forţat. Îl ţine pe Schopenhauer în braţe şi îi răsuceşte o ureche în jurul unui deget.

— Ce târfă eşti.

— Și tu, o babă desfrânată!

— Nu ştii nici măcar un cuvânt în engleză, iar el e un important om de afaceri. Nu-l meriţi, scumpo.

— L-am urmărit aproape douăzeci de ani, eu cred că-l merit, îi zâmbesc lui David, apoi îi fac „ciao, ciao” cu mânuţa şi trag uşa după mine.

EDOARDO

A trecut mai mult de o săptămână de cînd eu şi Solidea vorbim pe chat în fiecare zi. Am încercat şi să ne întâlnim la cinema, cum a propus ea, dar destinul nu ne-a fost favorabil. Pentru prima oară în viaţă, m-am trezit singur într-o sală de cinema, uitându-mă la o comedie romantică. Fata asta face colecţie de recorduri în ce mă priveşte.

Am văzut-o în filmuleţe video, de mai multe ori. Ne-am primit până și în casele noastre, tot prin computer. Mai întâi pe Facebook, iar acum ne-am transferat pe Skype. Pe cât se pare, acest limb este creat în cercuri: vor reuși eroii noștri să ajungă în final în paradis?

Zilele astea, Claudia m-a sunat des din Saint Tropez, iar eu i-am spus că vreau să-i vorbesc. La telefon e dulce, îngăduitoare, cred că și-a făcut o idee vagă despre ce urmează să-i spun. Se întoarce săptămâna viitoare, dar îmi repetă că, dacă ar fi depins de ea, nici n-ar fi plecat, spune că e cel mai nepotrivit moment ca să ne îndepărtăm. Şi nu pot s-o contrazic.

Tot urmărindu-mă pe internet, Solidea a obținut un alt record: este prima persoană la care mă gândesc dimineaţa, cînd deschid ochii. Pofta ei de viaţă e contagioasă. Îmi place perspectiva ei asupra lumii, zborurile pindarice ale căpşorului ei, care te trag după ele; dar, mai mult decât orice, îmi place sinceritatea care transpare din zâmbetul ei. Trebuie să recunosc că fetiţa din liceu a devenit o fată

formidabilă.

Sunt pe picior de plecare, trebuie să mă duc în Toscana să vizitez șantierul hotelului Château Relais pe care îl construim, îi scriu că mi-ar fi plăcut s-o iau cu mine. Şi pentru prima oară ezită, îmi mărturiseşte că nu ştie cât timp mai rezistă tentaţiei de a-mi da o întâlnire adevărată.

Între timp vrea să-i descriu minunățiile Toscanei și povestea proiectului nostru.

„N-ai fost niciodată la Florenţa?”

Doar o singură dată, îmi zice, cu băiatul de care a fost îndrăgostită timp de nouă ani. Îmi povesteşte de el: are un nume şi un prenume, dar ea îl numeşte pur şi simplu „neruşinatul”, pentru că a părăsit-o pentru alta, fără prea multe scuze, doar cu un „îmi pare rău” bolborosit cînd era beat. Tipa în chestiune e numită „tapata” şi, conform spuselor ei, îi face nefericiţi pe toţi câinii din cartier, fiindcă nu face decât să cumpere pui din magazinul neruşinatului, pentru ca apoi să-i oblige să trăiască asemenea unor jucării de pluş.

Se pare că încă nu şi-a revenit total din povestea asta şi că prezenţa magazinului de animale al neruşinatului, chiar în faţa papetăriei librăriei ei, încă o face să sufere mult.

„… sufăr pentru căţeluşi”, minimalizează Solidea, „mai mult decât pentru el.”

Acel „mai mult decât pentru el” mă răneşte. Dar pot fi gelos pe o fată cu care schimb mesaje de zece zile? Dacă n-ar fi vorba de fetiţa din liceu, n-ar fi fost plauzibil.

Îi povestesc de proiect: e vorba despre o magnifică vilă

toscană din secolul al XVI-lea, care aparţinea unuia dintre ţinuturile vinicole ale grupului. Mi-a venit ideea să o transform într-un Château Relais de nivel înalt, unde vor fi vândute vinurile firmei. Peisajul dimprejur e încântător, se găseşte pe unul din versanţii care din Valiano di Montepulciano coboară domol spre Val di Chiana şi spre lacul Trasimeno şi, evident, este înconjurată de podgorii.

„Mi-ar fi plăcut s-o vizitez. Şi în ce stadiu sunt lucrările?” Iată punctul dureros. „Din păcate, suntem în întârziere şi ne costă mai mult decât am prevăzut iniţial. Mama e ocupată cu shoppingul, iar tata dispare tot timpul: dacă măcar m-aş putea baza pe familia mea, poate că s-ar uşura povara pe care o duc în spate.”

Este pentru prima oară cînd vorbesc despre asta cu cineva.

„Uneori, e mai bine ca familia să nu fie implicată în preocupările noastre”, îmi spune. „Anumite aşteptări cântăresc mai mult decât indiferenţa.”

Îmi povesteşte că nici ea nu trece printr-o perioadă prea fericită, papetăria-librărie se află în pragul închiderii şi durerea pe care o citeşte în privirea familiei e mai greu de îndurat decât orice datorie.

Până acum ceva timp, magazinul părea o închisoare, ajunsese chiar să-l urască. Avea senzaţia că clienţii îi fură timpul şi, în plus, ori de câte ori îşi ridica privirea dincolo de vitrină, trebuia să dea piept cu eşecul unei iubiri. Astăzi, cel mai mare eşec este că a înţeles prea târziu că acel magazin era viitorul lor şi că, pe acea hârtie, pe care ea credea c-o

detestă, erau de fapt scrise toate speranţele lor.

Fluturaşul meu pare să-şi fi pierdut inconfundabila bună dispoziţie, dar gândurile astea atât de profunde o fac să fie specială, îmi mărturiseşte că încă nu s-a dat bătută, are în minte o idee care ar putea salva magazinul de la închidere şi e ca şi cum viaţa i-ar fi oferit posibilitatea unei revanşe.

Şi optimismul ei e contagios, iar în timp ce intru pe autostradă mă gândesc că, într-un fel, nici eu nu-mi pot permite să pierd din vedere puterea de a privi pe termen lung. Pe geam se succed imaginile unei regiuni variate: oi la păscut, câteva afişe publicitare, unele clădiri comerciale şi două ferme împresurate de verde. Mâine mă aşteaptă o zi grea pe şantier, plină de discuţii şi enervări, dar există un obiectiv la capătul tunelului: perspicacitatea ideii iniţiale. Şi nu trebuie să-l pierd din vedere, e singura modalitate de a scăpa teafăr.

SOLIDEA

Până acum n-am avut noroc. Destinul nu ne-a prilejuit încă o întâlnire. Între timp, au trecut cam zece zile, dar printre cele mai intense din câte îmi aduc aminte.

După chat, mesaje şi trimiteri de poze şi filmuleţe de diferite feluri, am trecut la Skype, iar acum vorbim constant prin video call. Până una-alta, dorinţa de a ne vedea a crescut. Încă puţin şi se revarsă.

Tocmai cînd iubirea îmi înveseleşte din nou zilele, situaţia la magazin se înrăutăţeşte. Azi-dimineaţă mama m-a luat

deoparte şi mi-a cerut să mă întorc acasă. A fost mai rău decât un duş cu apă rece.

— Dacă închiriem apartamentul tău, sunt mai liniştită, mi-a explicat, sorbind o cafea din păhărelul de plastic de la cafetieră. Vreau să avem un venit în plus şi cu chiria casei din piaţa Mancini putem obţine o sumă frumoasă. Anul ăsta fetele trebuie să se înscrie la facultate… mă aşteaptă o grămadă de cheltuieli.

Mi-am imaginat cada mea din 1912, demontată pentru a face loc noilor locatari şi abia în momentul ăla am conştientizat importanţa impactului pe care închiderea magazinului l-ar putea avea asupra vieţii mele. Şi libertatea? Timpul la dispoziţie? De fapt, aici e vorba despre a face paşi înapoi, nici măcar cu perspectiva de a-mi relua studiile.

— Te-ai gândit la ce serviciu ai putea să-ţi găseşti? Mă întreabă mama, citind în ochii mei cea mai întunecată dintre mâhniri.

Am fugit să iau prânzul cu Bonelli, aveam nevoie să-i vorbesc. Acum înţeleg motivele dezaprobării manifestate la ultima noastră întâlnire.

— Cartierul e în doliu, îmi spune, după ce îi comandă chelnerului o salată de pui. Ideea de a pierde papetăria-librărie nu place nimănui.

— Ca să fiu sinceră, nici mie. Îmi duc mâinile la frunte şi suspin. Aveţi dreptate, domnule profesor, prezenţa lui Matteo de cealaltă parte a străzii m-a făcut să pierd din vedere viaţa mea. Cum am putut să cred ca închiderea magazinului va însemna o eliberare pentru toţi?

Bonelli își strâmbă gura într-o grimasă de regret, apoi scoate din buzunar un plic. Mă privește cu aer solemn.

— Această scrisoare, îmi explică, a fost scrisă de doamna Marcella, dar e din partea tuturor clienților voștri, inclusiv a mea. După cum poți vedea, sunt toate semnăturile noastre aici.

— Vorbiți serios? Mă încrunt eu.

— Nu vreau să ți-o citesc, pentru că aș vrea s-o citească mai întâi mama și mătușa ta, dar e adresată magazinului vostru.

— Și a scris-o doamna Marcella?

— Da, chiar morocănoasa aia de doamna Marcella, dragă Solidea, confirmă Bonelli, cu o umbră de amărăciune în zâmbet. Zice că, de cînd a văzut afișul de lichidare în vitrină, n-a făcut decât să plângă, fiindcă gândul că vă pierde o face să sufere mult. Pe cât se pare, sunteți unul dintre cele mai prețioase remedii ale sale împotriva singurătății.

Viața de la magazin mi se desfășoară în fața ochilor ca un film vechi: urările de Crăciun din partea clienților, ouăle primite de Paște, plăcutele noastre taifasuri; mama și mătușa care se tachinează reciproc, apropo de șarmul avocatului Di Pierro, bârfesc despre nebunia măcelarului sau artroza bătrânei garderobiere de la curățătoria de vizavi. În magazinul acela se află o lume întreagă, pe cale să dispară într-o lichidare cu totul prematură.

— Ideea dumneavoastră de a ne schimba magazinul într-o librărie nu era rea, recunosc, căutându-i sprijinul. Mama și mătușa sunt îngrijorate pentru viitor, au acționat din

prudență, încă nu avem greutăţi financiare. M-am gândit la ce mi-aţi spus şi, într-adevăr, în cartier nu există o librărie adevărată. A noastră are puţine cărţi şi aproape toate didactice, iar dacă mă gândesc bine, lipseşte şi un loc de întâlnire şi de lectură…

Un zâmbet entuziast luminează chipul lui Bonelli.

— Îmi face plăcere, dragă Solidea, să te aud vorbind astfel, îmi zice.

— Dumneavoastră, domnule profesor, aveţi multe cunoştinţe în lumea literară, continui, am putea organiza lecturi şi transforma într-un fel de salon spaţiul central al magazinului, acolo unde acum se găsesc toate fleacurile alea de papetărie de categoria a patra. Acasă am canapeaua aia veche, cea care aminteşte de serialul Friends… cu puţin efort, „librăria" noastră ar putea deveni şi un loc de întâlniri culturale, ce părere aveţi?

Profesorul Bonelli pare să fi recuperat un pic de încredere şi respect în privinţa mea: îmi strânge o mână, ca pentru a-mi da curaj şi îmi spune că este cu adevărat mândru de mine şi că la asta se aştepta de la Solidea pe care o cunoaşte el. E gata să mă susţină şi în a le convinge pe mama şi pe mătuşa, dacă va fi nevoie. Apoi îmi strecoară în mână scrisoarea şi îmi zice:

— Dă-le-o s-o citească deocamdată. Vor înţelege că nu sunt singure în această problemă. Cartierul e alături de voi.

Aşa cum eu şi domnul profesor am sperat, citind cuvintele doamnei Marcella, mama şi mătuşa nu pot decât să se emoţioneze, astfel că în faţa propunerii de a ne transforma

într-o librărie, se arată de-a dreptul încrezătoare. Trebuie să le fac să digere ideea, desigur, va fi nevoie de câteva zile, dar sunt sigură că, dacă ne suflecăm mânecile, putem să reuşim.

Fug la masa de calcule, am nevoie să vorbesc cu Edoardo.

E pe picior de plecare în Toscana. Trebuie să plece cu serviciul, parcă am înţeles că ar construi acolo un fel de hotel.

Am fost şi eu o dată prin părţile alea, împreună cu neruşinatul. Când Edoardo mă întreabă de el, îi spun toată povestea, inclusiv pozele din călătoria în Peru publicate pe Facebook. Cu Edoardo, devin un râu umflat, nu există secrete. Şi în privinţa magazinului la fel, e bine să ştie tot. Dacă e adevărat că îi plac, trebuie să accepte şi bune şi rele.

Când mă întorc acasă, dau peste David care dansează pe melodia Womanizer, difuzată la MTV. Într-o palmă îl ţine pe Schopenhauer şi îl foloseşte pe post de microfon. Nu cumva să-l facă să vomite din nou.

Imediat cum mă vede, se repede la calculator cu intenţia de a-l monopoliza, plângându-se de faptul că, de cînd eu şi Edoardo am început soiul ăsta de relaţie cibernetică extrem de plictisitoare, viaţa lui socială de pe internet e afectată.

— … Nu era de ajuns atmosfera mieroasă din apartamentul ăsta, care împroaşcă sărutări şi dantele franţuzeşti peste tot, acum vă afişaţi şi zâmbetele patetice în faţa camerei!

Sunt mărinimoasă şi îndrăgostită, aşadar îi îngădui câteva minute de frecat menta în plus, timp în care se apucă să fondeze un fan club dedicat lui Miss Piggy, din Muppets

Show. Motivul?

— Adu-ţi aminte, îmi zice, există o Miss Piggy în fiecare dintre noi.

Şi de data asta mă dau bătută şi las posterităţii dificila sarcină de a-l judeca. După care mă apuc să-i povestesc ultimele noutăţi de la magazin.

— Mă înşel sau abia aşteptai să te eliberezi de mormântul ăla? Mă întreabă, distras de la Miss Piggy a lui.

Când îi explic că alternativa e să las apartamentul pentru a mă duce să locuiesc din nou cu mama şi bunica, începe să se îngrijoreze cu adevărat şi mă întreabă dacă poate să facă ceva să mă ajute. Observ că ţi-am atras în sfârşit atenţia, egoist ce eşti…

Profit de ocazie ca să-l deposedez de laptop și să preiau comanda tastaturii.

Primul lucru pe care-l văd cînd intru pe Facebook este că Sara Carelli a avut curajul să-mi dea tag într-o inadmisibilă poză din clasele primare. Am zis eu că nu vreau să am secrete faţă de Edoardo, dar există o limită pentru orice.

Însă, din câte se pare, în realitate el este cel care are secrete.

Şi Edoardo a fost taguit în câteva poze de familie, probabil un prânz festiv sau ceva de genul ăsta. O recunosc pe mama lui, trufaşa doamnă Magni, rămasă practic identică faţă de cum era acum cincisprezece ani, iar lângă ea se află Edoardo, care într-o poză se sărută pe buze cu o fată extrem de frumoasă. Şi fata în chestiune, o anume Claudia Lucidi, este şi proprietara albumului, al cărui titlu este „Iubitul meu”.

Apar şi unele comentarii: prieteni care întreabă „Pe cînd nunta?”, alţii care o felicită pentru intrarea oficială în familie, care a avut loc, se pare, cu foarte puţine zile înainte.

Cred că am devenit palidă. David riscă un comentariu idiot.

— Vezi, scumpo, ce se întâmplă dacă faci pe romantica şi o lungești prea mult cu prima întâlnire?

Apoi îşi dă seama că nu e cazul să glumească pe tema asta. Mi-am pierdut, într-o clipă, toate forţele. Mă pune să mă întind pe canapea, îmi ridică picioarele în aer, apoi se duce să ia un pahar cu apă şi zahăr.

„Are prietenă”, îmi tot repet.

— Cum de am fost atât de proastă?

— A, nu, scumpo, nu-mi place să te-aud vorbind aşa! Mă ceartă David, după ce le-a chemat pe Clotilde şi Federica să ni se alăture.

Şi eu, care credeam că e pe cale să se nască una dintre cele mai frumoase povești de dragoste din toate timpurile. Când colo, are prietenă, iar pozele alea nu lasă loc de interpretări.

Mă apropii de computer, am nevoie sa vorbesc cu el, vreau o explicaţie.

Nimic de făcut, nu este online. Mi-a spus dinainte că în Toscana îi va fi greu să se conecteze. Sau poate e doar o scuză, pentru că n-ar şti ce să-mi spună.

După câteva minute sosesc Federica şi Clotilde. Se aruncă asupra Facebookului pentru a vedea proba delictului. Şi imediat se apucă s-o analizeze, ba chiar cu o anumită meticulozitate, de parcă am fi în CSI.

Trăgând linie, ne convingem că a fost vag, poate un pic ticălos, dar, dacă nu-l chemăm să depună mărturie, nu putem fi sigure de vinovăţia lui.

Apoi atenţia lui David este captată de un reality-show, Federica începe să vorbească la telefon cu obişnuitul Andrea, cu care continuă să repete că şi-o trage de milioane, dar că nu e vorba de dragoste, iar sora mea mă mângâie pe spate în timp ce eu, în faţa calculatorului, aştept ca Edoardo să dea un semn pe Facebook.

La un moment dat renunţ şi las tastatura în mâinile Clotildei. În timp ce îşi verifică e-mail-urile, rămân cu bărbia sprijinită pe umărul ei. Faţa mea e foarte elocventă: mi s-au spulberat toate visele.

Dar nu se trăieşte numai din vise, David are dreptate. Şi îmi aminteşte şi că, la urma urmei, viaţa a fost blândă cu mine: e adevărat că am suferit din dragoste pentru Matteo, dar sunt persoane care primesc şuturi în fund zi de zi. Şi dacă se duce naibii o poveste de pe chat aflată abia la început, nu e sfârşitul lumii, cu siguranţă. Tare aş vrea să pot fi de acord cu el.

La un moment dat, ceva de pe pagina Clotildei îmi captează atenţia.

E vorba despre o inimioară roz, e chiar acolo, printre noutăţile despre prietenii surorii mele şi lângă inimioară este numele lui Matteo, scris cu litere mari. Se pare că a trecut de la statutul de „cuplat” la statutul de „singur”.

Ce glumă-i asta?

Copiii se reped din nou la calculator. Aceiaşi vulturi

dintotdeauna.

E chiar aşa, profilul lui Matteo nu minte. El nu se află printre contactele mele, aşadar, dacă nu era Clotilde, n-aveam cum să aflu: tapata a fost părăsită. Moartă, terminată, kaput. Ba chiar un vechi prieten de-al nostru i-a scris lui Matteo pe perete „Solidea forever!”.

Isuse, nu-mi vine să cred că se întâmplă de-adevăratelea.

Acum, că mă gândesc, e ceva timp de cînd n-o mai văd la magazin. De fapt, ca să fiu sinceră, e ceva timp de cînd magazinul ăla nu mai face parte din gândurile mele.

Contrar aşteptărilor tuturor, prima mea grijă nu îl priveşte pe Matteo şi nici viitorul nostru împreună, ci pe cei doi bieţi câini abandonaţi pe marginea străzii.

— Dar cine ţi-a spus că au fost abandonaţi?

— Dacă n-au fost abandonaţi, îi aşteaptă un viitor cu desăvârşire trist. Matteo a fost nechibzuit cînd a vândut doi căţeluşi unei tipe de genul ăla. Nu va fi în stare să se ocupe de ei de una singură… etica muncii înainte de toate.

— Erai la fel de insuportabilă şi cînd eraţi împreună? Mă întreabă Federica, dând ochii peste cap.

David, în schimb, îmi rezervă o faţă perplexă.

— Ai spune că o iei razna, scumpo. În loc să te gândeşti la o modalitate de a-l recuceri, îţi faci griji pentru doi câini pe care abia îi cunoşti!

Da, îmi face griji pentru câini, fiindcă am putut constata că au mai multă inimă decât mulţi oameni, dar acum, că privesc cu mai multă atenţie pozele lui Matteo de pe profilul lui, faţa aia care cere palme şi care altădată mă trimitea la spitalul de

nebuni, îmi dau seama că sunt preocupată mai ales pentru el. Nu-mi place să-l ştiu trist. De cînd ne-am despărţit, oricât de mult am pătimit, nu i-am dorit niciodată să sufere. Dacă suferă el, sufăr şi eu. Întotdeauna a fost aşa.

Gândul că e din nou liber nu mă lasă indiferentă. Să zicem însă că mă deranjează mai mult sărutul pe care Edoardo i-l dă presupusei iubite. Uneori, dragostea e ca alba-neagra, ajungi să te convingi că se află în locul greşit. Cu alte cuvinte, te păcăleşte întotdeauna.

Înainte să mă duc la culcare, îi scriu un mesaj lui Edoardo. Două pagini de mesaj, mai precis.

Matita se lamentează, fiindcă vrea să sting lumina. Ca să vedeţi ce figură el Să încerc s-o pun să doarmă în culcuşul ei ar fi acum pură fantezie. Mulţumită şoarecelui de Schopenhauer, acum am o nevastă foarte păroasă care-mi doarme alături şi se lamentează încontinuu: pur şi simplu nu poate adormi cu lumina aprinsă.

Din păcate pentru ea, eu continui să scriu. Am atâtea lucruri să-i spun lui Edoardo şi, ca de obicei, nu vreau să las nimic deoparte. Acel sărut a fost dureros, m-a făcut să cad pe gânduri.

Printre un gând şi altul, un rând şi alt rând, se iveşte faţa lui Matteo: singur cuc, sub firma „Lumea animalelor”, de cealaltă parte a străzii, în sfârşit liber să ia drumul înapoi. În fantezia mea, sunt pe cale să cobor de pe trotuar ca să mă duc în întâmpinarea lui, dar într-o clipă mintea mi se întoarce la Edoardo şi la încântătorului lui zâmbet. Aş vrea să-l pot strânge în braţe, dar sărutul acela încă îmi pluteşte

în cap şi un fior de gelozie îmi traversează şira spinării.

O ţin în pendularea asta până cînd mi se închid ochii şi mă hotărăsc să mă abandonez somnului, sperând să găsesc măcar acolo un pic de pace. Aşa e mereu în viaţă: necazurile şi iubirile vin toate odată.

EDOARDO

Zilele petrecute pe şantier sunt grele şi complicate, îţi lasă mereu senzaţia lucrului neterminat. Muncitorii încheie lucrul devreme, în jurul lor totul este încă bucăţi, dar cu mintea sunt deja departe de proiectele tale, abia aşteaptă să se întoarcă acasă ca să-şi spele de pe ei sudoarea muncii. Şi eu, la sfârşitul unui sejur dificil în Toscana, mă urc în maşină, încercând să-mi alung din cap socotelile care nu se potrivesc.

Încă n-am reuşit să mă conectez la internet: furat de stresul şi discuţiile cu furnizorii, am uitat să-mi pun la încărcat Blackberry-ul şi nu am mai vorbit cu Solidea de ieri după-amiază. Abia aştept să mă întorc acasă, ca să vorbesc puţin cu ea.

La întoarcere, Roma mă întâmpină cu traficul de după-amiază. Mă hotărăsc să trec pe la birou ca să pun la punct unele hârtii. Când sunt pe cale să cotesc în direcţia garajului, îl văd: tatăl meu invită o femeie de culoare să-i urce în maşină.

La început presupun că este vorba de o femeie de serviciu, una care a venit la interviu şi el îi face favoarea de a o duce cu maşina, dar apoi ochii mi se opresc la taiorul elegant pe

care îl poartă, la zâmbetul tatălui meu, la felul furiş în care se uită în jurul său înainte de a o ajunge din urmă şi îmi dau seama că cei doi au o relaţie. Confirmată, de altfel, de braţele ei, care, odată ajunşi la adăpost în spatele geamului fumuriu al maşinii, i se aruncă în jurul gâtului.

E tatăl meu. Prin părul lui alb se mişcă lasciv două mâini lungi, negre, cu unghiile roşii. E tatăl meu, în compania altei femei.

Nu pot decât s-o ţin înainte şi să-i depăşesc. Mă simt murdar, doar pentru faptul că i-am surprins, atât de clandestini şi de necinstiţi. Atât de rupţi de restul lumii.

Scena îmi rămâne imprimată în creier şi cînd trec pragul blocului meu şi portarul îmi bolboroseşte ceva apropo de un rând de chei. El îmi vorbeşte, dar eu am încă în minte părul alb al tatălui meu, printre degetele acelei femei. Abia cînd deschid uşa casei înţeleg ce încerca să-mi spună.

Figura Claudiei îmi apare în faţa ochilor.

— Surpriză!

SOLIDEA

Aşteptând să primesc un răspuns de la Edoardo la mesajul pe care i l-am trimis, descopăr că familia mea a acceptat bucuroasă ideea profesorului Bonelli şi e gata să se pună în joc pentru ultima oară. Dar aşteaptă de la mine toată dăruirea posibilă, pentru ca iniţiativa întâlnirilor săptămânale de lectură să se transforme cât mai repede într-o realitate concretă. Nu pot să-mi ascund agitaţia, mi-e

teamă că nu voi fi la înălţimea sarcinii. Din fericire, Bonelli a decis să rămână alături de mine. În privinţa aceasta, punem la punct o strategie.

Pentru început, am hotărât să scoatem de la naftalină o tradiţie inaugurată acum mulţi ani de bunicul meu: de fiecare dată cînd urma să comercializeze produse noi, scotea toată familia la prânz în oraş. Spunea că noutăţile trebuie sărbătorite întotdeauna, că este un fel ca oricare altul de a le stimula să se transforme în afaceri excelente.

De data asta, familiei i se adaugă şi David, având în vedere că pare să se fi stabilit în apartamentul meu. I-am dat sarcina de a alege restaurantul, iar el a optat pentru un restaurant japonez care abia s-a deschis. Chestia e că proprietarul e un prieten de-al lui Rodrigo, iar el speră mult să-l întâlnească acolo. La urma urmei, sper şi eu, nu se ştie niciodată dacă Rodrigo, văzându-l, se hotărăşte să-l reprimească în casă împreună cu şoarecele ăla de Schopenhauer.

Imediat cum ajung în spatele tejghelei de la magazin, să reordonez idei și strategii, îmi vine spontan să-mi ridic privirea dincolo de vitrină, ca să văd dacă se află cineva în magazinul lui Matteo.

Astăzi, în mod ciudat, e închis. Afară scrie „închis pentru doliu”, dar niciodată nu e vorba de un doliu adevărat, de obicei e doar o scuză. În orice caz, trebuie să fi avut un motiv întemeiat să nu deschidă. Oricât de iresponsabil ar fi, n-ar închide niciodată magazinul fără un motiv plauzibil. În realitate, mi-l imaginez cu creierul în doliu, asta da: tapata trebuie că i-a făcut vreo glumă proastă.

Prima zi de muncă, având în perspectivă lansarea iniţiativei mele, nu e cu siguranţă de bun augur: sunt distrată cînd de vitrina lui Matteo, cînd de răspunsul lui Edoardo, care întârzie să apară. Ca să nu mai vorbesc de toate stările de paranoia care decurg de aici. Am văzut-o pe Facebook pe Claudia, este de o frumuseţe răpitoare: cum pot spera să rivalizez cu o femeie de genul ăsta? Pare creată în laborator. Şi uite ce corp are! Poate ar fi mai bine să-mi iau gândul. Pe de altă parte, legendele se întovărăşesc cu legendele, nu se mulţumesc cu fetele normale, care pe deasupra vând caiete şi gume de şters. Mi se pare că înnebunesc. Între timp, îmi telefonează profesorul Bonelli, ca să-mi propună o listă de scriitori şi poeţi pe care i-am putea include în întâlnirile de lectură. De-aş cunoaşte măcar unul. Pe cât se pare, nu sunt numai o fată normală şi un pic grăsuţă (chiar dacă cine mă iubeşte se limitează să mă descrie drept bine făcută), ci şi ignorantă. Pot spera să-l cuceresc la o primă întâlnire? Poate aş face mai bine să mă concentrez la lucru şi să mă împac cu situaţia.

Şi Alessandro, iubitul surorii mele, a fost implicat în iniţiativă. Pentru întâlnirile culturale avem nevoie de boxe şi microfon și, ca un făcut, el are un magazin care comercializează exact acest tip de articole. Bineînţeles, nu ne pune să scoatem niciun euro din buzunar. Până şi măcelarul s-a oferit să mă ajute şi l-a rugat pe ginere, care se ocupă cu mutări, să-mi aducă la magazin canapeaua parcă desprinsă din serialul Friends. Starea sufletească generală, atât a familiei mele, cât şi a întregului cartier, pare schimbată

radical. Şi bunica a încetat să mai dezgroape vechile amintiri cu acea atitudine de melancolie care nu i se potriveşte defel. A început din nou să bombăne ca înainte.

Când mă întorc acasă, în jur de ora cinei, mă aşteaptă o surpriză pregătită de David.

Matita şi Schopenhauer sunt costumaţi ca Miss Piggy şi Kermit, broscoiul din Muppets Show, iar de zgardă a agăţat un afiş pe care stă scris: „Noi îţi vom fi mereu alături, micuţă Sole. Fiindcă, aminteşte-ţi, iubiţii trec, dar prietenii rămân."

Trebuie să recunosc că unele găselniţe de-ale lui David sunt absolut geniale. Totuşi, Miss Piggy şi Kermit nu par prea entuziasmaţi de mascarada la care au fost constrânşi să participe: în fond, să trăieşti zi de zi cu un şomer de calibrul lui David probabil că nu e uşor. Am impresia că puişorii tapatei o duc mai bine.

Dar surpriza cea mai mare mi-o face Edoardo: îl găsesc conectat pe Facebook. Îmi spune că nu are prea mult timp pentru un apel video, este aşteptat la o cină de afaceri, dar ţine să-mi explice cum stau lucrurile în realitate.

Se pare că drumul la Toscana a fost obositor, n-a putut nici măcar să se conecteze la internet. Pozele de la prânzul în familie le-a văzut abia acum, altfel ar fi încercat să mă contacteze în orice fel. Claudia aparţine trecutului, e dispus să mi-o jure pe ce are mai scump în viaţă. Susţine că până acum n-am avut ocazia să vorbim despre asta doar pentru că relaţia era deja pe sfârşite şi nu avea sens să mă implice. Aş vrea să-l pot crede, dar nu reuşesc. Acel sărut continuă să-mi stăruie în cap, nu vrea să mă lase în pace.

„Crede-mă, Solidea, n-aş fi început treaba asta cu tine dacă m-aş fi aflat în pragul căsătoriei, cum zici tu. Nu-mi stă în fire.”

Treaba asta cu mine. Chiar aşa s-a exprimat, e scris negru pe alb. Atunci şi el simte că e ceva între noi. Ceva special. Dacă aş putea să mă uit în ochii lui, poate că totul ar fi mai uşor.

„Vreau să te întâlnesc”, îmi scrie Edoardo. „Aş putea lăsa destinul să-şi urmeze cursul. Cum spui tu, într-un fel e chiar mai emoţionant, însă nu-ţi ascund că e greu să rezist tentaţiei de a alerga la magazinul tău să te iau.”

Trebuie să plece la cină. Stabilim să ne întâlnim pe Facebook mâine, după prânz, dar înainte să plece îmi adresează o ultimă rugăminte. „Ai încredere în mine, Solidea. Nu există alta în viaţa mea”.

Acum trebuie să ne întâlnim, chiar şi într-un mod banal, nu contează. Ideea de a lăsa totul în seama destinului începe să mă obosească. Am nevoie să-l trăiesc pentru a putea să mă încred în el şi am nevoie să mă încred în el pentru a putea trăi din nou.

Fără Facebook, oare ne-am fi întâlnit oricum? E o întrebare pe care şi-o pun milioane de persoane. Cine ştie câţi copii se vor naşte mulţumită Facebookului, câţi vor fi copiii globalizării. Chiar şi o femeie care ar fi trebuit să se nască într-o altă epocă, aşa ca mine, mai devreme sau mai târziu va trebui să-l accepte.

Mă duc la culcare cu gândul la el. Matteo se iveşte doar de vreo două ori în gândurile mele, din fericire reușesc să-l

alung aproape imediat, ajutată de schelălăielile Matitei, care pică la fix: şi ea pare că vrea să-mi aducă aminte că în viaţă trebuie să privim mereu înainte. Câteodată şi înapoi, da, însă numai ca să recuperăm ceva frumos, lăsat în suspensie, ca în cazul lui Edoardo Magni.

EDOARDO

Când dau peste Claudia la intrarea în apartamentul meu, nu reuşesc să-i zâmbesc de bucurie, aşa cum probabil spera.

— Ce faci aici? O.întreb după o clipă de ezitare.

Claudia reuşeşte să-şi ascundă dezamăgirea, e destul de vicleană ca să înţeleagă că orice scenă ar fi mai rea decât o lovitură de graţie.

— Am reuşit să mă întorc mai devreme, îmi răspunde cu o duioşie ostentativă. Voiam să-ţi fac o surpriză.

Pare proaspăt ieşită de la coafor, poartă una dintre rochiile care-mi plac cel mai mult şi e parfumată din cap până-n picioare. Apreciez efortul, dar, nu ştiu cum să zic, a depăşit termenul limită.

Se apropie şireată ca o pisică.

— Mi-a fost tare dor de tine, mărturiseşte şi aproape că pot s-o aud cum toarce.

N-am chef s-o înfrunt, nu azi, nu acum. Sunt încă zdruncinat de scena nemiloasă pe care mi-a oferit-o tatăl meu. Mă trântesc pe canapea, practic epuizat.

— Ai probleme?

— Claudia, sunt obosit, îi spun, trecându-mi o mână prin

păr. Trebuie să vorbim despre multe lucruri, dar acum nu mi se pare momentul potrivit. Am putea să mergem mâine la cină, aşa clarificăm situaţia asta odată pentru totdeauna.

A înţeles bine la ce mă refer, dar caută să câştige timp şi să încerce totul. Şi, într-adevăr, mă descalţă, îmi masează picioarele, îmi spune că nu m-a văzut niciodată atât de palid, mă sfătuieşte să mă odihnesc.

— Ai dreptate, prind ocazia din zbor. Poate e mai bine să pleci, te sun mâine dimineaţă.

Claudia ridică din sprâncene, cu un aer încurcat.

— Părinţii mei sunt plecaţi din oraş, îmi zice şi pare rodul unei premeditări. N-am cheile de la casă. Mă gândeam să rămân aici, dacă nu te deranjează. Numai în noaptea asta.

Nu-mi lasă multe alternative, poate e cazul să clarificăm cât mai repede posibil.

— Ascultă, Claudia…

Dar ea mă întrerupe imediat:

— Edo, scumpule, ştiu că eşti obosit. Nu te îngrijora, mâine seară avem tot timpul să vorbim liniştiţi. O să dorm în salon. Ştiu că ceva nu merge şi nu vreau să-mi bag nasul, dar, îţi repet, e vorba numai de noaptea asta. Chiar n-aş şti unde altundeva să mă duc…

Aşa stând lucrurile, îmi închipui că să clarificăm totul acum n-ar duce decât la altă situaţie stânjenitoare în plus şi apoi, la sfârşitul unei relaţii importante, o ultimă cină pentru a ne lua rămas-bun e aproape o datorie.

— Dorm eu pe canapea, o liniştesc, îndreptându-mă spre bucătărie ca să controlez ce e prin frigider.

— Ţi-am pregătit cina, mă anunţă ea zâmbitoare, ca o soţioară gospodină. În cuptor ai friptura ta preferată, cu umplutură de anghinare.

Ne privim în tăcere pentru câteva secunde. Lucrurile ar fi putut să decurgă altfel, desigur. Ar fi putut să acţioneze într-un fel mai puţin impulsiv și s-ar fi putut întâmpla multe lucruri care nu s-au întâmplat, dar acum e târziu pentru reprezentaţia asta. Nu doar o dată am văzut în ochii Claudiei lucruri pe care n-aş fi vrut să le văd şi acum, în timp ce-mi pune cu grijă masa și îmi condimentează salata, cred că acţiunile ei sunt întotdeauna rezultatul unui calcul precis. Îi voi vorbi în seara asta la cină. Brusc, îmi dau seama că n-ar avea sens să mai aştept până mâine. Mă duc să-mi fac un duș, apoi vin şi îi spun tot ce am pe suflet.

Când ajung în dormitor și îmi dau jos cravata, mi se pare că mi-am ţinut respiraţia pentru nu ştiu cât timp. Părul tatălui meu și mâinile acelei femei sunt încă în gândurile mele. Încerc să le alung cu ceva plăcut şi imediat îmi vine în întâmpinare zâmbetul Solideei, plin de entuziasm.

Nu-mi rămâne decât să mă avânt pe Facebook.

Înainte să mă opresc asupra numeroaselor notificări ale comunităţii, mă grăbesc la căsuţa poştală ca să citesc un mesaj de la ea.

Claudia se pregăteşte dincolo pentru ultima cină şi, din câte se pare, Solidea crede că sunt pe punctul de a mă căsători: „Dragă Edoardo”, îmi scrie, „cînd eram mică mă gândeam la tine aproape toată ziua. Mama mă certa pentru că mă vedea mereu rătăcind prin casă, cu o expresie

visătoare. Uneori îmi închipuiam că sunt prinţesa ta, alteori o balerină, iar tu coregraful meu. Ca să nu mai spun cînd, în cada de baie, rămâneam ore întregi cu şamponul pe păr, imaginându-mi că sunt o sirenă care te salvează dintr-un naufragiu. Ştiu că prima iubire este pentru naivi. Ceva care nu poate să se întâmple aievea, ci numai în imaginaţie, asta şi deoarece, cînd ne întâlneam la şcoală, mă mulţumeam cu un salut, după care o ştergeam. Şi ştiu că poate şi faptul de a-ţi vorbi prin mesaje, reîncepând să visez la tine fără să te fi văzut încă, e un lucru la fel de naiv. La fel, de altfel şi faptul de a te ţine prizonier în acest limb, sperând că destinul ne va face să ne reîntâlnim cât mai curând. Însă, ca în toate naivităţile, ca în poveşti, unde totul se întâmplă în mod miraculos, în locul potrivit şi la momentul potrivit, eu chiar am crezut în acest lucru dintre noi. Am crezut în tine, în tot ceea ce ne-am spus şi, în mod stupid, am crezut că nu mai există nicio altă femeie în viaţa ta. Dar, din câte se pare, m-am înşelat. Judecând după pozele pe care le-am văzut, eşti în pragul căsătoriei. Oare chiar e posibil? Chiar există o altă prinţesă care urmează să mi te fure din visele mele? De data asta sunt mare, sunt mai rezistentă, sunt sigură că voi depăşi situaţia fără prea multe greutăţi. În orice caz, îmi rămâne un regret: putea să se nască ceva între noi, ceva cu adevărat special, sau poate că ne-am fi reîntâlnit şi totul s-ar fi încheiat cu o mică discuţie la o masă dintr-un bar, însă n-o vom şti niciodată, pentru că sunt de modă veche şi nu-mi place să deranjez bărbaţii logodiţi. Cu părere de rău, te las ei. Cu un sărut virtual. Ca toate cele pe care ni le-am dat până

acum.” Ce-i cu chestia asta despre căsătorie? Îmi e de ajuns să văd pozele în care m-a taguit Claudia ca să înţeleg ce s-a întâmplat.

S-a întâmplat că iubita mea, poate cu intenţia de a marca un teritoriu asupra căruia simte că a pierdut controlul, a publicat pe Facebook pozele pe care le-am făcut acasă la mine, înainte ca ea să plece. Văzându-le, pare într-adevăr o masă de logodnă. Nici nu vreau să-mi imaginez cât a suferit Solidea cînd s-a trezit cu ele în faţa ochilor.

Aş vrea s-o sun pe Skype, dar în momentul ăsta nu e conectată. Aş putea s-o fac mai târziu, ca să-i explic totul prin viu grai, dar Claudia e dincolo şi nu vreau să se creeze alte neînţelegeri. Prefer să-i trimit un mesaj.

Însă, în timp ce mă pregătesc să-i scriu, iat-o apărând din senin. Nu pot lăsa să-mi scape ocazia asta şi, ignorând gândul cinei care mă aşteaptă dincolo, îi scriu pe chat.

Chiar dacă nu e uşor s-o fac la computer, încerc să-i descriu situaţia mea cu Claudia şi s-o conving că totul s-a terminat între noi, dar ea ezită, pare speriată la ideea de a se încrede. Îi spun că am avut o zi grea şi n-am putut să mă conectez mai devreme, dar dacă aş fi ştiut despre poze, m-aş fi grăbit numaidecât să-i explic: „Mă faci să înnebunesc cînd îmi spui că de mică visai să fii prinţesa mea. Şi eu vreau să te întâlnesc. Aş putea lăsa destinul să-şi urmeze cursul. Cum spui tu, într-un fel e chiar mai emoţionant, însă nu-ţi ascund că e greu să rezist tentaţiei de a alerga la magazinul tău să te iau.”

E nehotărâtă, îmi dau seama după timpul care îi ia ca să-

mi răspundă. Claudia mă cheamă. Trebuie să-i spun „la revedere”.

„Sunt aşteptat la o cină de afaceri, îi spun, un pic iritat de ideea că trebuie s-o mint. Întâlnire mâine, în jur de ora două, în limbul nostru? Ce zici?”

Solidea încuviinţează cu o feţişoară galbenă care zâmbeşte, dar îmi închipui că nu va fi uşor să-i recâştig încrederea. Abia am timp pentru o ultimă, disperată rugăminte: „Ai încredere în mine, Solidea. Nu există o alta în viaţa mea.”

— Ce faci aici? Mă întreabă Claudia, apărând în prag. Nu vii să mănânci?

— De ce ai pus pozele alea pe Facebook? Mă grăbesc să-i reproşez.

Claudia afişează un zâmbet formal.

— Ai ieşit bine, se justifică ea, credeam că-ţi va face plăcere.

— Ştii ce părere am despre unele lucruri. Ce joc joci, Claudia?

În sfârşit, reuşesc s-o demasc.

— Dacă vreunul dintre noi se joacă, acela eşti tu, mă acuză enervată. Pot să ştiu ce problemă ai cu mine?

— Ştii bine. Relaţia noastră nu mai funcţionează.

Timpii se scurtează, Claudia îşi ia un aer indignat şi aproape isteric, acum o recunosc. Poate va părăsi această casă înainte să se răcească friptura.

— Şi atunci, de ce nu-mi spui în faţă că nu mă mai vrei? Că de fapt nu m-ai vrut niciodată?

— E ceea ce încerc să fac încă dinaintea plecării tale, îi răspund cu calm. M-ai dezamăgit profund şi o ştii bine.

Claudia mă fulgeră cu o privire ostilă şi apoi pleacă dincolo. O urmez, cu o presimţire urâtă.

Ajunsă în bucătărie, apucă tava cu friptură şi o răstoarnă pe jos. Sunt nevoit să spun adio unei umpluturi de anghinare care părea delicioasă.

— Eşti un nemernic, îmi urlă înveninată. Iar eu, proasta de mine, încă îţi pregătesc surprize! Nu meriţi nimic!

Să încerc s-o calmez ar fi inutil; cînd se comportă aşa, cel mai bine e să aştepţi să-i treacă. Aşa cum mă aşteptam, se uită la mine cu ochii umflaţi de lacrimi şi mă acuză că sunt un ticălos îmbuteliat şi cu denumire de origine controlată, asta ca să se lege de munca mea.

Însă acum, spre deosebire de alte dăţi, imediat ce-şi dă seama că exagerează, încearcă să preia frâiele situaţiei. Într-o clipă îşi şterge lacrimile şi îşi aranjează părul.

— Oricum, mâine la cină discutăm calm, îmi zice îngenunchind pentru a aduna friptura şi a o pune la loc în tavă.

— Nu, nu discutăm mâine, îi spun şi încerc să-mi reţin un zâmbet încurcat, fiindcă acest nou nivel de nebunie nu are precedent. Abordăm subiectul imediat şi poate apoi tu îl reabordezi calm, cu un psiholog bun.

N-ar fi trebuit să spun asta.

— Îţi baţi joc de mine? Începe iar să se înfurie. Nu-ţi permit să mă tratezi aşa, ai înţeles?

Recunosc că mi-am căutat-o, înţepătura cu psihologul

puteam s-o evit. Asta nu schimbă cu nimic faptul că ieşirile ei îmi uşurează considerabil treaba.

— Claudia, vreau să ne despărţim, îi spun fără prea multe ocolişuri. Nu mai vreau să continuăm aşa. M-am gândit mult şi nu eşti persoana potrivită pentru mine.

Ea mai zbiară un pic, dar apoi se opreşte, ca şi cum ar fi înţeles brusc importanţa cuvintelor mele.

— Chiar arunci tot la gunoi?

— Nu sunt eu cel care a început, îi atrag atenţia, convins.

— Chiar mă părăseşti?

Priveşte în jurul ei, puţin dezorientată. În mână ţine tava cu friptura abia adunată de pe jos, se uită întristată la ea…

— Nu pot să cred că o faci cu adevărat.

— Ba ar fi trebuit să te aştepţi la asta.

Aşază tava pe bufet, îşi aranjează din nou părul, încearcă să-şi recapete calmul. Ca şi cum ar vrea să recupereze fărâma de demnitate care i-a mai rămas, îmi spune că nu intenţionează să mai rămână în casa asta niciun minut în plus. Îşi ia lucrurile şi se îndreaptă spre uşă.

— Unde te duci? O întreb, fără să maschez puţină îngrijorare. Părinţii tăi nu erau plecaţi din oraş?

Privirea ei împroaşcă venin.

— Mai bine mă duc la o prietenă, îmi răspunde, decât să rămân aici, cu un ticălos ca tine.

După care închide uşa în urma ei, pentru a părăsi această casă – sper – o dată pentru totdeauna.

Ca de obicei, mă apuc să strâng după nebuniile ei. O anghinare a ajuns până şi sub maşina de spălat vase. Ce zi

absurdă. Din acelea care te fac ferfeniţă. Mi-a pierit şi foamea.

Mă hotărăsc să mă bag în pat.

Îmi pare rău pentru Claudia. Nu sunt atât de insensibil cum s-ar părea, dar cînd iau o anumită întorsătură, e mai bine să tai relaţiile de la rădăcină. Suferinţa e atât de tenace, încât se lasă târâtă ani de zile. Părinţii mei știu câte ceva despre asta.

Acum știu unde îi stătea tatălui meu mintea în ultima vreme. Trăieşte o poveste de dragoste. Sau poate doar se distrează un pic. În orice caz, aş vrea ca şi el să găsească curajul să-şi încheie căsnicia. Ar fi cu siguranţă o eliberare pentru toţi.

Adorm cu gândul că ar trebui să găsesc puterea să-l înfrunt. Trebuie să reușesc într-un fel.

În somn, mă chinuie imagini fără sens: nişte mâini negre, cu unghii roşii, mă înşfacă, mă trag în toate părţile. Sunt din ce în ce mai numeroase, nu reuşesc să mă eliberez. Dacă mă zvârcolesc, e şi mai rău, devin agresive.

Mă trezesc în toiul nopţii, cu respiraţia tăiată, transpirat tot, având o dorinţă furibundă să sparg tot. Şi mă pomenesc cu ea acolo, fix între picioarele mele. Cu mâinile pe genunchii mei şi gura periculos de aproape de zona mea intimă.

— Ai înnebunit, Claudia? Ce faci aici? Cum ai intrat?

De data asta s-a hotărât să, recurgă la privirea ei de căprioară.

— Din păcate, n-am găsit pe nimeni care să mă găzduiască peste noapte, îmi răspunde, muşcându-şi uşor buzele.

O apuc energic de braţe, trebuie s-o scot de-acolo. Încă sunt agitat din cauza viselor, iar ea parcă e desprinsă de pe coperta unei reviste. O privesc dorind să mă răzbun pe corpul ei. Ea îşi lasă capul pe spate, în semn de abandon, iar eu nu reuşesc să mă abţin, o sărut violent pe gât, până cînd ea îşi înfige mâinile în părul meu ca să-mi răspundă la sărut cu tot atâta pasiune.

Însă la un moment dat, gândul la consecinţe mă blochează. Nu mai ieşim din jocul ăsta, dacă nu ne oprim acum.

— Trebuie să-mi dai cheile înapoi, îi spun, aprinzând lumina. Nu poţi intra aşa, cînd vrei tu şi să-mi aterizezi în casă în toiul nopţii.

În penumbră, era fără îndoială mai excitantă. Acum mă priveşte cu ciudă. Îşi pune bluza pe ea şi se bagă sub aşternuturi.

— Ce faci?

— Ce vrei să fac? Dorm, îmi răspunde iritată. Cheile ţi le-am lăsat la intrare. Mâine dimineaţă plec.

Rămân nemişcat să-mi pun gândurile în ordine, apoi mă ridic şi mă duc în salon. O să dorm pe canapea.

Însă ochii Claudiei mă cheamă cu insistenţă.

— Rămâi să dormi aici, mă roagă, ridicând plapuma. Am dormit împreună timp de un an şi jumătate, o noapte în plus nu schimbă nimic.

— Nu în noaptea asta, îi răspund, cu mâna pe clanţă. Acum s-a schimbat totul.

SOLIDEA

Pentru tradiţionalul prânz în familie, care sperăm să fie de bun augur pentru noua librărie, ne întâlnim cu toţii în faţă la Somo, restaurantul pe care David l-a ales pentru noi. A venit şi profesorul Bonelli, devenit acum membru cu drepturi depline al găştii vesele, fiind coautorul noilor iniţiative ale magazinului. În acest moment, o ajută pe bunica să coboare din maşină.

Problema este cum s-o aşezăm la masă odată intraţi, aceasta fiind montată într-un fel de podium pe care trebuie să urcăm... Se putea ca, dintre toate câte erau la dispoziţie, David să nu rezerve masa cea mai incomodă? S-o văd pe bunica escaladând podiumul cu şoldul rupt, cu trei chelneri care o sprijină şi cu fusta care i se ridică deasupra jupei e un spectacol pe puţin penibil.

— Ştiind că vine şi o femeie de peste nouăzeci de ani, nu ţi-a trecut prin cap să alegi o masă mai comodă?

David, care de cînd am intrat nu face decât să se uite în jur sperând să-l vadă apărând pe Rodrigo al lui dintr-un moment în altul, îmi răspunde:

— Dar, scumpo, aia e masa cea mai mişto! Iar ăsta e un restaurant fusion, la modă! Ce ştii tu?

— Fuji cum? Îl întreb, ţinând sub observaţie acrobaţiile bunicii. Pe mine mă îngrijorează numai ideea că după aia va trebui s-o mai şi scoatem de acolo.

Într-un fel, din fericire, până la urmă reuşim să ne aşezăm cu toţii, într-o îmbinare care aminteşte puţin de jocul Tetris, iar eu nimeresc lângă al treilea intrus: iubitul surorii mele,

care, de cînd ne-a procurat boxe şi microfon, este primit în casă cu dragă inimă.

Clotilde nu face decât să-l ţină de mână, nu se dezlipesc nici măcar pentru a citi meniul. Se pare că el reuşeşte s-o suporte şi acum, cînd se află în plin delir isteric înaintea bacalaureatului, iar pentru asta, la noi acasă a obţinut premiul pentru cel mai răbdător bărbat al anului.

Federica, aşezată în faţa mea, pare că trăieşte într-o lume numai a ei. Pare îndrăgostită, e cu siguranţă mai calmă. Ne scuteşte de obişnuitele glume despre sex şi grimasele de dezgust faţă de efuziunile amoroase ale lui Alessandro şi Clotilde. De învăţat nici nu poate fi vorba, dar nu putem pretinde prea multe. Se pare că Andrea a invitat-o acasă pentru a o prezenta familiei. De câte ori pot, fac tot ce le stă în putinţă ca să se vadă, dar la întrebarea „sunteţi împreună?” răspunsul Federicăi este întotdeauna acelaşi: „Ne-o tragem de milioane, dar nu e o poveste de dragoste.”

Astăzi e o zi specială, aşadar ne facem toţi că n-am auzit-o, inclusiv bunica. Ia în mână beţişoarele şi începe să bombăne despre „obiceiurile bizare ale acestei lumi nenorocite”.

Între timp, David e din ce în ce mai agitat, continuă să privească împrejur. A comandat sake pentru toţi şi a ieşit din Tetris, fugind să-l salute pe proprietarul restaurantului, pentru ca apoi să se întoarcă să ni-l prezinte:

— Gianni, scumpule! Ai văzut că până la urmă am venit în vizită? Aceasta e practic noua mea familie!

Cu pretextul de a ni se recomanda cel puţin o specialitate la care nu se poate renunţa, David încearcă să scoată de la el

câteva indiscreţii despre iubitul său, Rodrigo, din păcate fără rezultat. Acest Gianni rămâne de un profesionalism impecabil, ne recomandă şi vinul potrivit.

Tocmai cînd vine vorba de vin, se întâmplă inimaginabilul.

Nu numai că ne indică un Nobile di Montepulciano aparţinând Casei Adinolfi, dar ţine să sublinieze şi faptul că este bun prieten cu proprietarul, Edoardo Magni.

Eu şi David schimbăm o privire de stupoare.

— Scuză-mă, Gianni, îl întreb agitată, ai spus că eşti prieten cu Edoardo Magni?

Gianni încuviinţează.

— De ce, îl cunoşti?

— Învăţam la aceeaşi şcoală!

— Ca să vezi! El era un obişnuit al fostului meu restaurant şi mi-a promis că în curând va veni în vizită şi aici.

Acum eu sunt cea care se agită, aşa încât David pare un amator în comparaţie cu mine. Abia aştept să mă întorc la magazin şi să mă conectez la internet. Acum ştiu că destinul ar fi aranjat să ne întâlnim oricum şi fără Facebook, e mai mult decât evident. Poate s-ar fi întâmplat chiar în acest restaurant acea întâlni-reciocnire pe care mi-am imaginat-o atâţia ani. Am putea foarte bine să ne dăm întâlnire direct aici, pentru o cină romantică, la lumina lumânărilor. E ideea pe care o aşteptam.

Clotilde, Federica şi David înţeleg perfect motivele bruştei mele anxietăţi şi, spre deosebire de ceilalţi, nu rămân cu gura căscată la tupeul de care dau dovadă cînd îl expediez pe Gianni în bucătărie, pentru a-l grăbi pe bucătar cu comenzile

noastre.

— Şi-aşa sushi-ul e crud, nu? Deci n-ar trebui să dureze prea mult!

Când ne întoarcem la magazin, mă reped la masa de calcule pentru a intra pe Facebook. În sfârşit, îmi trag răsuflarea.

Din păcate, Edoardo nu e conectat. E prima oară cînd întârzie la o întâlnire. Dar mi-a lăsat un mesaj în căsuţa poştală.

Un mesaj care e mai rău decât un pumnal în plin piept.

„Dragă Solidea”, îmi scrie, iar tonul parcă nici nu mai e al său. „Până acum n-am fost sincer cu tine şi nu vreau să mai continui în felul ăsta. M-am gândit mult: sunt bărbat şi, ca atare, trebuie să-mi asum responsabilitatea. N-am rupt-o cu Claudia, avem o relaţie furtunoasă, uneori greu de controlat, dar suntem încă îndrăgostiţi unul de celălalt. Cu atât mai mult acum, cînd Claudia aşteaptă un copil.

În curând ne vom căsători, e bine ca tu să ştii. Îţi cer favoarea de a mă şterge ca prieten de pe Facebook, fără să mai adaug altceva. Sunt josnic, ştiu, dar să renunţ la ideea de a te întâlni şi de a şti cum ar fi fost viaţa noastră dacă ne-am fi întâlnit mai devreme mă apasă mult şi nu am curajul să te şterg. Dar e un copil la mijloc, ţine minte, fiindcă, dacă eu nu voi fi îndeajuns de puternic, încercând în orice fel să te recontactez, va trebui să fii tu puternică şi pentru mine: nu mă mai căuta, ţi-o cer ca pe o favoare. Ca femeie, poţi să-ţi imaginezi ce înseamnă să ai un fiu şi deci vei fi de acord cu mine că Claudia nu merită un tratament atât de meschin din

partea noastră. Te rog, deconectează-mă, şterge-mă şi nu mă mai căuta. Sunt un vierme, ştiu. Dar măcar acum o ştii şi tu şi nu mai rişti să te îndrăgosteşti de mine."

Ia te uită, ce ticălos: „Nu mai rişti să te îndrăgosteşti… Dacă eu nu voi fi îndeajuns de puternic, va trebui să fii tu puternică şi pentru mine… Claudia nu merită un tratament atât de meschin din partea noastră." Meschin oi fi tu. Cu cine am avut de-a face până acum? Îmi vine să plâng.

Mă întorc la casă cu o faţă lungă. Le cer mamei şi mătuşii permisiunea de a pleca, simt nevoia să mă îngrop undeva.

Mama începe să mă dojenească, dar mătuşa o înghionteşte şi, deschizând ochii larg, îi atrage atenţia că tocmai mi-au alunecat două lacrimi pe obraz, fără să pot face nimic pentru a le împiedica.

Ultima oară cînd am plâns în faţa lor, tocmai dădusem peste Matteo la o petrecere, beat criţă, în braţele altei femei.

Mă lasă să plec fără să mai adauge nimic. Dar după aia le trimit pe Clotilde şi Federica în recunoaştere, pentru a înţelege proporţiile dezastrului meu.

Mi-am pus un costum de baie pentru a mă cufunda în cada mea din 1912, cu picioruşe; port o mască răcoritoare în jurul ochilor şi nu am chef să vorbesc cu nimeni. Cred că sunt în stadiu terminal.

Însă David, Clotilde şi Federica sunt toţi în jurul meu, iar laptopul e deschis pentru un nou episod din CSY-ul nostru personal: de data asta, obiectul anchetei este ultima, şocanta scrisoare a lui Edoardo Magni.

— Ce ai de gând? Mă întreabă Clotilde. Nu vrei să-i

răspunzi nimic?

Cred că mă voi mulţumi să-l şterg de pe Facebook şi din viaţa mea, aşa cum mi-a cerut el. Desigur, o parte din mine speră să-l găsească pe chat, ca să-i vorbesc „în persoană”, dar apoi mă întreb la ce bun: singurul lucru fără cusur din acel e-mail este că un copil nevinovat se află la mijloc şi că nu trebuie să uităm asta. În plus, faptul că astăzi nu s-a conectat nu lasă loc de interpretări: nenorocitul nu are curajul să mă înfrunte.

David se dezlănţuie, făcând o serie de comparaţii ilustre: Daniel Ducruet, cînd o înşela pe Stephanie de Monaco cu o stripteuză, Hugh Grant cînd a fost descoperit cu o prostituată, logodit fiind cu frumoasa Liz Hurley; aminteşte până şi de Bill Clinton şi de fatidica felaţie pe sub birou. Dar se ştie oricum: dacă nu se vorbeşte de bârfe sau felaţii, David nu e mulţumit.

Federica, în toiul expunerilor noastre intelectuale, îmi arată ceva care poate m-ar putea consola:

— Ai văzut, Sole? Îmi zice, arătându-mi laptopul. Matteo ţi-a trimis o cerere de prietenie.

Vorbim de Matteo, Matteo al meu?

Da, chiar el.

Vedeţi? Am avut dreptate: mereu vin toate odată – şi necazurile şi iubirile.

EDOARDO

Ţârâitul insistent al telefonului mă trezeşte pe neaşteptate.

Răspund cu vocea încleiată de somn.

Am nevoie de câteva secunde pentru a înţelege că de cealaltă parte a receptorului se află tatăl Claudiei, care mă întreabă pe unde este fiica lor.

— E aici, acasă la mine, îl liniştesc. Apoi îmi dreg glasul şi îl întreb. Dar voi nu eraţi plecaţi în afara oraşului?

— Aş vrea eu, îmi răspunde el, mai devreme sau mai târziu va trebui s-o conving pe soţia mea să-şi ia o vacanţă.

Deduc că Claudia mi-a spus o minciună. Poate una dintre multe altele. Şi, mulţumită ei, mă trezesc cu spatele făcut praf: canapelele astea de design, de ultimă generaţie, categoric nu se pot numi comode.

Dar cînd mă duc dincolo cu intenţia să-i spun vreo două, descopăr că a plecat. Patul este încă nefăcut, dar a lăsat pe pernă cheile de la casă împreună cu un bilet.

„Tu ai vrut-o", a scris. Şi îmi sună ameninţător, ca de altfel tot ce o priveşte.

În dimineaţa asta, intrarea mea la birou este cadenţată de pulsaţii categoric accelerate. În minte am un singur obiectiv: să găsesc curajul de a-l înfrunta pe tata.

Biroul lui e gol, cu excepţia tuturor fleacurilor inutile. Când îl caut, nu-l găsesc niciodată.

Din fericire, Anna, secretara, mă informează că preşedintele a sunat chiar cu o clipă înainte să ajung, pentru a-mi da întâlnire la ora prânzului la Piani, restaurantul unde, până acum ceva timp, ne duceam des, împreună cu mama. Perfect, astfel vom avea ocazia să înfruntăm subiectul cu calm.

Mă aşteaptă în fundul sălii, aşezat la o masă aranjată pentru trei persoane. Îmi vine bănuiala că trebuie să sosească şi mama, iar faţa lui încordată pare să mi-o confirme. Însă cînd îl întreb, evită să-mi dea un răspuns, insistând asupra faptului că are nevoie să-mi vorbească:

— Am amânat prea mult timp, îmi zice. Sunt total de acord cu el. În ultima vreme, relaţia noastră nu a fost uşoară, îmi dau seama, continuă el, după ce ia o gură de apă. Am avut divergenţe de păreri asupra viitorului firmei. Mama ta a vrut să se aventureze în cucerirea de noi pieţe, alăturând produselor noastre multi premiate vinuri de calitate inferioară, care, după părerea mea, au dăunat imaginii firmei. Nu e un secret faptul că nu mă simt în largul meu conducând un consiliu de administraţie care nu-mi mai sprijină alegerile.

Nu pot să-l condamn. Şi, privind în urmă, cred că unele dintre deciziile luate nu au fost atât de inspirate pe cât au sperat mama şi doctorul Santi, omul ei de încredere şi administratorul delegat al firmei.

— Am vrut să te văd şi pentru a-ţi spune dinainte că am decis să-mi prezint demisia.

Nu credeam că am ajuns atât de departe.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Am dedicat acestei firme patruzeci de ani din viaţa mea, îmi răspunde, aproape melancolic. Te pot asigura ca n-am fost niciodată mai serios. Bunicul tău a fost ca un tată pentru mine şi trebuie să recunosc că în aceşti ani am acceptat multe lucruri care nu mergeau în căsnicia mea

inclusiv datorită infinitei stime pe care i-o purtam. Dar acum au trecut mulţi ani de cînd a murit, iar eu şi mama ta am înfruntat momente grele împreună. E trist să constat că nu am fost îndeajuns de iscusiţi ca să le depăşim. Curând o să-ţi spună şi ea – am decis să divorțăm.

Sunt destul de uimit, dar am impresia că am primit această veste cu o senzaţie de eliberare.

— Ești bărbat acum, continuă tata, scoţând o grisină din pachet şi sunt sigur că poţi să mă înțelegi. Aşa cum sunt sigur că o să te descurci de minune la firmă şi fără mine.

Aceste cuvinte, în schimb, mă ard în interior. Sunt fiul lui, ar trebui să am prioritate în faţa oricărui lucru. Ştie cât mă sperie ideea de a rămâne singur la conducerea formală a firmei şi totuși nu pare intenţionat să se răzgândească.

— Nu-mi vine să cred că ai decis cu adevărat să te dai bătut în felul ăsta. Avem nevoie de experienţa ta, poate că ne-am dat seama mai târziu, dar știi foarte bine că firma ţi-ar simţi foarte mult lipsa. Te rog să te mai gândești.

— A fost o hotărâre foarte grea, insistă tata, fărâmiţând grisina în mâini. Dar, de asemenea şi chibzuită. Ţi-am spus, eşti bărbat, ai multe persoane capabile care muncesc alături de tine şi n-ai avut niciodată nevoie de un îndrumător.

Ştiu, vorbeşte orgoliul din el. E evident că neînţelegerile dintre noi cântăresc mai mult decât afecţiunea lui faţă de mine.

— Și ce vei face? Îl întreb, cu o privire încărcată de mânie.

— Am destui bani puşi deoparte pentru a mă pensiona, îmi spune, ascunzându-și melancolia cu un stupid surâs

optimist. Şi am decis să te invit la prânz şi pentru a-ţi împărtăşi un lucru minunat care mi s-a întâmplat. Tremur la gândul că am intuit cui îi este rezervat al treilea loc la masă.

— M-am îndrăgostit, Edoardo, îmi mărturiseşte tata, fără să-şi poată reţine entuziasmul. Iar ea este o femeie extraordinară. Rar am cunoscut o persoană atât de generoasă şi de sensibilă. Doresc să ţi-o prezint.

Nu pot să cred că are intenţia să ajungă până aici: să mi-o prezinte pe femeia aceea aşa, după luni de tăcere. Într-o singură discuţie cu fiul său, îl anunţă că intenţionează să divorţeze, să părăsească firma şi să-i prezinte noua lui iubire? Trebuie că şi-a pierdut minţile.

— Toată situaţia asta e absurdă, mă limitez să constat, aruncând o privire îndârjită spre locul de la masă încă gol.

— Toată situaţia asta se numeşte „renaştere”, fiule, declară el, fără să fi ezitat niciun moment şi descoperirea că uneori viaţa poate decide să-ţi mai dea o altă şansă.

— Şi acum? Îl întreb cu un ton care exprimă toată dezaprobarea mea. Ce-o să faci? O s-o scoţi dintr-un joben sperând că vom mânca toţi trei împreună, ca o familie veselă?

Pe chipul lui, entuziasmul lasă în sfârşit loc regretului cuvenit:

— N-o lua aşa, te rog.

— Şi cum ar trebui s-o iau? Să toastez pentru noua ta viaţă? Te felicit, tată, pentru toate eforturile tale de a salva măcar în parte viaţa pe care ai dus-o până acum. Se poate ca nici măcar fiul tău să nu merite o a doua şansă?

Această ultimă declaraţie mi-a venit aşa, ca un suspin şi acum simt că-i urmează altele, împreună cu presiunea sângelui care îmi furnică gâtul și obrajii.

— Aşteaptă o clipă…

— Nu, aşteaptă tu. Chiar crezi că voi rămâne aici să mănânc cu tine și cu femeia aia, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Puteai să mă scuteşti de situaţia asta penibilă şi să abordezi subiectul într-un alt fel, dar trebuie să încetez să mai am aşteptări de la tine. Adevărul este că întotdeauna ai fost un amărât, care ar fi trebuit să divorţeze demult, măcar de-ai fi avut bunul-simţ să mă ţii departe de resentimentele voastre.

Tata încearcă să-mi spună ceva, dar e prea târziu, m-am ridicat de la masă şi mă îndrept grăbit spre ieşire. Sunt cât pe ce să mă ciocnesc de un chelner şi să-i răstorn farfuria de spaghete.

Când ies din restaurant, o văd: femeia de culoare, cu mâini lungi şi unghii roşii. Mă priveşte cu o faţă de câine bătut.

Atât de generoasă şi sensibilă, încât l-a făcut pe tatăl meu să-şi piardă minţile.

Nu mă întorc la birou, las totul aşa, în suspensie, ca şi cum nu m-ar mai interesa absolut nimic. Trec pe-acasă pentru a-mi pune un trening şi o pereche de adidaşi, apoi mă îndrept spre cel mai apropiat parc ca să alerg.

Alerg, încercând să mă eliberez de durerea de a-l fi pierdut, dându-mi totodată seama că nu l-am avut niciodată așa cum trebuia să fie.

Alerg până la apusul soarelui, alerg până încep să mă

doară picioarele iar suflul mi se taie. Alerg, sperând că o să treacă, dar ceva îmi spune că nu va trece prea ușor, fiindcă, în realitate, totul a început acum mult timp.

Veştile proaste nu se termină aici. Am ratat întâlnirea mea virtuală cu Solidea, dar îmi dau seama abia în jur de ora cinei, cînd mă reconectez la internet. Nu găsesc niciun mesaj de la ea, doar o veste urâtă printre notificările siteului: ea și neruşinatul au devenit prieteni. Ea şi bărbatul cu care mi-a jurat că nu mai vrea să aibă de-a face s-au regăsit pe Facebook. Asta poate însemna multe lucruri, nu vreau să mă pripesc. Dar faptul că ea nu se mai află printre contactele mele nu înseamnă decât un singur lucru: a decis să mă elimine de pe Facebook şi din viaţa ei.

SOLIDEA

M-am hotărât să-l șterg pe Edoardo din lista contactelor. Sistemul Facebook m-a și întrebat: „Eşti sigur că vrei să-l elimini pe Edoardo Magni din lista ta de prieteni? Această acţiune nu poate fi anulată."

N-a fost o hotărâre uşoară. Am rămas cufundată în cadă toată după-amiaza şi apoi am făcut-o.

Ţac, ca și cum ți-ai scoate un dinte, sperând că durerea va trece cât mai repede.

Drept compensaţie, am acceptat un altul ca prieten, care însă prieten cu adevărat nu-mi va fi niciodată, fiindcă de fiecare dată cînd mă gândesc la el, îmi vin în minte și nouă ani de iubire și nu pot să ascund faptul că de mult aştept

această regăsire.

Când ajung la magazin, la ora deschiderii, ne nimerim să ridicăm obloanele amândoi, aproape simultan. Ne privim, fiecare pe trotuarul lui şi ne zâmbim, n-am mai făcut-o de atâta timp.

Matteo mă invită să luăm micul dejun la cafeneaua din colţ. Mi se pare aşa de ciudat să vorbesc iar cu el. Am vorbit o viaţă şi totuşi uneori mă opresc să-l observ şi mă întreb: „Dar cine e ăsta?” E chiar el?

I-a crescut puţin părul şi a pus pe el câteva kile, dar are aceeaşi faţă de şmecher care altădată mă înnebunea.

— Ieri ai avut închis, îi fac observaţie. Te-ai folosit de scuza cu doliul.

— Ca să fiu sincer, îmi răspunde aproape încurcat, nu era chiar o scuză. A fost un doliu: Mai mult sau mai puţin.

— Cine a murit? Îl întreb palidă.

— N-a murit, din fericire acum e mai bine. E la veterinar, cu perfuzii.

— Dar cine?

— Ghem de Bumbac, îmi răspunde. Ciobănescul Deborei. Trebuie să-l fi văzut de câteva ori la magazin.

Nu pot să-mi dau seama dacă mă şochează mai mult faptul că s-a simţit rău sau că i-au dat numele Ghem de Bumbac. Pe de altă parte, la ce te poţi aştepta de la una pe care o cheamă Debora, eventual şi cu „h” la sfârşit.

— Şi ce-a avut?

— Aproape că mi-e şi ruşine să-ţi spun…

— De ce?

— Pentru că e numai vina mea că i l-am vândut.

— Dar ce i s-a întâmplat?

Până la urmă, Matteo se lasă convins să-mi povestească peripeţia:

— Debora uita de multe ori să-i dea de mâncare, îmi explică, deci era foarte subnutrit, dar cel mai grav e că nu i-a dat să bea nimic aproape trei zile. Când eu şi veterinarul am întrebat-o cum a putut să uite, ea ne-a răspuns că era vina lui Ghem de Bumbac, care nu i-a cerut niciodată nimic.

Dumnezeule. Era mai grav decât credeam.

— Da, ştiu, nu-mi spune, mi-o ia înainte Matteo, scărpinându-se în cap. Mă simt şi-aşa destul de vinovat. Acum, din fericire, totul s-a terminat. Şi relaţia cu ea, vreau să spun.

Iată, ştiam eu că mai devreme sau mai târziu va ajunge la subiect. Dar nu am chef să-l analizez, e o stradă periculoasă, riscă să mă ducă direct spre rolul de confidentă perfectă, iar eu nu am nicio intenţie să permit acest lucru.

— Şi celălalt căţeluş? Îl întreb, ca să schimb subiectul. Labradorul?

— Bineînţeles că i l-am luat. Acum e acasă la mama mea, dacă se întâmplă să cunoşti pe cineva care ar putea fi interesat… Dar de unde ştii că i-am vândut şi un labrador?

Iată, ştiam eu că o să mă dau de gol… Şi acum ce-ar trebui să fac? Aş putea să-i mărturisesc că, de cînd m-a părăsit, nu fac altceva decât să-i spionez viaţa din spatele vitrinei, dar de ce să-i dau şi satisfacţia asta? Nu sunt de ajuns cele pe care le-a avut deja? Decid să limitez daunele cât pot de mult.

— Cartierul e mic, o ştii şi tu, mă justific, afişând indiferenţă. Aici se ştie mereu totul despre toţi.

— Apropo, mă bucur că aţi hotărât să nu închideţi magazinul. Susţin ideea librăriei şi a întâlnirilor de lectură. Voi veni des pe-acolo.

Ăsta e singurul aspect din toată povestea pe care chiar nu pot să-l înghit: pe cât se pare, n-o să mă eliberez de el prea uşor. Îmi trece prin minte şi ipoteza unei prime întâlniri de lectură atât de jalnice, încât să-l aibă doar pe Matteo ca unic spectator. Eventual, în compania unei noi tapate. Fiindcă şi-aşa, mai devreme sau mai târziu, o să întâlnească altă tapată şi cine ştie pentru cât timp voi mai fi nevoită să mă frământ cu privirea lipită de vitrină.

— Sunt fericit să te revăd, recunoaşte Matteo, plătind nota. Îmi pari în formă şi e mereu o plăcere să vorbesc cu tine.

Mă priveşte cu ochii aceia; îl cunosc. Dacă se dă acum la mine, mă tem că cedez din nou.

— Te rog să nu spui nimănui de povestea asta cu Ghem de Bumbac, mă roagă Matteo, schimbându-şi atitudinea, altfel ce-au să creadă despre mine cei din cartier? Ştiu că-mi eşti prietenă şi că pot să am încredere în tine.

Uite-o. Lipsea numai lovitura de graţie. După nouă ani de iubire, acum am devenit o prietenă. Şi, în momentul ăsta, invitaţia pe Facebook nu e decât alegerea în consecinţă a acestui generos raţionament. Îţi mulţumesc, Matteo, n-am ce zice.

Când o zi începe prost, întotdeauna trebuie să te aştepţi să se termine şi mai rău, aşa spune mereu bunica, de la

înălţimea pesimismului său cosmic. Și câteodată are dreptate. Ca astăzi, de exemplu, care e o zi plină de lovituri. Și întocmai, cînd mă întorc la magazin, mă așteaptă imediat alta.

Incredibil, tocmai și-a făcut intrarea în librăria noastră mama lui Edoardo Magni. Şi nu e singură, ci în compania celebrei Claudia Lucidi.

Se pare că destinul, de la absent cum era, a decis acum să se îndârjească. Nu numai că s-a trezit târziu, dar şi cu faţa la cearşaf.

Din moment ce nu s-au mai văzut de ani de zile, mama şi mătuşa au salutat-o călduros pe doamna Magni, iar acum o servesc cu amabilitatea cuvenită. Cu toate acestea, chiar dacă nu cunosc povestea noastră în detaliu, îmi aruncă priviri pline de înţelegere, închipuindu-şi că nu-mi e cu siguranţă de ajutor faptul că m-am trezit cu ea din senin în magazin şi, în plus, în compania viitoarei nurori.

— Îi spuneam logodnicei fiului meu, îi explică doamna Magni mamei mele, că tocmai la şcoala de-aici, din spate, a urmat Edoardo gimnaziul și liceul. Iar astăzi ea mă aduce chiar aici ca să cumpere… ce căutai, draga mea?

— Vederile napolitane desenate de mână, pe care le vindeţi în exclusivitate, îi răspunde frumoasa Claudia, apoi îmi aruncă un zâmbet ca de reclamă.

— Ca să vedeţi ce mică e lumea, rezumă doamna Magni.

— Da, îi dă dreptate mama. E într-adevăr mică.

„Uneori chiar prea mică”, îmi vine să adaug. Noroc că, pentru a scurta conversaţia, mătuşa se îndepărtează

spunând:

— Mă duc imediat să vă aduc vederile, doamnă.

Între timp, mama şi doamna Magni continuă să schimbe zâmbete și complimente, discutând despre şcoala care se închide, de vremurile frumoase trecute și de profesorii rămaşi, în timp ce Claudia se apropie de mine parcă dinadins, pentru a o putea admira în toată splendoarea ei.

Pe viu, dacă aşa ceva e posibil, e şi mai frumoasă. Pare artificială, la fel ca zâmbetul viitoarei soacre. Burta e încă plată, însă pielea e extrem de luminoasă, cum se spune că e cea a tuturor femeilor care aşteaptă un copil.

— Dumneavoastră cum aţi vedea aceste vederi desenate de mână ca invitaţii de nuntă? Mă întreabă, dându-şi la o parte nu ştiu câte bucle vaporoase.

Din lac în puţ. De ce-o fi decis destinul să mă pedepsească aşa? Tocmai pe mine, care întotdeauna am avut atâta încredere în el. Nu e corect.

— Depinde, răspund eu, înghiţind cu greu găluşca.

— Depinde de ce?

Iar acum și-a mai luat şi un ton de ticăloasă.

— De numărul invitaţilor şi…

— Bine, nu contează, mă întrerupe, retezând discuţia în grabă. Facem aşa: deocamdată iau o mostră, i-o arăt lui Edoardo, logodnicul meu şi apoi decid. Dacă e cazul, vin iar.

Să sperăm că nu va fi cazul.

După care se întoarce la soacră, care imediat încetează să mai stea la taclale cu mama şi insistă să plătească nota.

Părăsesc magazinul complimentându-se reciproc, aşa cum

se procedează în cele mai bune familii şi imediat mama şi mătuşa se apropie de mine, îngrijorate. Dar nu am de gând să deschid gura şi nici să mă prefac că totul merge bine; cer doar permisiunea să mă întorc acasă.

— Am avut încredere în promisiunea ta de a te dedica organizării noii librării... îndrăzneşte mama să-mi amintească, dar mătuşa îi dă un alt ghiont şi îi şopteşte că poate e mai bine ca azi să mă lase în pace.

EDOARDO

I-am telefonat mamei mele, pentru că am nevoie să-i vorbesc. Era cu Claudia, pe la magazine. Poate că e cazul să lămuresc situaţia asta cât mai curând posibil. Din păcate, are „o infinitate de lucruri de făcut” şi n-are timp să mă vadă. Dacă n-ar fi mama mea, aş crede că încearcă să mă evite.

Mă obligă să mă duc după ea la coafor pentru a-i spune că, după ce termină să-şi vopsească părul, o aştept la cafeneaua de vizavi.

Soseşte la măsuţa barului, după ce a ales o nuanţă de roşu-aprins care – sincer – mi se pare prea agresivă pentru o doamnă de vârsta ei. Pe cât se pare, nici părul ei, la fel ca ea, nu reuşeşte să-şi dea pace.

Fiecare mişcare de-a ei trădează neliniştea cuiva căruia îi e teamă să nu piardă controlul. Are acelaşi zâmbet de plastic imprimat pe faţa care îmi sugerează reticenţa de a mă înfrunta cum ar trebui.

— Cărui fapt îi datorez toată această grabă, dragule?

— Am vorbit cu tata.

E de ajuns să-l menţionez pentru a-i dărâma toate construcţiile ei inutile.

— Ah, îmi răspunde, ridicând o sprânceană în semn de iritare.

— Vrem să ne facem că plouă?

Îşi scoate o ţigară din pachet şi o aprinde cu veşnica ei eleganţă.

— Ce vrei să-ţi spun? Să dispară, cu tot cu spălătoreasă aia, nu mă mai interesează.

— Nu te purta ca un copil…

— Tatăl tău e cel care se poartă ca un copil, umblând cu una care are jumătate din vârsta lui şi care, în plus, mai e şi negroidă. Şi apoi lumea vorbeşte, crezi că mie îmi face plăcere să ştiu ce se spune prin jur despre el?

— Pe mine mă interesează numai ceea ce crezi tu, mamă. Şi nu-mi place să foloseşti cuvântul ăla.

— Ce cuvânt?

— „Negroidă.”

— Destul cu îngăduinţa asta stupidă! Trage cu aviditate din ţigară şi apoi o stinge cu furie în scrumieră. E neagră şi categoric nu este vina mea. Şi mai este şi o stricată, dacă vrem s-o spunem până la capăt, una care speră să-şi revoluţioneze mizerabila existenţă. Dar dacă îşi închipuie că vor obţine un cent mai mult decât li se cuvine…

— Îţi repet, nu vreau să vorbesc despre el. Mă interesezi tu. Vreau doar să ştiu ce mai faci.

— Nemaipomenit, îmi zice, etalându-şi din nou zâmbetul

de plastic. O eliberare. Şi o să fie şi mai bine cînd îşi va fi luat şi ultima pereche de şosete din casa noastră.

— Ţi-a spus că vrea să părăsească şi firma?

— S-o părăsească! Crezi că e util acolo? Toată ziua tolănit pe un birou, luând un salariu generos pe nimic..

— Nu vorbi aşa, te rog.

— Este adevărat, Edoardo. Şi o ştii bine. Singurul meu regret este că…

— Eu totuşi sper să te răzgândeşti, ştii foarte bine că firma are nevoie de el.

— Nu vorbi prostii, dragule. Chiar dacă nu vin des pe la birou, sunt bine informată în legătură cu tot ce se petrece acolo şi te asigur că…

— A intrat în defensivă, mamă, lăsându-şi deoparte interesele, iar vina este şi a noastră…

— Cum poţi să-l aperi în felul ăsta? Tatăl tău este o larvă, un om care…

— Destul. Nu vreau să mă las din nou otrăvit de furia ei. Am deja destule pe cap.

— Chiar aşa, destul. Să schimbăm subiectul, dragule, se retrage ea. Nici nu merită efortul să-i dăm toată importanţa asta. Să vorbim mai bine despre tine. Cum merg lucrurile cu Claudia?

— Nu ţi-a spus?

— Ce?

— Ne-am despărţit. Şi n-am nimic împotrivă dacă rămâneţi prietene, numai încearcă s-o ţii departe de viaţa mea, te rog.

Cred că tocmai i-am oferit a nu ştiu câta dezamăgire. Dar după lovitura asta îşi revine repede.

— Ce prietene? Ripostează. Întotdeauna mi-a plăcut ideea de a avea o noră frumoasă cu care să mă înţeleg, asta-i tot.

— Şi poate că într-o zi o vei avea. Să sperăm că o să-şi păstreze personalitatea şi că n-o să se transforme într-o clonă de-a ta.

— Acum eşti obraznic.

— Sunt realist.

— Vrei să spui că relaţia ta s-a încheiat din vina mea?

— În cazul ăsta, s-ar fi încheiat oricum.

Mama se înseninează şi, înainte să-şi stingă ţigara în scrumieră, îmi zice:

— Totuşi, Claudia era drăguţă, foarte drăguţă.

— Şi nebună. Nebună de legat.

— Sfinte cerule, dragă. Un strop de nebunie nu strică niciodată, emite mama o judecată în timp ce ne luăm rămas-bun.

Ultima ei afirmaţie mi-o aduce în minte pe Solidea. Cum se poate să decidă să mă elimine în felul ăsta? Nici nu pot s-o justific cu „acel strop de nebunie care nu strică niciodată11, cum zice mama. Abia începuserăm să ne cunoaştem, ne plăceam, iar entuziasmul ei în privinţa mea era pe puţin copleşitor, nu-mi vine să cred că s-a hotărât să dispară fără măcar un salut de politeţe, fără o explicaţie.

Când mă întorc acasă, nu rezist şi îi trimit o altă cerere de prietenie pe Facebook. Dar, din partea cealaltă, niciun răspuns. Mă ignoră de parcă aş fi un străin. Nu-mi place să

închei atât de abrupt o relaţie deosebită ca a noastră, minimul pe care-l pot face ca să mă simt cu conştiinţa împăcată e să-i trimit un mesaj. „Ajunşi în acest punct, nu pot decât să-ţi urez toată fericirea din lumea, nu?” îi scriu, încercând să-mi liniştesc sufletul.

Într-o seară, în jur de ora cinei, Andrea vine la mine şi de data asta aduce cu el o sticlă de Barolo din cele mai bune recolte ale noastre.

— Deduc că e vorba despre o altă întâlnire galantă, îl primesc eu în casă, cu un surâs resemnat. De data asta însă, te felicit pentru alegerea vinului. Chiar ţii mult la puştoaica asta, nu?

— Sticla o bem noi doi, clarifică Andrea, punând vinul pe masă. Vreau să petrec o seară cu cel mai bun prieten al meu, care e supărat şi aş vrea mult să ştiu ce i s-a întâmplat.

În sfârşit, reuşim să vorbim un pic de sfârşitul relaţiei mele cu Claudia, de întâlnirea pe internet cu fetiţa din liceu, care a fost o incredibilă aventură. Andrea rămâne uimit:

— Şi eu sunt pedofilul, nu?

— Acum are douăzeci şi cinci de ani, ar fi fost legal.

Din păcate, n-a fost nimic între noi. Ea vorbea de regrete şi în final eu sunt singurul care le are.

— Federica are optsprezece ani, nu risc să mă duc la închisoare, a spus-o şi tatăl meu, ba a găsit-o chiar adorabilă.

— I-auzi, le-ai prezentat-o şi alor tăi, atunci chiar e ceva serios! Acum nu mai scap, va trebui să mă rad în cap obligatoriu!

— Părul tău e în siguranţă. Nu e ceva serios, doar o partidă

serioasă de sex, îmi repetă el, de data asta însă cu un zâmbet glumeţ. Sănătoasă şi copioasă, te asigur!

— Încetează cu prostiile!

SOLIDEA

David nu mai ştie ce să inventeze ca să mă facă să zâmbesc din nou. Dacă mai stau mult cufundată în cada de baie, în curând o să-mi crească aripioare de peşte.

În copilărie, eram în stare să rămân în cadă ore în şir, cu şamponul în păr, visând cu ochii deschişi la o mulţime de lucruri. De multe ori îmi imaginam că sunt o sirenă care îl salvează pe Edoardo de la un naufragiu dezastruos. Categoric, imaginaţia nu mi-a lipsit niciodată. Acum însă mintea îmi e complet goală şi toate cuvintele, inclusiv ale lui David, cele mai amuzante, răsună ca un ecou supărător. Vreau doar să fiu lăsată în pace.

Edoardo a avut tupeul să-mi trimită o altă cerere de prietenie pe Facebook. Şi, fiindcă am ignorat-o, mi-a trimis un mesaj: „Ajunşi în punctul ăsta, nu pot decât să-ţi urez toată fericirea din lumea, nu?"

Hain. Hain, hain, hain. Nici nu ştiu cum să-i interpretez nebunia. Şi cînd mă gândesc că mi se părea atât de dulce şi de echilibrat şi cînd colo e un nebun care lasă femeile gravide şi după aia se dă la altele. Cel mai rău soi.

E aproape o săptămână de cînd mă prefac bolnavă. Şi, tot stând în apă călduţă, în final m-am ales cu o răceală. Măcar acum am la telefon o voce care să-mi facă gripa credibilă.

Ştiu că nu pot s-o mai lungesc mult, magazinul mă aşteaptă: să reorganizez librăria și să ne pregătim de inaugurare nu e ceva obişnuit. Mă tem că am subestimat iniţiativa; dacă întâlnirile noastre de lectură se vor dovedi un eşec total? Mă aflu în ghearele pesimismului cosmic moştenit de la bunica. Şi, colac peste pupăză, în seara asta David e invitat la o petrecere tematică Sex and the City, o petrecere mascată având ca temă celebrul serial televizat HBO și deja m-a anunțat că nu acceptă un refuz. Şi mai zice că eu sunt aia care nu e în pas cu vremea: iar cu Sex and the City? Destul!

Are de gând să se îmbrace ca personajul Samanthei și și-a cumpărat o perucă blondă. Evident, îi place să scoată la iveală târfa din el, fiindcă și la carnaval profită de ocazie și se costumează mereu ca o curvă.

— Nu vin, încerc să-i spun, dacă nu vin și Clotilde și Federica.

— Ascultă, sora ta e panicată fiindcă mai e doar o lună până la bac, iar Federica a fost invitată diseară la sărbătorirea zilei de naştere a lui Andrea, cu care și-o trage de milioane. Ce pot face eu? Trebuie să vii cu prietenii mei și fără comentarii. Ai să vezi că o să te distrezi! Este una din chestiile alea kitsch și un pic bătute în cap, unde iese la iveală ce-i mai rău din noi.

— Dar nu știu cum să mă îmbrac!

— Scumpo, păi tu eşti Charlotte! Pune-ţi unul din compleurile tale de împărtăşanie şi eşti perfectă!

Nu știu dacă s-o iau ca pe un compliment sau să prind din zbor ocazia de a mă preface jignită și de a-i spune că nici nu

mă gândesc să-l însoţesc. Din păcate, am vaga senzaţie că, orice-aş inventa, n-ar folosi la nimic, nimeni nu mă salvează de petrecerea Sex and the City din seara asta.

Îmi încreţesc părul şi mă îmbrac cu cele mai ciudate haine pe care le găsesc prin şifonier, cu combinaţii neobişnuite şi riscante, fiindcă eu nu sunt Charlotte. Nu m-am simţit Charlotte în viaţa mea, eventual sunt Carrie.

— Dar Charlotte nu s-ar îmbrăca aşa niciodată! Mă dojeneşte David, imediat ce mă vede ieşind din dormitor.

— Tocmai, sunt Carrie, îi fac observaţie iritată, iar el, din fericire, se abţine de la orice comentariu, se limitează să-şi ridice sprâncenele în acel fel care mă invită să fac ce vreau.

Suntem patru Samanthe şi o Carrie în maşină. Cu alte cuvinte, patru gay şi o biată fată care ar fi preferat de departe să stea la înmuiat în cada ei de baie.

Pe de altă parte, petrecerea nu e rea deloc. În primul rând, a fost organizată pe un minunat vaporaş de pe Tibru, în apropiere de Podul Sisto, iar noaptea, văzută din această poziţie, Roma chiar e impresionantă. În depărtare se vede şi cupola bazilicii Sfântul Petru, luminată toată. Şi apoi, contrar aşteptărilor mele, e lume bună, bine îmbrăcată; desigur, e un pic cam greu să deosebeşti bărbaţii de femei, dar până la urmă şi dacă nu ar fi fost costumaţi, problema s-ar fi pus oricum. Și apoi, distracţia constă tocmai în asta, nu? Ca să vezi, ce chefuri frecventează David.

Îmi place cum au decorat totul: o explozie de purpuriu, compoziţii gigantice din tul şi orhidee. Pentru a ajunge la vaporaş trebuie să cobori pe una dintre cele două scări

antice de marmură care se unesc într-o balustradă spaţioasă, unde un saxofonist cântă o melodie de jazz fantastică. Pe amplul zid central sunt proiectate scenele cele mai semnificative din celebrul serial TV şi toate personajele sale, însutite ca prin farmec, se îndreaptă spre vaporaş pentru a se lansa în dansuri dezlănţuite.

David parcă a înnebunit, e deja la al doilea Long Island şi nu cred că are de gând să se oprească. Mă anunţase dinainte că intenţionează să scoată ce-i mai rău din el, dar nu credeam că ajunge până aici: din cînd în cînd, ne oferă câte-o imitaţie a personajului pe care-l interpretează şi tuturor băieţilor drăguţi care trec pe lângă el le strigă: „Sunt singur! Sunt singur!”

Din fericire, înainte să mă abandoneze în balamucul nostalgicilor după Sex and the City, mi-o prezintă pe „a doua cea mai bună prietenă a lui”, o anume Tania cu perucă roşie, alias avocatul Miranda. E drăguță, mi se pare simpatică, nu prea nebună.

Eu şi Tania hotărâm să ne lansăm într-un consum moderat de băuturi alcoolice împreună cu un tip cu ochelari care susţine că e travestit în Steve. În serial, Steve este iubitul Mirandei şi, judecând după felul în care îi face Taniei cu ochiul, presupun că şi în realitate ar aspira la acest rang.

— Dar Charlotte nu avea părul drept? Mă întreabă Steve, luându-mi între degete o şuviță ondulată.

— De fapt, eu sunt Carrie, îi răspund aproape resemnată.

David se dezlănţuie pe ringul de dans. E de-nţeles, tocmai au pus Womanizer – nu-i prea greu să-l faci fericit.

La bar vine lângă noi un tip scund, fără păr, îmbrăcat într-un costum albastru, călcat la perfecţie. Mă priveşte de parcă tocmai a văzut-o pe Fecioara Maria.

O clipă mai târziu se prezintă:

— Sunt Stanford, îmi zice, cu o foarte iritantă voce nazală, prietenul gay al lui Charlotte, care însă în realitate nu e nici pe departe gay, iar tu eşti fermecătoare.

Asta mai lipsea.

— Încântată, eu sunt Carrie, alias Solidea.

— Ah, zice el dezamăgit. Credeam că eşti prietena mea, Charlotte. Atunci, mă duc s-o caut în altă parte. Şi se îndepărtează iritat.

Eu şi Tania izbucnim în râs.

— Vezi ce se întâmplă dacă nu ne acceptăm aşa cum ne văd ceilalţi? Îmi zice, recăpătându-şi suflarea.

— Mai ales dacă exagerezi cu LSD-ul! Adaug, făcând-o să izbucnească din nou în râs.

David se întoarce la bar, transpirat tot, pentru a da pe gât al treilea Long Island al serii.

— Te distrezi?

— E drăguţ aici. Nostalgic şi patetic, exact cât trebuie.

— Dumnezeule, scumpo, un pic de entuziasm! Uită-te în jurul tău, e plin de gagii mişto! Nu-mi place cînd te fixezi pe o subspecie de veterinar ratat şi pe un om de afaceri practic însurat, pe deasupra şi ticălos!

Faţa lui Edoardo Magni îmi traversează mintea.

— Dar totuşi era drăguţ, nu? Îi spun, un pic visătoare.

— Mă rog, nimic extraordinar, lichidează el discuţia cu o

grimasă, privind spre ringul de dans.

— Haide, că-ţi plăcea la nebunie! Şi mai spuneai şi că seamănă cu Ewan Megregor! Pot să-mi pun semnătura.

— Smith Jerrod! Îmi răspunde David, cu privirea pierdută nu se ştie unde.

— Ca să fiu sinceră, credeam că ţi se părea leit cu Ewan Megregor, insist, sperând să nu observe că n-am auzit de numele pe care tocmai l-a menţionat.

— Ba nu! Ce-ai înţeles? Mă dojeneşte el, intrând brusc în fibrilaţie. A sosit Smith Jerrod! Şi îmi arată un tip în fundul ringului.

Cred că tocmai am recunoscut, în acel tip arătos şi blond de lângă intrare, asemănările cu fostul său iubit:

— Dar ăla nu e Rodrigo?

— Ba da! Îmi răspunde el exaltat, moderându-şi însă tonul vocii. Dar în seara asta e Smith Jerrod, iubitul Samanthei!

Ce mai complică lucrurile gay-ii ăştia.

David se abţine să ţopăie, îşi aranjează peruca şi mă întreabă:

— Cum arăt?

— Eşti… Samantha! Îl liniştesc cu un zâmbet.

Şi Tania încearcă să-l încurajeze, cu un fel de mantra care asupra lui pare să aibă un efect revigorant:

— Aminteşte-ţi, îi zice, tu eşti numărul unu, David. Rupe gura lumii, sau, dacă preferi, lumea ţi-o rupe ţie.

David începe să râdă şi se îndreaptă spre ring.

Smith şi Samantha se recunosc ca într-un film vechi, în care ea merge încet, iar el nu reuşeşte să-şi dezlipească ochii

de la ea. Nu au nevoie să-şi spună nimic. Se pierd în mulţime, fericiţi că s-au regăsit, în sfârşit.

Însă gândul că în curând David va părăsi apartamentul meu parcă mă copleşeşte de singurătate.

Mă întorc pentru a căuta consolare în ochii Taniei, dar sunt pierduţi în ai lui Steve. Chiar e cazul să spun că în seara asta realitatea a depăşit imaginaţia.

Din fericire, una dintre cele trei Samanthe cu care am venit la petrecere e pe punctul de a se întoarce acasă şi, din întâmplare, este şi proprietara maşinii. Mă scuteşte de datoria de a chema un taxi.

Pe drumul de întoarcere, îi povestesc toată viaţa mea, începând cu clasele primare şi Edoardo Magni. Când ajungem acasă, îmi zâmbeşte, puţin buimăcită; cred că aştepta să-mi vadă poarta la fel cum poporul evreu aştepta sosirea lui Moise.

Văd un Porsche argintiu care staţionează în faţa blocului meu. Motorul e aprins şi cineva se află înăuntru. Samantha lasă să-i scape o glumă:

— Dacă nu se dă la o parte, îl tamponez; în felul ăsta, cu scuza constatării daunelor, dacă la volan e un gagiu mişto, continuăm seara cu un alt fel de tamponare.

Râdem din nou pentru ultima oară, apoi Porsche-ul se îndepărtează şi eu cobor din maşină. Judecând după graba în care pleacă Samantha, îmi vine o bănuială: ori îl urmăreşte pe tipul cu Porsche, ori abia aştepta să se descotorosească de mine. Cine ştie de ce, îmi vine să optez pentru a doua variantă.

În dormitor, găsesc surpriza-surprizelor, cireaşa de pe tort: Matita şi Schopenhauer dorm tolăniţi pe patul meu. Dacă își închipuie că mă duc să dorm în culcuşul ăla vechi și scârţâitor pe care l-am cumpărat pentru Matita, se înșală amarnic.

Din păcate, nu mă lasă inima să-i trezesc şi nici să-i dau afară din aşternuturi. Aş putea foarte bine să-mi găsesc un locşor şi să vedem dacă reuşim să stăm comod toţi trei.

EDOARDO

Diseară e ziua lui Andrea. Contrar aşteptărilor tuturor, n-a mai organizat obişnuita petrecere cu o mie de persoane în cel mai tare local din oraş. Anul ăsta vom fi în jur de cincizeci în total, acasă la el, pe terasă. Semn că această Federica, la cei optsprezece ani ai săi, îl face să se maturizeze puţin.

Vine să-mi deschidă uşa, surescitat la culme. Mă ia deoparte pentru a-mi spune două lucruri, după el de importanţă vitală: unul e că Federica este dincolo și abia aşteaptă să mi-o prezinte, celălalt – că, din păcate, a venit şi Claudia şi mă asigură că nu a fost invitată.

Iat-o că îmi vine în întâmpinare, să mă salute. Andrea ne lasă singuri, niţel stânjenit.

— Ce faci aici? O întreb.

— Îl cunosc pe Andrea de atâta timp, îmi explică, ţineam să-i fac urări în persoană.

Chiar nu-şi dă seama că e total deplasată? Continui să cred că ar avea nevoie de un psiholog bun. Nu am intenţia să

vorbesc cu ea, cînd devine aşa băgăreaţă, ba chiar insuportabilă.

— Unde te duci?

— Dincolo, Claudia, să sărbătoresc. Şi, ca să fiu sincer, prezenţa ta aici nu e deloc binevenită.

Îşi coboară privirea în semn de mâhnire. Suspinul ei de câine bătut mă face să mă simt ca un nemernic.

— Vă scutesc de deranj, îmi spune. Venisem să te văd. Adevărul e că dorul de tine mă împinge să mă comport ridicol. Te rog să mă scuzi.

Se apropie de cuier pentru a-şi lua geaca, dar atitudinea ei de victimă mă face să mă simt vinovat.

— Scuză-mă tu. Rămâi, o reţin. Nu eşti ridicolă. Ai dreptate, Andrea e şi prietenul tău şi sunt sigur că îi face plăcere dacă rămâi să-l sărbătoreşti.

— Şi ţie? Mă întreabă. Ţie îţi face plăcere?

I-aş putea răspunde că da şi sunt sigur că de-aici şi până la a începe să ne vedem şi să vorbim din nou, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, nu e decât un pas, sau i-aş putea spune că nu şi să rămân cu senzaţia de vină. Prefer să optez pentru un răspuns mai ambiguu:

— Vreau să-ţi fie bine, îi spun. Nici pentru mine nu e uşor, dar trebuie să avem răbdare.

Claudia se mulţumeşte cu răspunsul meu ambiguu şi decide să mă urmeze în salon. Au sosit aproape toţi. În mijlocul mulţimii, o puştoaică tânără, îmbrăcată sumar, îmi aruncă priviri insistente.

În timp ce-mi salut prietenii, ea continuă să se holbeze la

mine, cu un tupeu aflat la limita jenei. Apoi vine Andrea şi o sărută pe buze şi atunci înţeleg că e vorba despre Federica, iar stânjeneala mea creşte şi mai mult.

— Edo, mă cheamă Andrea, vino, vreau să-ţi prezint pe cineva.

Mă apropii de ei şi ochii Federicăi continuă să mă fixeze, de parcă ar vrea să-mi facă o radiografie. Claudia mă urmează fără să-şi fi dat seama de nimic.

— Ea este Federica, îmi zice Andrea, cu un zâmbet exaltat. Şi el este Edoardo, ţi-am vorbit mult despre el.

Puştoaica întinde o mână, cu o faţă stupefiată.

— Te-am recunoscut, îmi zice. Eşti Edoardo Magni, cu siguranţă n-aveam cum să-mi imaginez.

Acum şi Andrea e stânjenit, iar Claudia se apropie cu un pas pentru a înţelege mai bine situaţia.

— Eu sunt verişoara Solideei Manenti, îmi explică Federica fără entuziasm, retrăgându-şi imediat mâna dintr-a mea. Apoi i se adresează lui Andrea. Mi-ai vorbit mult despre el, aşa e, dar nu mi-ai spus lucrul cel mai important, face ea, aruncându-mi o privire indignată. Prietenul tău aşteaptă un copil şi e pe punctul să se căsătorească.

Claudia bate în retragere. O privesc fără să înţeleg. Şi ea are o faţă surprinsă, dar e ceva forţat în felul ei de a-şi curba gura şi a-şi deschide ochii mari.

— Trebuie să fie o neînţelegere la mijloc, îi spun Federicăi, uluit şi în acelaşi timp bucuros să descopăr că este verişoara Solideei.

— Nu-i nicio neînţelegere, îmi răspunde ea, tot cu iritare.

Mesajul tău de pe Facebook era cât se poate de clar. I-ai cerut să te ştergă din lista de prieteni şi ea a făcut-o. Acum vezi-ţi de relaţia ta şi las-o în pace.

Andrea e încurcat.

— Federica, te rog…

— Nu, Andrea, nu-ţi face griji, îl liniştesc.

— Cine e această Solidea? Întreabă Claudia, dar expresia de pe chipul ei continuă să nu mă convingă, e ca şi cum ar încerca să disimuleze o nelinişte crescândă.

— Despre ce mesaj vorbeşti? Insist.

— Tu i l-ai trimis, îmi răspunde Federica, ar trebui să ştii.

— Eu nu i-am trimis niciun mesaj.

— Dar, mă rog, se poate şti cine e această Solidea? Continuă să întrebe Claudia, din ce în ce mai încordată.

— Ea trebuie să fie faimoasa Claudia, viitoarea mireasă şi mama copilului tău, insistă Federica, arătând-o pe Claudia, cu un ton care devine din ce în ce mai tăios. Suntem cu toţii foarte bucuroşi pentru voi, aşadar, acum las-o în pace pe Solidea şi du-te să te însori liniştit.

Andrea intervine din nou:

— Federica, linişteşte-te. Trebuie să fie o greşeală.

Apoi îmi aruncă o privire, în căutarea unui sprijin. Claudia, în schimb, îmi evită privirea, e iritată, dar în sfârşit reuşesc să descifrez acel aer suspect pe care şi l-a luat.

— Tu nu ştii nimic de povestea asta cu mesajul?

Ea se îndepărtează enervată:

— Ah, nu mă privi în felul ăla! Sunteţi nebuni, nu intenţionez să mă las implicată în absurditatea asta!

O urmez până la intrare, o apuc de o încheietură şi o oblig să mă înfrunte.

— Tu i-ai scris mesajul ăla? Te-ai conectat la Facebook de pe calculatorul meu în ultima noapte cînd ai dormit la mine, nu-i aşa?

Claudia pufneşte, dând ochii peste cap.

— N-am idee despre ce vorbeşti, Edoardo. Lasă-mă să plec, nu vreau să mai rămân în casa asta un nici minut în plus.

Minte, e atât de evident.

— Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?

— Dar tu? Cedează pe neaşteptate, descărcându-şi ranchiuna pe mine. Toate chestiile alea stupide pe care vi le-aţi scris fără ştirea mea? Destinul care v-ar fi făcut să vă reîntâlniţi şi nici nu-mi mai amintesc câte alte dulcegării de prost-gust!

— Gestul tău a fost de prost-gust, îi răspund cu dispreţ. Cum ţi-ai permis să intri pe pagina mea şi să-i scrii un astfel de mesaj? Meschinăria ta mă lasă fără cuvinte!

— Şi mai ai şi curajul să mă faci meschină? Tu şi vânzătoarea aia de proastă calitate ar trebui să vă ruşinaţi!

— Ba ţie să-ţi fie ruşine, Claudia. Nu eşti demnă nici să-i legi şiretурile!

— Asta e prea de tot. Lasă-mă să plec, nu vreau să te mai ascult nicio secundă în plus.

De data asta o las să-şi ia geaca din cuier fără să mişc un deget.

— Bravo, du-te, adaug. Şi să nu te mai arăţi niciodată.

În jurul nostru s-a strâns un mic public, Claudia iese din apartament întrebând „La ce vă uitaţi?”, apoi coboară scările în fugă şi dispare din ochii mei.

Primul meu gând e să mă întorc la Federica. Trebuie să vorbesc cu Solidea şi să-i explic ce s-a întâmplat.

Andrea a reuşit s-o calmeze, acum pare dispusă să mă asculte.

Aşteptăm sosirea tortului, povestindu-ne cu amănunte tărăşenia. Ea vrea să-mi dea numărul de telefon al Solideei, dar eu prefer să-mi spună adresa ei.

Mă însoţeşte cu Andrea până la maşină.

— În seara asta Solidea se ducea la o petrecere cu tematică, îmi spune Federica. Dacă te duci acum, o găseşti trează.

Mă urc în maşină, mulţumindu-i.

— Ce mişto, ai un Porsche! Adaugă ea, cu ceva infantil şi simpatic în tonul vocii.

Eu şi Andrea schimbăm o privire amuzată, apoi pornesc motorul şi îi salut.

Însă cînd ajung la blocul Solideei, mă gândesc să nu par agresiv. Ea îşi dorea ceva special pentru prima noastră întâlnire. Mă gândesc la o promisiune făcută cu mulţi ani înainte şi, cînd o maşină îmi face semn cu farurile din spate, iau o hotărâre şi mă îndepărtez, cu o idee nebunească în minte.

SOLIDEA

Mă trezesc cu soneria insistentă a interfonului care mai are puţin şi îmi perforează timpanul. O fi David, cu vreo tragedie de-ale lui. Mă târâi pe bâjbâite până la intrare.

— Cine e?

— Sunt Federica! E şi Clotilde cu mine, am chiulit de la şcoală ca să vorbim cu tine! Deschide poarta!

Au înnebunit? Cât naiba e ceasul?

E opt. Nici măcar n-am auzit deşteptătorul. Şi simt de parcă un cerc îmi strânge capul, insuportabil. Probabil e vina cocktailului Mojito băut aseară.

Nici nu apuc să deschid bine uşa, că Federica şi Clotilde năvălesc înăuntru, cât se poate de agitate.

— Toată noaptea am încercat să te sunăm, ai mereu telefonul închis!

Vorbesc una peste alta şi nu se înţelege nimic, am impresia că încă mai dorm şi că acesta e un coşmar.

— Linişte! Le cert, vărsând apă în fierbător, pentru că am nevoie urgentă de cafea. Vă rog, vorbiţi pe rând.

— E vorba de Edoardo Magni! Îmi explică Federica şi acest nume e de ajuns ca să mă facă să-mi recuperez degrabă luciditatea necesară pentru a urmări orice tip de raţionament.

— Ce s-a întâmplat?

— N-o să-ţi vină să crezi... continuă ea, trăgându-şi suflarea. L-am întâlnit aseară! Pare incredibil, dar este cel mai bun prieten al lui Andrea! Cred că l-am auzit vorbindu-mi despre el de cel puţin un milion de ori, dar nu puteam să-mi imaginez că era chiar el, înţelegi?!

Destinul continuă să mi-l servească pe o tavă de argint, tocmai acum cînd începeam să mă împac cu situaţia. Nu e corect.

Şi totuşi, am senzaţia că, bine sau rău, ceea ce Federica e pe cale să-mi spună va avea un impact remarcabil asupra vieţii mele.

— Şi? Ce s-a întâmplat aşa de incredibil? Claudia aia a născut o echipă de fotbal?

— E vorba tocmai de Claudia! Nu e nimic adevărat! Ţi-o jur, a inventat totul! Am văzut-o eu, cu ochii mei! E o ticăloasă! Iar el e super-mişto!

E atât de agitată, încât continui să nu înţeleg o iotă.

— Vrei să-mi explici mai bine?

— Ce încearcă să-ţi spună Federica, intervine Clotilde, cu mai mult calm, este că ieri l-a întâlnit pe Edoardo la petrecere lui Andrea şi a descoperit că nu e nici pe departe logodit și cu atât mai puţin așteaptă un copil.

— Asta o ştiam deja, o corectează prompt Federica. Cred că am auzit vorbindu-se despre el de un milion de ori şi ştiam şi că avea o poveste virtuală de amor, pe internet! Numai că nu puteam să-mi imaginez că era vorba tocmai Edoardo al tău!

Încep să fiu din nou confuză, poate din cauza pulsului care mi-a luat-o razna.

— Nu înţeleg!

Acum vorbesc din nou una peste cealaltă. În cele din urmă, Clotilde reuşeşte să învingă şi reia discursul:

— Ca să vă despartă, Claudia a inventat totul…

— … Da! Ca să vezi ce nemernică: a găsit o cale să acceseze pagina de Facebook a lui Edoardo şi să-ţi scrie mesajul ăla, dându-se drept el!

— Vorbiţi serios?

— Jur, insistă Federica. Ştiu că e incredibil, dar chiar aşa s-a întâmplat! Ea e o scorpie, a citit toate mesajele voastre, apoi ţi-a scris ceea ce ai primit. Evident, a avut grijă să şi şteargă mesajul, astfel încât Edoardo să nu înţeleagă motivul îndepărtării tale. El a văzut doar că l-ai şters din listă şi, cînd a încercat să te recontacteze, iar tu l-ai refuzat, a crezut că nu mai voiai să ştii nimic de el. Şi apoi Facebook-ul l-a anunţat că tu şi Matteo aţi redevenit prieteni şi astfel a crezut că v-aţi împăcat şi că din cauza asta nu mai voiai să vorbeşti cu el. Îţi dai seama?

Îmi dau seama, da. Şi îmi vine să şi plâng. Poate de bucurie, nu ştiu. Este un concentrat neobişnuit de emoţii. Ştiu numai că inima mea nu a mai bătut niciodată atât de repede.

— Şi deci nu aşteaptă niciun copil?

— Nu! Ba chiar, aseară, el a trimis-o pe Claudia la naiba în faţa tuturor. Era puţin spus furios!

Oh Dumnezeule, spuneţi-mi că nu visez.

— Şi apoi voia numărul tău de telefon…

— Şi i l-ai dat? O întreb, plină de speranţă.

— N-am apucat, pentru că după aia s-a răzgândit şi mi-a cerut numai adresa ta!

Ştiam eu că infamul ăla de destin se amestecă din nou. Trebuie să mă conectez la internet ca să-i spun că vreau să-l

întâlnesc cât mai repede posibil. Nu-mi mai pasă deloc de destin, acum urăsc destinul, sunt sigură că nu avea rezervată nicio surpriză, ci doar intenţia de a mă face s-o iau razna.

Îmi aranjez părul şi mă duc la fereastră, gândindu-mă prosteşte că-l voi surprinde pe trotuar, eventual în timp ce scoate un buchet de flori de la spate, ca Richard Gere în Pretty Woman.

Bineînţeles, nu e nimeni. Trebuie să dau fuga pe Facebook. Clotilde şi Federica mă urmează nerăbdătoare.

În timp ce computerul se conectează la internet, uşa de la intrare se deschide.

Intră David şi mai agitat decât Federica şi Clotilde cu o clipă în urmă.

— Am primit mesajele voastre abia acum, ne zice. E adevărat ce mi-aţi spus de Edoardo Magni?

— Normal că e adevărat! Îi răspund fetele în cor.

Sunt surprinsă:

— Dar tu nu erai la Rodrigo?

— De ce, v-aţi împăcat? Întreabă Federica.

— Aşa se pare! Începe el să urle, extrem de exaltat.

— Dar ora asta pentru tine înseamnă zorii zilei! Cum ai reuşit să te trezeşti?

— În faţa unei urgenţe „Edoardo Magni" nu se poate lenevi în continuare, scumpo!

Un moment mai târziu, ne strângem toţi patru în jurul computerului.

Nu-l găsim conectat, aşa cum speram noi, dar descoperim că mi-a trimis un mesaj. Categoric cel mai romantic scris

vreodată.

„Dragă «*fetiță din liceu*»”, începe Edoardo, „ar fi atât de multe lucruri de spus, că nici nu ştiu de unde să încep. Sper că verişoara ta, Federica, ţi-a spus deja esenţialul: eu nu aştept niciun fiu şi dacă înainte Claudia aparţinea trecutului, astăzi nici nu mai vreau să aud de ea.

Aseară aş fi putut să te sun, a fost cât pe ce să aflu numărul tău de telefon, dar apoi m-am gândit că, în romantismul tău, ai fi preferat de departe să mă găseşti sub balcon, în toiul nopţii. Dar cînd am ajuns în faţa blocului, m-am răzgândit: astfel de surprize, în stadiul actual al «*relaţiei*» noastre, dacă se poate defini aşa, pot părea agresive. Şi atunci, m-am gândit la ceva mult mai special pentru prima noastră întâlnire.

Sunt absolut convins că surpriza pe care destinul o avea în minte pentru noi era să ne regăsim pe Facebook, fiindcă în ziua de azi este un mijloc ca oricare altul, un loc ca oricare altul, din toate punctele de vedere. Dar fiindcă tu meriţi mai mult decât un mijloc ca oricare altul şi un loc ca oricare altul, m-am gândit că locul ideal pentru prima noastră întâlnire este oraşul la care visezi dintotdeauna şi pe care încă n-ai avut ocazia să-l vizitezi.

Un bilet electronic te aşteaptă la aeroport, avionul decolează la unu. Trebuie doar să găseşti curajul să-l iei şi să-ţi laşi trecutul definitiv în urmă. Eu te voi aştepta în faţă la Hotel de Viile, sub afişul staţiei de metrou, nu ai cum să greşeşti. Am calculat că vei sosi la patru după-amiaza. Nu te îngrijora, te voi aştepta cât va fi nevoie, dar dacă nu te voi

vedea sosind, mă voi resemna şi mă voi întoarce acasă, cu un mic mare regret: acela de a nu te fi putut vedea în persoană.

Mai târziu, dacă vrei, vei putea respira pentru prima oară aerul Parisului şi mă vei vedea în came şi oase, cum ai sperat până acum câteva zile. Sper din toată inima că între timp nu s-a schimbat nimic.

Te aştept.”

Doamne Dumnezeule.

— Aţi înnebunit?! Se apucă David să urle, ţopăind ca o isterică prin toată sufrageria.

Avem toţi patru ochii umezi din cauza emoţiei, până şi rebela aia de Federica.

În acelaşi moment, primeşte un mesaj pe celular: e Andrea, care o roagă să mă anunţe să intru degrabă pe Facebook.

Am făcut-o deja. Acum trebuie doar să zbor la Paris. Ca într-un film romantic, primul care-mi vine în minte este Nopţi albe în Seattle. Aşadar, astfel de lucruri nu i se întâmplă numai lui Meg Ryan…

Îmi tremură picioarele. Mă voi duce la Paris. Îl voi întâlni acolo. Pe bune? Cine credeţi că poate supravieţui la toate astea? În cel mai bun caz voi fi răpusă de un infarct imediat ce roţile avionului vor atinge pista aeroportului Charles de Gaulle. Întotdeauna e o bubă pe undeva.

— Fii calmă! Continuă să-mi repete David şi astfel nu face decât să mă agite şi mai mult.

Mi se pare că am prea puţin timp să mă pregătesc. Nici nu ştiu de unde să încep.

Noroc că are grijă sora mea de chestiunile practice şi începe imediat să caute o valiză. Găseşte una în debara, distrusă toată, sub şase degete de praf.

— Eşti o globe-trotter, mă ironizează David, periindu-mi părul. Ai să vezi că Parisul o să depăşească orice aşteptare, continuă, aproape mai emoţionat decât mine. Ţine minte, scumpo, vreau toate detaliile! Şi apoi, trebuie să-mi promiţi c-o să te îndopi cu room-service! E visul meu dintotdeauna, să mă ghiftuiesc cu room-service-ul unui hotel de cinci stele! Pentru că sigur, bogat cum e, a ales un hotel de cinci stele! Ah… încheie visător. A Fi sau A înflori, eu aş şti ce să aleg! Pe cuvânt de William Scuturăpere.

În faţa şifonierului deschis, Federica a început să facă o selecţie riguroasă a îmbrăcăminţii.

— Asta ce mai e? Mă întreabă, scoţând un pulover cu împletituri.

— Tu ce zici c-ar fi?

— Cel mult ar putea merge ca rochie-mini, propune ea, continuând să scotocească în şifonier, în căutarea altui articol de îmbrăcăminte mulat pe fund care să mi se potrivească.

Sunt prea năucită pentru a lua iniţiative, las totul în mâinile lor. Înainte să ajung la aeroport trebuie să trec pe la casa bunicii, ca să-mi iau paşaportul, mă tem că permisul de conducere nu e de ajuns pentru a ieşi din ţară şi mai ales ca să le anunţ pe mama şi mătuşa că plec la Paris. Au să facă infarct.

Are grijă Federica să le sune pe speaker de la telefonul din

casă:

— Astăzi Solidea nu vine la muncă! E pe picior de plecare spre Paris!

— Ce spui acolo? Răspunde mama derutată. Federica, dar tu nu trebuia să fii la şcoală?

— Nu ne-am mai dus, era o urgenţă romantică, mamă! Intervine Clotilde, împăturind îmbrăcămintea în valiză.

— Clotilde şi tu! Aţi înnebunit? Dă-mi-o pe sora ta!

— Mamă, Edoardo m-a invitat la Paris! Sunt prea emoţionată ca să-ţi explic şi apoi, nu am timp! Trebuie să prind avionul de unu!

— Cum vine asta? Apoi renunţă şi mă salută cumva, între şocată şi bucuroasă. Te rog, ai grijă, să nu faci imprudenţe! Adaugă, cu o fărâmă de resemnare în voce.

Într-o clipă suntem gata de plecare, am până şi valiza în spate. Înainte să ieşim din casă însă, aruncăm o privire la ceas şi ne dăm seama că e abia nouă şi jumătate. Doar un pic cam devreme.

Măcar ne tragem sufletul toţi patru.

Aşez valiza.

— Ai tot timpul din lume, mă linişteşte David. Trebuie să te duci la bunica ta, nu?

— Da şi casa bunicii nu e în drum, aşa că iau maşina şi apoi trec din nou pe-aici, să încărcăm valiza şi să mă însoţiţi până la aeroport. Bine?

— Perfect, ne vedem în curând atunci.

Ca în orice film romantic care se respectă, întotdeauna are loc o lovitură de scenă în ultimul moment.

A mea se cheamă Matteo şi mă trezesc cu el în faţa uşii blocului.

— Eram îngrijorat, îmi zice, după un salut mai degrabă sfios. Ne te văd la magazin de ceva timp, mătuşa ta mi-a spus că ai fost răcită.

Îl cunosc mult prea bine, i-aş putea descifra fiecare mişcare: n-ar fi venit până aici dacă nu avea ceva important să-mi spună.

Mă simt în încurcătură, îmi ridic privirea spre fereastră, ca să văd dacă David sau fetele sunt acolo. Din fericire, e închisă.

— Sunt grăbită, Matteo. Putem vorbi altădată?

Şi el mă cunoaşte bine şi ştie că în acest moment sunt pe punctul să-i scap: pentru prima oară în zece ani, mintea mea este prinsă de ceva mai important.

— Unde te duci?

I-aş putea spune „la Paris”, savurând spectacolul în care el îşi pierde minţile, dar, la urma urmei, ce fel de spectacol ar fi? El e Matteo al meu: dacă suferă el, sufăr şi eu, întotdeauna a fost aşa.

— Trebuie să mă duc la o întâlnire, îi spun, încercând să mă îndepărtez şi nu pot întârzia.

Matteo îşi coboară privirea. Este ceva duios în felul lui de a se da deoparte.

— Nu te reţin, îmi răspunde cu o voce abătută. Vorbim altădată.

Ne privim, rămânând în tăcere pentru nu ştiu câte secunde.

— Ce voiai să-mi spui?

— E o discuţie lungă. Ne vedem în altă zi.

Mă enervează cînd face aşa. Îi place să fie rugat, are nevoie să se simtă important, cum, de altfel, eu l-am făcut întotdeauna să se simtă. Dar de data asta nu intenţionez să pierd avionul şi să mă las păcălită de privirea aia, aşadar îl salut şi mă îndrept spre maşină. Dar cînd ajung la maşină nu pot să mă abţin, mă întorc din nou să-l caut cu privirea. E tot acolo, pe trotuar, în aceeaşi poziţie în care l-am lăsat. Grimasa mea de resemnare îl convinge să traverseze strada.

Se apropie de mine cu un lung suspin:

— Când mă gândesc prin ce te-am făcut să treci, mă simt ca un nemernic, recunoaşte Matteo, băgându-şi mâinile în buzunar, în semn de disconfort.

— Am depășit momentul, îi spun, cu un zâmbet poate nu prea convingător. Ştiu exact unde vrea să ajungă și odată credeam că nu-mi doresc nimic altceva. L-aş fi primit înapoi, cu orice condiţie, cu toate animalele şi pungile lui de crochete. Blestematul.

— Debora a fost o nesăbuinţă, continuă Matteo, cu privirea pironită în asfalt. Dă un şut unei pietricele. E ceva timp de cînd mă gândesc la asta; mi-ai lipsit mult, Sole. Din micile noastre vieţi, întotdeauna ai ştiut să scoţi ce-i mai bun.

În timp ce vorbeşte, mi se desfăşoară în cap pozele de pe Facebook, momentele lor fericite, călătoria în Peru, focul de tabără pe plajă. Cine ştie de câte ori i-o fi zis c-o iubeşte şi câte altele i-o fi povestit despre mine, minimalizându-mă, aşa cum ştie el să facă atunci cînd uită respectul pentru

lucrurile importante.

Îl privesc, încercând să-mi amintesc motivele care m-au împins să rămân agățată de el atâta timp. Fiindcă așa e, timp de aproape zece ani m-am agăţat de el cu toate puterile, crezând că, dacă mă părăseşte, mă prăbuşesc în infern. Şi cînd ne-am despărţit, în realitate, am continuat să rămân agățată de amintirea lui. Eram sigură că nu voi reuși să merg înainte. Dar până la urmă am reuşit, am slăbit strânsoarea şi nu m-am prăbuşit nicăieri. Din contră, zbor spre Paris.

Vreau să-mi vorbească în continuare. Am nevoie să-l ascult, pentru că trebuie să găsesc acele motive şi să dau un sens celor zece ani de viaţă împreună. Dar nu găsesc nimic. Doar un băieţel speriat la gândul de a rămâne singur. Cineva care s-a bazat mereu pe slăbiciunile mele, pentru a se simţi puternic. Şi nu este mânie în această constatare. Şi mânia a dispărut undeva, împreună cu iubirea.

La un moment dat, îi întrerup discursul:

— Mă duc la Paris, îi zic. Dar nu cu intenţia de a-l face să sufere, ci doar pentru a-l elibera de amintirea distorsionată pe care o are despre mine, despre fetiţa supusă care îi dădea prea multă importanţă. Am pe cineva în viaţa mea, acum trebuie să plec, pentru că nu mai am timp.

Matteo dă înapoi, aproape stupefiat, apoi scoate la înaintare tot orgoliul care i-a mai rămas ca să mă salute, doar cu mâna însă şi are o atitudine rece, detașată, aceeași pe care o avea cînd, în trecut, decidea cine putea şi cine nu putea să intre în discotecă, întotdeauna și-a mascat nesiguranţa cu un pic de aroganţă.

— Ai grijă de tine, drum bun, îmi spune grăbit, cum ar face Fonzie din Happy Days.

Fonzie al meu se duce, ascunzând de lume micile sale răni, iar eu mă urc în maşină, gândindu-mă că niciodată n-a fost aşa departe epoca fostei mele relaţii şi a intrărilor în discotecă. Acum mă pregătesc să mă duc în întâmpinarea unei noi aventuri, un lucru pentru cei mari, care începe cu ştergerea de praf a paşaportului, uitat, de nici nu ştiu cât timp, acasă la bunica.

Urc în fugă scările blocului, fiindcă liftul e defect. Normal că aşa se întâmplă cînd eşti pe fugă.

Menajera îmi deschide uşa, iar eu mă precipit în vechiul birou al bunicului ca să iau documentul. Apoi mă întorc la intrare, trecând prin camera bunicii.

Uşa e întredeschisă: o tăietură în întuneric, în aerul saturat de salivă şi proteză, de piele ridată, subţire, aproape transparentă. O clintesc uşor de la perete şi intru în camera întunecoasă.

Bunica e întinsă pe pat, îmbrăcată, cu încălţămintea încă în picioare şi cu o foaie în poală. De obicei nu se odihneşte niciodată la ora asta.

Parcă a lunecat în somn pe neaşteptate, în timp ce citea ceva. Când o văd aşa, mă sperii. Mi-e frică să mă apropii de ea şi să descopăr că nu mai respiră. Ar putea fi astăzi ziua aceea, ceea ce uneori se întâmplă să-mi imaginez, dar care mă înfiorează atât de rău, încât e mai bine să nu vorbesc despre asta.

— Bunico, o strig din prag, la început aproape în şoaptă,

cu inima palpitând din nou. Bunico? Plec, mă auzi? Pot să te salut?

Nimic, nu dă semne de viaţă. Încep să mă agit cu adevărat, fac un pas înainte, încă unul. O strig din nou.

De data asta, se mişcă în sfârşit: îşi mută uşor o mână, lăsând ca rozariul să-i alunece printre degete. Ochii, ca nişte virgule roz între două fâşii de carne moale, se deschid numai o clipă, pentru a face loc sclipirii pupilelor, apoi se închid iar.

— E obosită, îmi explică menajera, din hol. Azi-dimineaţă s-a trezit devreme pentru prelevarea de sânge.

Mulţumesc lui Dumnezeu. Nu e astăzi ziua aceea.

Dacă tot sunt acolo, profit să-i dau jos pantofii şi să-i pun rozariul în caseta de bijuterii. Ridic şi foaia care i-a rămas în poală.

O iau în mână şi-mi dau seama că nu este vorba de un document oarecare, ci de un mic secret: e o scrisoare adresată bunicului care nu mai e.

De data asta nu rezist să nu citesc.

„Dragul, adoratul meu Filippo”, scrie bunica şi are scrisul unei fetiţe. *„îţi mulţumesc din suflet pentru că ai vegheat asupra prăvăliei noastre. Fiicele tale spun că suntem pe cale să facem un salt calitativ, dar ştii şi tu cât sunt la modă anumite salturi în vremurile astea absurde, mai ales cînd se vorbeşte de calitate. Adoratul meu Filippo, rămân la părerea că important e ca prăvălia să nu se mişte de-acolo şi să rămână la locul ei.*

Uneori, cînd mă duc seara la culcare, mi se pare că simt cum mă trage firicelul acela care ne ţine împreună de cînd ne-am

făcut curte prima oară, iar tu, cu primul sărut, mi l-ai legat în jurul inimii. Când ai zburat în cer, la Isus, eram sigură că imediat după aceea firicelul mă va trage și pe mine la tine. Dar am rămas aici, pentru nici nu mai știu cât timp.

Când mă lași singură în unele zile și te întorci acolo sus, mă delectez imaginându-mi-te depănând ghemele care s-au creat tot «urcând și coborând». După ce vei fi terminat de descurcat bine-bine nodurile, sunt sigură că vei începe să tragi firul ca să mă chemi la tine. Când rămân cu gândul la asta, mi se pare că văd o plăcută fâlfâire de lumini în întunericul nopții. Și sunt pregătită, da. Sunt pregătită cu adevărat. Acum, că și prăvălia rămâne unde e, poți fi sigur, mă duc cu inima împăcată.”

Interfonul începe să sune nebunește, bunica se trezește, deschide ochii și mă găsește cu scrisoarea ei în mână și cu un zâmbet duios întipărit pe față.

— Fugi de-aici! Îmi ia foaia din mâini, pe puțin iritată.

— O puneam la loc, încerc să mă justific.

— Nu spune gogomănii!

— Solidea, mă strigă menajera, Clotilde și Federica te așteaptă jos. Sunt grăbite!

Fir-ar să fie, e târziu.

Bunica tot mai bombăne, împăturindu-și cu grijă scrisoarea.

— Trebuie să fug, bunico! Scuze, te iubesc!

— Da, da, scăpați mereu ușor voi, nelegiuitelor! Continuă ea să se plângă.

Bătrână morocănoasă, adorabilă cum puține sunt pe lume.

În fața blocului bunicii e un taxi, iar la bord mă așteaptă

David, Federica și Clotilde:

— Urcă! Repede!

— Şi mașina?

— Nu mai avem timp, trebuie să zbori! Ai înnebunit? Vrei să pierzi avionul?

— Dar e douăsprezece fără un sfert!

— Şi nu știi că la aeroport trebuie să ajungi cu ceva timp înainte? Continuă să mă certe David, îndemnând taximetristul să meargă mai repede. Pe ce lume trăiești, scumpo? Faptul că ții pașaportul acasă la bunica ta spune multe!

— Şi telefonul? Începe și Federica. Ştiai că celularele au fost inventate special pentru a telefona?

— Noi te așteptam acasă, nu mai știam ce să facem, adaugă sora mea. Iar acum mai e și trafic, se poate ști ce-i în capul tău? Vrei sau nu să te duci la Paris?

Se pare că Matteo, bunica și bunicul care nu mai e s-au înțeles să mă facă să pierd avionul. Totul ca într-un perfect scenariu romantic. Numai că ne aflăm în realitate și, dacă îl pierd de-adevăratelea, povestea asta se termină urât chiar înainte de a începe.

Stewardesa de la check-in este neîngăduitoare.

— Am terminat îmbarcarea, îmi zice. Puteți lua zborul următor.

Copiii mă privesc cu indignare. David mai răsucește și cuțitul în rană:

— Ce-ți închipuiai? Că avionul te așteaptă? Cine te crezi, Meg Ryan?

Dacă iau zborul următor, ajung la întâlnire cu două ore întârziere. Şi dacă el nu mă aşteaptă? Ce mă fac singură la Paris?

— Din fericire, nu eşti Meg Ryan iar ăsta nu e un film ne linişteşte Clotilde, cu luciditatea cuvenită. Federica îi va spune lui Andrea să-l anunţe pe Edoardo să te aştepte.

— Domnişoara Manenti? Mă cheamă stewardesa de la check-in. Avem o scrisoare pentru dumneavoastră. E un lucru pe care de regulă nu-l facem, însă colega mea a primit instrucţiuni precise în această privinţă. Poftim.

Îmi înmânează un bilet: nu pot să cred, e de la Edoardo.

„în eventualitatea în care ai pierdut avionul”, îmi scrie, „stewardesa trebuie să-ţi dea acest mesaj. Nu intra în panică, Solidea, ştiu că nu eşti obişnuită să călătoreşti şi nu sunt atât de nechibzuit încât să te las să rătăceşti prin Paris de una singură. Şi nici nebun, ca să aştept în faţa primăriei ore în şir, fără să ştiu dacă ai ajuns sau nu: cînd vei ateriza la aeroport, vei găsi un şofer care te aşteaptă. Bineînţeles, se află acolo pentru a te aduce la mine. Stai liniştită, totul va fi bine. Urcă în avionul ăla, nu te lăsa rugată.”

De data asta plâng de-adevăratelea. Ce-am făcut aşa de bun încât să merit un om atât de romantic şi de prevăzător?

Copiii mă salută la îmbarcare, aproape mai emoţionaţi decât mine.

Îi atrag atenţia lui David în privinţa Matitei:

— ... şi n-o lăsa să-mi distrugă patul! Când se simte abandonată, ţăcănita aia îmi face necazuri!

— Îi iau pe amândoi cu mine acasă la Rodrigo, stai

liniştită, scumpo!

— De ce? Pleci?

— Era şi timpul! Ţi-am zis, ne-am împăcat.

Credeam că voi primi vestea asta cu o senzaţie de eliberare; în schimb, nu-mi place ideea că mă lasă singură aşa din senin.

— Nu face faţa aia, prostuţo! Mă încurajează David, glumeţ. Bucătăria ta albastră este în siguranţă, nu mai riscă să sară în aer din cauza unui ochi de aragaz uitat deschis!

Când urc în avion, îmi spun: „Memorează fiecare clipă, Solidea. Astea sunt momentele care contează. Într-o zi, le vei povesti nepoţilor tăi, încercând să-ţi reţii lacrimile."

Câteva minute mai târziu suntem în aer şi oraşul mi se micşorează sub ochi, până cînd ajungem să zburăm deasupra mării. Cred că e prima oară cînd am ocazia s-o admir de la fereastra unui avion: atât de infinită, încât te ia ameţeala. Numai vederea orizontului reuşeşte să mă destindă.

Edoardo avea dreptate: la ieşirea din aeroportul Charles De Gaulle aşteaptă un şofer în uniformă care ţine în mână o hârtie cu numele meu. Mă aşteaptă. În franceză ştiu să zic doar „merci", să sperăm că nu-mi pune prea multe întrebări.

Mă invită să urc la bordul unei maşini luxoase, tratându-mă ca pe o prinţesă. Sunt năucită, nu fac decât să repet „merci" şi să privesc înjur.

Eşti la Paris, Solidea, aşa cum ai visat dintotdeauna. Şi aerul e diferit, mai proaspăt, mai efervescent, datorită sunetului acelei limbi elegante pe care ai vrea atât de mult s-o înveţi şi tu.

Pe drum, rămân încântată de peisajul de dincolo de fereastră. Nici periferia nu e rea deloc. Cu cât ne apropiem mai mult de centru, cu atât Parisul se lasă descoperit, iar ochii mei, obişnuiţi cu fotografiile care l-au făcut celebru, încep să-l recunoască. Unele privelişti sunt cele înfăţişate pe pereţii camerei mele. Nu e prea diferit de cum mi-l amintesc din filmele lui Truffaut.

Apoi, deodată, se iveşte Sena, cu toate podurile şi faţadele ei în stilul celui de-al treilea imperiu. Frumuseţea acestui oraş continuă să mă surprindă, e decadent şi somptuos în acelaşi timp, chiar mai fermecător decât mi l-am imaginat ani de zile.

Şoferul opreşte maşina în faţă la Hotel de Viile, îi recunosc numaidecât impunătoarea faţadă în stilul secolului al XVI-lea, cu ceasul în centru. Cobor pe trotuarul pieţei, un pic dezorientată. Mă trezesc în prezenţa a două piramide modeme din sticlă şi oţel, sunt şi unele lucrări în curs, poate se plănuieşte realizarea unei piste de patinaj. Îl caut prin mulţime, cu mâinile tremurând de emoţie. Şoferul a rămas în picioare, lângă maşină şi îmi zâmbeşte. Aş vrea să fac şi eu la fel, însă mă simt de parcă aş fi paralizată, inima mi se zbuciumă. N-am murit eu de infarct până acum, dar simt că ar putea să se întâmple dintr-un moment în altul. Acum nu-mi mai rămâne decât să mă încred în parizieni şi în promptitudinea reflexelor lor: sper măcar să fie vreun spital prin apropiere.

Continui să mă uit în jurul meu, fără să neglijez niciun detaliu, dar nu reuşesc să-l găsesc pe Edoardo. Fac câţiva

paşi înainte, spre clădire, apoi, cînd mă întorc pentru a căuta staţia de metrou, îl surprind în timp ce-mi vine în întâmpinare.

E chiar el. Îmi zâmbeşte, aşa cum sperasem şi în sfârşit pot s-o fac şi eu, fiindcă, deşi am depăşit deja culmea agitaţiei, acum că-l văd apropiindu-se, mă simt în siguranţă. Ochii lui sunt ca un port în mijlocul furtunii.

Nu avem nevoie să ne spunem nimic, se apropie de mine din ce în ce mai mult, până ajunge să-mi dea sărutul pe care-l aşteptam. Şi cînd îmi lipesc buzele de ale lui, parcă devin brusc un fulg. Ar fi de ajuns o boare, ca să fiu luată pe sus.

Tocmai în acel moment, un bliţ neaşteptat mă face să deschid ochii.

În faţa noastră e o femeie cu părul lung, o geacă de blugi şi un aparat foto atârnat la gât. Are înfăţişarea unei profesioniste şi, după zâmbetul pe care ni-l adresează, înţeleg că nu se află aici din întâmplare. Când îmi întorc privirea spre Edoardo în căutarea unei explicaţii, îmi dau seama că nici îmbrăcămintea pe care şi-a ales-o el nu e obişnuită: părul ciufulit în felul acela deosebit, croiala deosebită a hainei şi fularul bej care iese dezinvolt din haină. E aranjat exact ca bărbatul din fotografia lui Doisneau.

— Acum ai şi tu sărutul tău de la Hotel de Viile, îmi zice, luându-mi faţa în mâini. Nu era ceea ce-ţi doreai dintotdeauna? Şi te asigur că nu oricine are de înrămat o poză făcută de Marguerite Dupoint.

Apoi se întoarce şi salută fotografa, mulţumindu-i. Femeia se îndepărtează, continuând să ne zâmbească şi punându-şi

o mână pe piept, în semn de salut.

Am rămas fără cuvinte. Cred că am lacrimi în ochi şi nu pot face nimic ca să le opresc. Aş vrea să-i răspund ceva, dar nu reuşesc.

Aşa. Bravo, Edoardo. Sărută-mă.

Continuă să mă săruţi, fiindcă în momentul ăsta n-aş putea face nimic altceva.

EDOARDO

Aştept venirea Solideei în faţa clădirii primăriei din Paris un timp care mi se pare infinit.

N-a fost uşor să contactez o fotografă de calibrul Margueritei Dupoint. Din fericire, cînd i-am explicat în ce constă surpriza pe care o puneam la cale, a reacţionat cu entuziasm.

O aşteptăm împreună, aşezaţi la măsuţa unei braserii. În timp ce fumează o ţigară, Marguerite mă întreabă:

— Nu ai nicio fărâmă de ezitare? Vreau să zic, eşti sigur că îţi va plăcea şi în persoană?

Într-adevăr, nu am certitudini şi uneori mi se pare totul atât de prematur şi chiar un pic ridicol, însă îmi este de ajuns să-mi amintesc senzaţia pe care am avut-o în prima noapte cînd am vorbit pe Facebook, ca să mă liniştesc.

Marguerite zâmbeşte.

— Îţi stă bine îmbrăcat aşa, comentează. Parcă ai fi Jacques.

— Care Jacques?

— Pe ea o chema Franşoise, iar pe el Jacques. Aveau douăzeci de ani în 1950, iar povestea lor de dragoste a durat un singur an, dar a reprezentat timp de jumătate de secol pasiunea tinereţii, a dragostei radioase care nu se ascunde, a magiei eterne a Parisului, îmi povesteşte Marguerite, printre pufăituri. Sărutul lui Doisneau este una dintre cele mai celebre trei poze din lume, alături de cea a lui Alberto Korda care surprinde privirea lui Che, imagine ajunsă pe milioane de postere şi tricouri şi aceea a lui Robert Capa care înfăţişează moartea miliţianului în Spania. Sunt bucuroasă să vă fac această fotografie, e semn că, atunci cînd contemplezi o imagine frumoasă, într-un anumit sens ai vrea să faci parte din ea.

În acest momentul îmi sună celularul. E Albert, şoferul, vrea să mă anunţe că Solidea a ajuns şi că sunt pe cale să plece de la aeroport. Încep să mă agit. Marguerite îşi dă seamă şi mă lasă să mă plimb singur prin piaţă. Între timp, începe să măsoare lumina şi să caute încadrarea potrivită.

Ajung lângă un grup de porumbei care gânguresc şi îi alung. Mă simt ridicol s-o aştept în faţa clădirii primăriei din Paris, mă forţez să-mi amintesc chipul ei, dar nu reuşesc să-l vizualizez. Am organizat toate astea pentru o persoană pe care abia o cunosc. Ştiam eu că reţelele astea de socializare o să ne îndobitocească pe toţi.

— Ar trebui să-i dai sărutul chiar în punctul acela, mă sfătuieşte Marguerite. Dar aveţi o rază de acţiune de vreo doi metri.

Îi fac semn că am înţeles şi simt cum neliniştea creşte şi

mai mult. Arunc o privire la ceas, cu o respiraţie profundă. Albert mă sună din nou, mai au puţin şi sosesc.

Eu şi Marguerite intrăm în magazinul de încălţăminte din colţ, în locul căruia era odată bistroul din fotografie, ca să aştept sosirea maşinii de la vitrină. Când mă gândesc că fac aşa ceva pentru o fată pe care n-am văzut-o de cînd era copil, mă simt un idiot. Ca să nu mai vorbesc de ce-a trebuit să fac pentru a rezerva o masă la restaurantul Cristal Room Baccarat. De obicei, e nevoie de luni întregi să faci o rezervare. Am mişcat munţii din loc. Şi hotelul? Niciunul nu mi se părea la înălţimea situaţiei, apoi am găsit un boutique-hotel – Le Petit Moulin – în inima celei mai vechi zone a Parisului şi m-am gândit că Christian Lacroix l-a proiectat special pentru ea. Şi cartierul Marais o oglindeşte profund. Dar, la urma urmei, ce ştiu eu? O cunosc atât de puţin. Totul este ridicol.

Albert se apropie cu maşina de trotuar şi opreşte. Sunt pe cale să-i spun Margueritei să lase totul baltă: nu are sens s-o sărut astfel. Ea îmi face semn să mă grăbesc. Eu îmi desprind privirea de la vitrină înainte ca Solidea să coboare din maşină.

— Ce s-a întâmplat?

— S-o lăsăm baltă, Marguerite. Îmi pare rău că te-am amestecat, dar acum mi se pare ceva puţin forţat.

— Nu contează, îmi răspunde. Înţeleg foarte bine.

Ne salutăm înăuntrul magazinului. Când ieşim, o văd. Merge dezorientată pe trotuarul pieţei: părul lung, strâns într-o coadă simplă, pielea albă, de porţelan, cu obrajii uşor

înroşiţi.

Într-o clipă, mintea mi se goleşte de orice gând. Rămâne doar dorinţa de a ajunge la ea cât mai repede posibil.

Traversez strada, continuând s-o privesc fără încetare. Când ochii ei mă văd, nu mai am nicio îndoială. Este aşa cum speram s-o găsesc şi senzaţiile sunt chiar mai puternice decât cele pe care mi le imaginam.

O sărut fără să mă gândesc măcar la poza pe care Marguerite ne-ar putea-o face. Abia cînd se declanşează bliţul îmi dau seama că, din fericire, nu m-a ascultat.

Ne salută ţinând aparatul foto într-o mână şi ducând-o pe cealaltă la inimă: îmi mulţumeşte că am făcut-o, că am avut încredere. Solidea chiar s-a emoţionat, nu reuşeşte nici să vorbească, iar mie îmi este de ajuns să-i întâlnesc ochii mari, strălucitori, pentru a simţi dorinţa de-a o săruta din nou.

SOLIDEA

Bunica avea dreptate: „Legăturile sunt grijile care ne ţin în viaţă." Nu ne putem lepăda de locurile şi de persoanele pe care le-am iubit.

Există persoane care sunt legate cu un elastic şi ele nu ştiu asta. La un moment dat se hotărăsc să plece fiecare pe drumul ei, fiecare cu ale sale şi elasticul le lasă în pace, le face pe plac, aşa încât într-un final aproape că uită de el. Apoi soseşte însă momentul extrem, la limita rupturii şi elasticul reacţionează, nu se rupe, ba din contră: cu o singură smucitură violentă, le face să se trezească din nou faţă în

faţă.

Întâlnirea mea faţă în faţă cu Edoardo Magni a fost un memorabil weekend la Paris.

După ce ne-am sărutat timp de nu ştiu câte minute în faţă la Hotel de Viile, ne-am îndreptat spre şofer, care ne aştepta la marginea străzii. Ne-a dus la o plimbare prin oraş, cu apusul care colora cerul în roz şi oraşul în albastru. Mă simţeam ca Audrey Hepbum într-unul din filmele ei romantice, turnate la Paris.

Pentru sejurul nostru, Edoardo a ales un hotel pe care nu-l voi uita niciodată şi nu numai pentru faptul că e amenajat într-o mică clădire din secolul XVIII, care odată găzduia cea mai veche boulangerie din Paris, cu un concierge pe care-l cheamă Laurent, ieşit parcă direct dintr-o comedie romantică, ci şi pentru că în baia camerei mele am găsit o cadă cu picioruşe. Edoardo mi-a zâmbit:

— E singura pe care am reuşit s-o dibuiesc din toate hotelurile oraşului, sper că-ţi place.

Dacă-mi place? M-am gândit că nu era cazul să mă emoţionez încă o dată, fiindcă m-ar fi luat drept proastă, aşa că m-am abţinut şi am continuat să mă uit în jurul meu.

Hotelul poartă semnătura celebrului stilist francez Christian Lacroix. Poate cu intenţia de a ne oferi o atmosferă onirică, stilistul s-a gândit să conducă oaspeţii către camere (fiecare diferită de celelalte, dar toate pline de fantezie şi foarte colorate) printr-un coridor întunecat, cu o mochetă neagră cu buline albe. Când am intrat în camera mea, m-am emoţionat, mi se părea ludică, bizară, dar incredibil de

„charmante”, ca să folosesc unul dintre puţinii termeni franţuzeşti pe care am reuşit să-i învăţ de la Edoardo. Baia din camera lui nu avea o cadă cu picioruşe, iar decorul era categoric mai zen decât cel care o caracteriza pe a mea, dar încăperea era la fel de primitoare. Oricum, faptul că a ales să rezerve două camere a fost liniştitor. Ştiam că se va întâmpla, că vom sfârşi prin a dormi împreună şi lucrul ăsta mă agita îngrozitor de mult, dar măcar aveam camera mea şi puteam oricând să mă baricadez înăuntru.

Înainte să ieşim, mi-am acordat o baie de cel puţin o oră. În graba plecării, nu apucasem să mă epilez şi aveam destul de multe lucruri de pus la punct. Voiam ca totul să fie perfect, impecabil, dar nu mă puteam abţine să mă uit în oglindă şi să mă gândesc că nu sunt la înălţime: „Ce caută una ca mine în minunăţia asta?”

Apoi, în lift, în mijlocul acelei explozii de fantezii şi damascuri din secolul al XVII-lea de pe pereţi, am întâlnit ochii lui şi mi-a trecut tot.

M-a dus la cină la muzeul Baccarat, într-o sală extrem de luxoasă, toată numai fresce, cu minunăţii de cristale peste tot şi chelneri ţepeni care serveau felurile de mâncare cu picătura. N-am făcut decât să râdem tot timpul, eu din entuziasm, el probabil din bucuria de a mă vedea aşa entuziasmată. Obişnuiţii restaurantului nu păreau să aprecieze prea mult voioşia noastră şi din cînd în cînd am încercat să ne abţinem, dar fară folos.

Când am terminat cina, ne-am refugiat degrabă în maşină şi acolo din nou sărutări, sărutări până la refuz şi hohote

nestăpânite de râs, cu aromă de Châblis pe stomacul gol şi bomboane de ciocolată cu efect afrodiziac.

Odată întorşi la hotel, am capitulat în faţa evidenţei că la nouvelle cuisine nu e pentru noi şi i-am comandat lui Laurent doi cheeseburgeri dubli şi o sticlă de şampanie în camera lui Edoardo. Răsfoind meniul room-serviceului, m-am gândit la David şi la cât m-ar fi invidiat dacă m-ar fi văzut în momentul ăla.

Între un cartof cu ketchup şi o gură de Veuve Clicquot, ne-am privit ştiind că, nu peste mult timp, vom deveni o singură fiinţă. Mi-a mângâiat faţa pentru nu ştiu cât timp, în sfârşit putea s-o facă şi nu doar să-mi vadă chipul pe un ecran. Apoi de la faţă a trecut la decolteu, sâni, braţe, abdomen. Am sperat să nu-mi observe defectele, să nu bage de seamă toate imperfecţiunile mele. Când m-a apucat de şolduri, vrând să mă tragă spre sine, făcându-mă să alunec pe aşternuturi, m-am gândit că, dacă n-aş fi avut celulită, ar fi fost cu siguranţă mişcarea cea mai excitantă din toată viaţa mea. A vrut să mă sărute peste tot.

— Mă înnebuneşte mirosul tău, mi-a zis, gustul tău de fetiţă, iar eu simţeam că mor, atât de violată în intimitatea mea şi, în acelaşi timp, atât de dornică.

Când a intrat în mine, mi s-a tăiat respiraţia. Nu puteam să mă opresc din a-l privi în ochi, nu i-aş fi închis pentru nimic în lume. Voiam să-mi imprim în memorie fiecare detaliu din acel moment: gusturile, mirosurile, consistenţa pielii lui. Nu făceam decât să-l mângâi peste tot.

În pauze, am vorbit despre o grămadă de lucruri, aproape

până în zori. Mi-a descris munca lui, ba chiar am învăţat şi ce diferenţă e între o sticlă de şampanie şi una de spumant. Mi-a povestit despre istoria firmei sale vinicole, despre relaţia dificilă cu tatăl lui, despre aparenta superficialitate a mamei şi despre o amantă de culoare, apărută din senin. Am apreciat mult acest lucru şi mi-a venit spontan să mă deschid la rândul meu şi să-i mărturisesc tot despre nesiguranţa mea, despre regretul de a nu mă fi înscris la universitate şi frica de a nu fi la înălţime în noua librărie. Edoardo s-a dovedit şi practic, m-a făcut să reflectez asupra posibilităţii de a folosi tocmai Facebook-ul pentru a promova inaugurarea şi întâlnirile mele de lectură. S-a oferit şi să antreneze toate contactele lui, inclusiv pe Andrea al Federicăi şi listele de mail ale firmei acestuia, care organizează evenimente. Iată un alt lucru pe care îl ador la el: pragmatismul, simţul concretului, îmi dă impresia că are mereu totul sub control şi asta mă face să mă simt protejată. Înainte de a adormi, uitându-mă iar în ochii lui, m-am întrebat: „Se poate să te îndrăgosteşti la numai opt ani de un băiat şi apoi să descoperi, mult timp după aceea, că poate el este marea iubire a vieţii tale?”

Se pare că da.

Agăţ poza cu sărutul nostru de la Hotel de Viile în sufrageria mea, în locul celebrei fotografii a lui Doisneau. Cadrul este acelaşi, aproape şaizeci de ani mai târziu: în fundal, silueta ştearsă a primăriei, dar cu mult mai multă agitaţie înjur. În locul felinarului şi al măsuţei unui bar, care în decursul anilor a fost înlocuit de un magazin de

încălţăminte, se află o sculptură modernă, piramidală şi un semafor cu lumina verde aprinsă. A rămas copacul din fundal, semn că uneori natura se lasă traversată de micile noastre nebunii fără să clipească. Eu nu am capul dat pe spate şi nu sunt îmbrăcată în stilul anilor ’50, cum aş fi vrut, dar ştiu că în acel moment inima mea s-a oprit o clipă.

Zilele astea circulă ştirea că originalul acelei fotografii urmează să fie scos la licitaţie, cu un preţ de plecare de 20.000 de euro. Sărutul meu de la Hotel de Viile, fotografiat de Marguerite Dupoint, aproape şaizeci de ani mai târziu, nu l-aş vinde pentru nicio sumă din lume.

Deodată, în apartament năvăleşte David, urlând şi sărind în sus de bucuria de a mă găsi acasă; pretinde să cunoască fiecare detaliu al weekendului meu romantic la Paris. În urma lui, Matita şi Schopenhauer îmi aleargă în întâmpinare, de parcă nu m-ar fi văzut de cine ştie cât timp. Matita, tot umplându-mă de pupături, durdulie cum e, mă doboară la pământ. Abia acum observ că David îşi cară la loc valizele în camera care odată i-a aparţinut lui Matteo.

— Şi Rodrigo? Îl întreb alarmată. Nu te-ai întors să stai la el?

— N-am reuşit să-mi scot din minte faţa pe care o aveai la aeroport, scumpo! Mormăie David, aducând în casă şi o lampă înaltă de doi metri, semn că de data asta intenţionează să se mute cu adevărat. Păreai atât de mâhnită la gândul că nu te voi mai încurca!

— Şi chiar eram. Dar sunt şi mai şi la gândul să te am aici pentru totdeauna!

— Pentru totdeauna! Acum să nu exagerăm! Şi apoi, judecând după poza pe care o văd agăţată pe perete, aş zice că nu vei mai rămâne mult timp în apartamentul ăsta! Ţi-am spus, scumpo, vreau toate detaliile!

— Mai întâi, vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Rodrigo. Părea că te-a primit înapoi cu braţele deschise şi că ţi-a iertat şi faptul că îl comparai mereu cu Ewan Megregor!

— Tocmai asta e chestia!

— Adică?

— Adică el nu este Ewan Megregor, îmi explică David, cu toată seninătatea din lume. Azi-dimineaţă m-am trezit şi am înţeles că, atâta timp cât Ewan Megregor va fi unicul, inimitabilul interpret al melodiei Your Song, a urâtei ăleia de Elton, nu mă voi putea considera îndrăgostit cu adevărat de Rodrigo.

Pe cât de nebunesc, pe atât de raţional.

— Şi atunci?

— Şi atunci, cum zicea Madonna în rolul Evitei, înainte să devină doamna Peron: „Another suitecase în another hall” ’!

Inutil să cer explicaţi. David detestă faptul că eu nu înţeleg nici măcar unul dintre citatele lui. Că sunt culte sau pop, asta nu are nicio însemnătate.

EDOARDO

Mă duc în vizită la mama, m-a rugat să ne vedem. La telefon avea o voce care nici nu părea să-i aparţină.

În maşină, pe drum, nu fac decât să mă gândesc la Solidea

şi la ceea ce am trăit împreună la Paris. M-am despărţit de ea abia azi-dimineaţă şi deja mi-e dor de ea. Nu pot să nu zâmbesc cînd mă gândesc la ea. Totul a decurs mult mai bine decât sperasem. La Paris am fost de nici nu mai ştiu câte ori, dar a fost o experienţă complet nouă să-l văd prin ochii ei. Entuziasmul ei e aproape emoţionant, într-un anumit sens parcă a rămas o fetiţă. Până şi mirosul ei are ceva infantil. Însă cînd o dezbrac, devine femeie. Caldă, moale, în sfârşit un pic de came de strâns între degete. Obişnuit cu un trup de mannequin ca acela al Claudiei, atât de osos şi colţuros, în prima noapte nu-mi venea să cred că-mi pot cufunda faţa în pieptul ei. Aş fi vrut să mă împresoare în totalitate. Apoi am şi vorbit, am râs, am glumit. Îmi place, îmi place la nebunie. Şi nu este doar o fată care mă face să mă simt bine, ci şi o persoană în faţa căreia mă pot deschide. I-am mărturisit atâtea lucruri despre viaţa mea, încât nu mi se părea posibil să reuşesc să exteriorizez totul, să-mi alung relele, ca într-un proces catartic.

Pe drumul spre vilă, Hitchcock îmi vine în întâmpinare cu mai mult entuziasm decât de obicei. Cred că şi el a profitat de pe urma despărţirii părinţilor mei. Latră cu poftă, ca şi cînd acum, în sfârşit, i-ar fi îngăduit. Mi se freacă de pantaloni pentru a-mi demonstra toată afecţiunea sa şi în aceeaşi clipă Solidea apare din nou în gândurile mele, împreună cu amintirea aceea, cînd am pătruns-o pentru prima oară, iar sângele mi s-a urcat la creier. Îmi dă fiori.

Mama mea, în papuci şi capot, îmi deschide uşa de la intrare. Nu-i stă în fire. De obicei iese din dormitor gata

îmbrăcată şi parfumată, azi în schimb nu poartă nici urmă de machiaj, iar părul nici măcar nu e spălat. Cel puţin şi-a atenuat vizibil acea nuanţă penibilă de roşu-aprins care o făcea să pară o dansatoare bătrână. Mă primeşte cu un pupic, făcându-mi semn să intru.

Ne aşezăm în salon.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Sunt doar un pic obosită, dragule.

— Spune-mi adevărul.

Continuă să-mi evite privirea. Mă întreabă dacă vreau puţin ceai şi îi ordonă menajerei să ne aducă două ceşti.

— Deci?

— Deci spune-mi tu. Am aflat de la secretară că ai fost la Paris. Te-ai împăcat cu Claudia?

— M-am dus cu altcineva.

Deschide ochii mari de uimire, dar păstrează o expresie calmă şi nici asta nu-i stă în fire: de obicei, cînd situaţia îi scapă de sub control, se enervează.

— Şi cine e norocoasa, dacă se poate şti?

— Eu sunt cel norocos, fiindcă am întâlnit-o.

— Sfinte cerule, dragă. Nu te-am auzit auzit niciodată vorbind aşa. Şi cine e? O cunosc?

Întotdeauna a avut mari aşteptări în privinţa asta. Chiar dacă n-o s-o recunoască niciodată, sunt sigur că pentru viitorul meu aspiră la o femeie cu un nume răsunător, sau cel puţin cu un curriculum de tot respectul. Dacă i-aş spune că cea care m-a făcut să-mi pierd capul este fiica proprietarei vechii papetării-librării de lângă şcoală, nu ştiu cum ar

reacţiona. Prea multă realitate deodată ar putea s-o dea gata.

— Deci? O cunosc?

Mă limitez să-i spun că este o persoană specială, că poate nu e genul ei, dar important e că mă face fericit. Şi, invers decât de obicei, reacţia ei la cuvintele mele e un surâs binevoitor, deloc studiat.

— Arăţi bine, recunoaşte mama. Şi asta e cel mai important.

Apoi ia o înghiţitură de ceai şi îmi aruncă o privire indescifrabilă. Unde sunt toate suprastructurile ei, anxietatea de a ţine orice lucru sub control şi inconfundabilul său zâmbet de plastic imprimat permanent pe chip?

— Am vrut să te văd, îmi spune, ca să vorbim despre tatăl tău. Tonul este împăciuitor, poate că s-a hotărât să înfrunte subiectul, lăsând deoparte orice fel de ranchiună. Trebuie că şi-a făcut curaj, o alegere de genul ăsta este fără îndoială rezultatul unei lungi meditaţii. Zilele astea am avut ocazia să reflectez la ce ni s-a întâmplat, continuă. Tatăl tău nu e un iresponsabil. Nu-l condamn că a plecat. În ultimii ani, n-am făcut decât să-l chinui.

Mi se pare incredibil că vorbeşte de el în aceşti termeni. Şi gesturile îi sunt diferite: felul în care îşi încrucişează degetele, se uită împrejur, a căpătat aproape un aer reflexiv.

— Ştiu cât e de important pentru tine ca el să-ţi lucreze alături, reia. Şi trebuie să recunosc că firma are nevoie de capitalul lui de experienţă şi de bun-simţ mai mult decât orice altceva. Poate că eu am moştenit de la tatăl meu viile,

însă el a moştenit, fără îndoială, capacitatea de a le iubi.

Se ridică şi se duce la fereastră. În iarba grasă şi luxuriantă a parcului, Hitchcock sapă o groapă, dar ea nu-şi pierde cumpătul şi nici nu strigă după menajeră să-l oprească. Rămâne aproape impasibilă în faţa a ceea ce, în alte circumstanţe, n-ar ezita să definească drept ultraj.

— Am vorbit şi cu Santi, continuă, după ce a fixat îndelung un punct incert din grădină. Am discutat despre greşelile pe care le-am comis, adevărul e că nu am făcut altceva decât să-l demotivăm. M-a asigurat că va face tot ce-i stă în putinţă pentru a-l convinge pe tatăl tău să nu-şi dea demisia.

E minunat şi în acelaşi timp sfâşietor s-o aud vorbind astfel. Regina a rămas singură în castelul ei, obligată să-şi facă un examen de conştiinţă pentru a ajunge la concluzia că a contribuit la propria înfrângere. Să-mi văd mama în starea asta e ultimul lucru pe care credeam că-l voi putea vedea în viaţa mea.

Se aşază la loc pe canapea. Îmi ia mâinile într-ale ei.

— Dacă cineva trebuie să se dea deoparte, dragule, eu sunt aceea, mă informează duios. Am scris o scrisoare consiliului de administraţie, prin care le comunic demisia mea din postul de consilier. Sunt sigură că, în aceste condiţii, prezenţa mea ar fi doar inoportună.

Aş vrea mult să pot face ceva ca s-o ajut: trebuie să-şi reconstruiască viaţa plecând de aici, de la acest ceai savurat în compania fiului ei şi de la aceste decizii luate cu băgare de seamă. Nu va fi un lucru uşor, dar mama mea este o femeie plină de resurse.

— Asta nu schimbă, încheie ea cu o imperceptibilă ridicare a sprâncenei stângi, faptul că nu vreau s-o văd pe negresa aia, nici măcar într-o ilustrată şi te-aş ruga să nu-mi mai pomeneşti de ea, ne-am înţeles?

Îi zâmbesc. Ea insistă:

— Să ştii că vorbesc serios, nu glumesc, dragule…

Dar eu o îmbrăţişez strâns, până cînd îi înăbuş bombănelile. Apoi rămânem aşa, îmbrăţişaţi, atâta timp cât e nevoie.

Tata nu se arată la birou şi nu răspunde nici la telefon. Cine ştie pe unde o fi, în ce loc din lume s-a refugiat. Totuşi, aşa cum i s-a întâmplat şi mamei, ranchiuna mea în ce-l priveşte pare că s-a atenuat încet-încet. Este mai ales meritul Solideei şi al acelui nimb contagios de bună dispoziţie care o înconjoară.

Noaptea trecută a rămas să doarmă la mine. Dimineaţa, înainte să plec la birou, m-am oprit s-o privesc: cu ochii închişi, părea un înger. N-ar fi o idee rea dacă ar rămâne în patul meu toate nopţile de acum încolo. Ba chiar am rugat-o să-şi aducă la mine câteva haine de schimb.

O ajut să promoveze inaugurarea noii librării, am trimis invitaţia tuturor contactelor mele. Şi Andrea s-a implicat în chestiunea asta şi se ocupă de ea aşa cum ar proceda cu un client important. În orice caz, Solidea nu reuşeşte să doarmă liniştită, zice că are tot timpul un coşmar în care ia microfonul în mână pentru a mulţumi în faţa a patru inşi plictisiţi. Simte toată apăsarea viitorului magazinului pe umerii ei. Ea a venit cu ideea de a-l relansa cu întâlnirile de

lectură, iar acum îi e teamă că se vor dovedi un dezastru. Nu ştiu cum face, dar până şi cînd e tragică reuşeşte să fie simpatică.

Astăzi are loc şedinţa informală a consilierilor, pe care tata ar trebui s-o conducă pentru ultima oară, ca apoi să-şi prezinte demisia. Cum trec pragul biroului, Anna îmi vine în întâmpinare pentru a mă anunţa că preşedintele doreşte să mă vadă. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Îl surprind în spatele biroului. Poartă un costum elegant, la dungă, iar părul este pieptănat peste cap cu un pic de gel. Noua parteneră trebuie că l-a făcut să devină ţanţoş, sau poate pur şi simplu a decis să ne părăsească în stil mare.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Edoardo. Ia loc.

Abia cînd mă aşez pe scaunul din faţa lui îmi dau seama că biroul a fost golit de toate fleacurile inutile. Premiile şi fotografiile însă au rămas la locul lor.

Tata răsfoieşte nişte documente. Îşi pune ochelarii ca să le mai arunce o ultimă privire.

— Trebuie să discutăm despre anumite lucruri, mă informează, închizând dosarul şi dându-şi jos ochelarii. Dar, înainte de toate, aş vrea să lăsăm la o parte divergenţele dintre noi şi să-mi cer scuze pentru lipsa de delicateţe de care am dat dovadă ultima oară cînd ne-am întâlnit.

Încerc să rămân impasibil în faţa scuzelor lui, în fond nu sunt altceva decât formalităţi inutile. N-ar fi fost la fel de imprudent şi pripit, dacă ar dorit cu adevărat iertarea mea.

Tata suspină, ar vrea să mai spună ceva la acest subiect, dar apoi renunţă. Îşi dă şi el seama că ne aflăm pe un teren

delicat şi nu avem mijloacele necesare pentru a-l traversa. Cu toate acestea, ia un aer mai optimist înainte de a începe:

— În şedinţa de astăzi, mă anunţă, nu voi comunica decizia de a-mi da demisia. Apoi se opreşte să mă privească, arcuindu-şi buzele într-un surâs de expectativă.

Fără să-mi dau seama, trebuie că le-am arcuit şi eu pe ale mele într-un zâmbet şters, fiindcă nu pot nega că vestea mă eliberează de o senzaţie de disconfort rămasă de la acel prânz neconsumat la Piani.

— Cu doctorul Santi şi colegiul sindical am discutat aseară îndelung, continuă, adoptând un ton mai formal. Ştiu că mama ta a vrut să te vadă pentru a-ţi explica ce intenţii are.

— E o femeie fără egal, comentez cu mândrie.

Tata nu se opreşte asupra cuvintelor mele, trece peste ele, cu o atitudine profesională cu care nu mai sunt obişnuit.

— Sunt atâtea lucruri despre care trebuie să vorbim. Mai întâi de toate, am contactat furnizorii şantierului din Toscana, mă pune la curent. Am reuşit să găsesc un acord asupra unor preţuri pentru a restrânge cheltuielile. Cu puţină grijă, am putea limita şi daunele. Zilele astea am studiat cu atenţie proiectul tău. Ai gusturi bune, trebuie să te felicit. Chiar dacă am depăşit bugetul, sunt sigur că, mulţumită alegerilor tale, putem spera că vom ieşi în câştig.

Sunt prea uluit de energia lui reînnoită pentru a reacţiona cum ar trebui, aşadar mă limitez să încuviinţez.

— Tu ştii că dintotdeauna m-am preocupat să menţin calitatea vinurilor noastre la un anumit nivel, continuă, redeschizând dosarul din faţa lui şi punându-şi iar ochelarii.

Şi n-am fost niciodată de acord cu decizia de a produce în Piemonte şi vinuri de un nivel inferior. În privinţa asta, l-am contactat pe enologul Bianchini, vechi prieten de-al bunicului tău, căruia îi datorăm mare parte din succesul nostru şi zilele astea am făcut cu el şi cu doctorul Santi o plimbare pentru a examina potenţialul podgoriilor noastre din afara zonei de excelenţă. Am primit un răspuns entuziast şi suntem convinşi toţi trei că vom putea face şi acolo produse de calitate.

Termină de răsfoit documentele, pentru ca apoi să mi le întindă ca să le controlez şi eu. Nu ştiu unde şi nici cum a reuşit să recupereze încrederea în privinţa noastră, dar trebuie să recunosc că este o eliberare să descopăr că, după ani de conflicte, el şi mama au reuşit în sfârşit să ajungă la un acord. Ea a hotărât să se dea la o parte pentru binele firmei; tata poate să plece din casa în care a trăit patruzeci de ani, poate părăsi femeia cu care a dormit atâtea nopţi din viaţa lui, dar nu poate să renunţe la vii. Pentru că sunt ale lui, mai mult decât îmi aparţin mie sau mamei mele; sunt viile lui. Chiar şi acum, cînd vorbeşte de cifre şi de intervenţii de recuperare, ştiu că nu are nevoie de nimic altceva pentru a fi fericit.

SOLIDEA

În dimineaţa asta, mama şi mătuşa m-au lăsat singură la magazin pentru a asista la bacalaureatul Federicăi și Clotildei. Unei zile deja atât de încărcate i se adaugă inaugurarea librăriei, cu întâlnirea de lectură prevăzută la ora șase în această după-amiază.

Inutil să menţionez faptul că acum magazinul a căpătat un aer categoric mai intelectual. Vechea canapea a bunicului, în locul acelor rafturi prăfuite unde ţineam caietele, îi dă în plus și un strop de culoare, care nu strică. Și atunci, de ce sunt terorizată de ideea că diseară n-o să vină nimeni? Ca să alung orice stare de paranoia, am pus pe repeat și la volum maxim Samba de mon coeur qui bat, de Coralie Clement. Găsesc că se potriveşte mai bine acestei noi etape a vieţii mele şi apoi are asupra mea un efect relaxant.

David avea dreptate, nu aş mai fi rămas mult în apartamentul din piaţa Mancini. Se poate spune că acum locuiesc acasă la Edoardo. Da, chiar așa, rămân să dorm la el aproape în fiecare noapte şi mi-am mutat deja acolo mare parte din lucruri, inclusiv pe Matita. În seara asta va ajunge puţin mai târziu, fiindcă a trebuit să se ducă în Toscana împreună cu tatăl lui, să viziteze Châteaul Relais-ul pe care îl construiesc. Lucrările sunt pe cale să se încheie și hotelul ar trebui să fie inaugurat luna viitoare. Ce minunăţie.

Doamna Marcella este prima clientă a noii librării. Intră şi se uită în jurul ei, cu obişnuita suspiciune. De parcă ar face-o dinadins, este în căutarea tuturor articolelor pe care nu le mai vindem:

— Şi stilourile acelea frumoase pe care le aveaţi?

— Doamnă, v-am spus deja, nu mai suntem o papetărie.

Ea continuă să bombăne, dar între timp înhaţă cărţi peste cărţi.

— Şi asta ce e? Un ghid pentru grădinărit? O fi bun și pentru plantele de pe balconul meu?

— Nu știu, doamnă. Cred că da.

Se apropie de casa de marcat cu vreo zece cărţi.

— Totuşi, zic eu, măcar caietele înflorate aţi fi putut să le păstraţi, unde o sa mai fac acum listele pentru cumpărături? Şi apoi, nu-mi place canapeaua aia pusă acolo, nu se potriveşte.

Poate că se plânge ea de multe, dar în douăzeci de ani de cînd o cunosc nu a cheltuit niciodată optzeci și patru de euro, toţi deodată și apoi, la ce i-o fi folosind ei o carte despre apicultură?

— Să veniţi diseară, vă aşteptăm, îi spun la plecare. Vom servi și gustări.

— Numai să daţi volumul muzicii mai încet, îmi răspunde ea iritată. Altfel, o să-mi provocaţi o mare durere de cap.

Doamna Marcella se îndepărtează de magazin și, o clipă mai târziu, intră David.

— Dumnezeule, ce bine că eşti aici! Sunt agitată la maxim. Dacă nu vine nimeni?

— Ce spui acolo, scumpo? Mă linişteşte el. Pe Facebook nu se vorbeşte de altceva! Au deschis până și un fan club! Şi de data asta, eu nu am nicio legătură, a fost o iniţiativă a grupului şcolii!

Pe cât se pare, Edoardo şi Andrea chiar s-au ocupat serios de chestiune. David mă asigură că şi el a trimis invitaţia tuturor contactelor sale, dar acest lucru nu mă linişteşte deloc: feţele pe care le-am văzut pe pagina lui nu-mi inspiră prea multă încredere. Numai dacă nu cumva vin şi Madonna, Britney Spears şi Kylie Minogue în persoană.

Între timp sosesc mama, mătuşa şi copiii. Asta ca să rămânem cu picioarele pe pământ.

Federica ţopăie entuziasmată, fiindcă la examen a scăpat cu şaizeci de puncte, minimul necesar. Doamne ajută. Clotilde, în schimb, îşi face intrarea în magazin inundată de lacrimi. E cu Alessandro, iubitul ei, care o ţine de mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu i-au dat magna cum laude şi s-a prăbuşit lumea, îmi explică mătuşa, dându-şi ochii peste cap.

— Fiindcă e o tocilară, comentează Federica. Am zis de la început că nu-i face bine să înveţe cu fraiera aia de Macchioni!

Mama o apără:

— A fost nemaipomenită, e doar un pic stresată.

Spontan, o iau pe Clotilde deoparte:

— Hei, Clo, nu poţi să reacţionezi aşa. Nu e OK.

— Ia exemplu de la mine, adaugă Federica. Sunt mulţumită şi cu un şaizeci!

Sora mea o fulgeră din ochii încă înroşiţi de plâns.

— Păi normal! Meritai să fii picată!

— Ce ticăloasă eşti!

— Destul, fetelor! Sunt nevoită să intervin. Îmi pun

mâinile pe umerii surorii mele şi o privesc drept în ochi. Să reacţionezi aşa din cauză că nu ai primit cum laude mi se pare un pic excesiv, îi spun. Sunt doar nişte bucăţi de hârtie, Clo. În viaţă te ajută doar până la un anumit punct. Trebuie să ai voinţă şi să fii hotărâtă, ai încredere în mine. Cu laudele nu faci nimic. Îţi spun „*bravo*” şi apoi? Şi apoi gata, îţi zic eu. Toţi uită de laudele acelea şi o să le uiţi curând şi tu.

David şi Federica mă privesc uluiţi.

— Eşti bună, scumpo.

— Să dea naiba, chiar că te pricepi!

Dacă şi diseară, cînd va trebui să iau microfonul în mână în faţa tuturor, voi reuşi să fiu tot aşa de dezinvoltă, ar fi nemaipomenit. Asta în caz că vine cineva.

În timp ce aranjăm aperitivele pe masă, fiind atenţi ca Matita să nu le mănânce pe toate, sosesc primii oaspeţi. Judecând după feţele lor, vin direct de pe pagina de Facebook a lui David. A venit chiar şi un tip cu o perucă verde în cap.

— Nu te uita aşa la mine, scumpo, se apără el. Bine-ai venit în lumea intelectualilor outsider.

— Aut ce?

— Nimic, las-o baltă. Eşti irecuperabilă.

O avea amicul lui David o perucă verde, dar şi-a cumpărat toate cărţile lui Meewan. Nu-i rău deloc.

David mă ajută să fac onorurile casei, ba chiar începe să împartă sfaturi despre cărţi pe care nu le-a citit niciodată.

— Ia uite cine a venit! Îmi zice, primind cu o îmbrăţişare a doua cea mai bună prietenă a lui, Tania, alias avocatul Miranda.

L-a adus cu ea şi pe Steve, se pare că relaţia lor merge ca pe roate. Aflu că îl cheamă Paolo şi că e de profesie stomatolog. Mi se pare deja un pas înainte.

A sosit şi Andrea şi a găsit imediat alinarea în sărutările verişoarei mele, care, în loc să se ducă un an în Jamaica, după cum plănuia de ceva timp, a decis să plece cu el în vacanţa din august, ca toate persoanele normale. Dar nu cumva să-i numeşti iubiţi, amândoi ţin să repete că şi-o trag de milioane, dar că nici nu încape vorba de dragoste. Însă apoi se privesc în ochi mai ceva ca Angelina Jolie şi Brad Pitt în vremurile de aur, de pe timpul peliculei Mr. And Mrs. Smith şi îşi trag sufletul doar pentru câteva secunde între sărutări. Mai ştii – poate se apucă să adopte şi puştani din toate colţurile lumii.

La un moment dat, în magazin intră Sara Carelli. Ne îmbrățișăm puţin emoţionate: în sfârşit, ne vedem în persoană. A venit împreună cu partenerul şi cu fratele ei invalid şi el un fost elev, ales de curând consilier orășenesc.

— Sunt un susţinător înflăcărat al acestei librării, îmi zice el din scaunul cu rotile, ca şi cum ar fi în toiul unei adunări. Iar dacă ai nevoie de o mână de ajutor pentru întâlnirile de lectură, nu ezita să-mi spui. Cunosc foarte mulţi scriitori.

Puţin câte puţin, librăria se umple. La casă este un dute-vino impresionant, mama şi mătuşa sunt extrem de ocupate. Printre chitanţe de bătut şi formalităţi de împărţit, soseşte şi profesorul Bonelli, gata pentru lectura unui text propriu inedit. Întâlnirile noastre, fireşte, vor fi inaugurate tocmai de el: scriitorul absolut cel mai important pentru mine. Elevi şi foşti elevi îl primesc cu aplauze înainte să urce pe micul

podium pe care l-am montat. Ce bine că îi revine lui sarcina de a vorbi primul.

Ne citeşte o poveste suprarealistă despre un băiat care se trezeşte transformat într-un şerveţel şi reuşeşte să ne smulgă o grămadă de hohote de râs. Apoi ne oprim s-o comentăm. Bonelli spune că a vrut să reprezinte cu această povestire voracitatea timpurilor modeme şi disconfortul tinerilor din ziua de azi. Apoi decide să mă cheme pe podium, ca să intervin:

— Apropo de timpuri modeme, zice profesorul, ea este o fată care păstrează valorile dintr-o altă epocă, o persoană cu adevărat specială.

Îmi fac loc prin mulţime pentru a ajunge la el şi imediat primesc aplauze, fără măcar să fi deschis gura. Nu-i rău. Acum, că am o panoramă completă a micului meu public, îl văd în sfârşit: Edoardo. Probabil abia a ajuns, pentru că a rămas în spate, lângă casă. Îmi e de ajuns să-i întâlnesc privirea pentru a uita fiecare cuvânt din discursul pe care-l aveam în minte. Rămân câteva secunde în tăcere, adresându-i un zâmbet stânjenit. El ridică în aer o cupă de vin sec pentru a mă încuraja. Tot ceea ce spun din acest moment încolo, o spun privindu-l în ochi.

Cred că am însăilat un discurs despre raportul meu fluctuant cu magazinul, despre eforturile familiei mele şi despre mirosul hârtiei care mă transportă înapoi în copilărie. Am citat-o pe bunica, explicând că nu ne putem lepăda de locurile şi persoanele pe care le-am iubit în viaţă. Apoi nu-mi mai amintesc ce-am spus.

Din prima întâlnire de lectură la noua librărie şi din cuvântarea mea îmi voi aminti numai aplauzele furtunoase, lacrimile de bucurie ale mamei şi mătuşii, ochii lui Edoardo, care nu m-au slăbit o clipă şi gândul clar, precis, care mi-a trecut prin cap cînd am coborât de pe podium, îndreptându-mă spre el.

Copila care eram avea totul bine stabilit în cap; cu ghiozdanul ei Hello Kitty în spate şi cu părul prins în două codiţe cu pampoane roşii, a întâlnit un băiat la poarta şcolii şi, cu o convingere care ar fi mişcat şi munţii din loc şi-a spus: „Este bărbatul vieţii mele. Nu contează cât timp îmi va lua să-l cuceresc, el e bărbatul vieţii mele.” Acum ştiu că avea dreptate.

MULŢUMIRI

Această carte n-ar fi văzut niciodată lumina zilei fără reţelele de socializare ca Facebook şi persoanele care au contribuit la realizarea sa.

Mulţumesc, în ordine aleatorie: lui Pietro, primul meu editor, fiindcă m-a luat de mână atunci cînd aveam nevoie mai mult; prietenilor „cârtiţe”, tuturor, fără excepţie, dar în mod deosebit celor care m-au inspirat şi susţinut, ca Paolo, Lorenzo, Marta şi Sara şi celor care, asemenea lui Stefano (Şansa Bonita), mi-au dat o mână de ajutor la redactare; lui Raffaello, care a acceptat pariul; Antonellei, pentru intervenţiile ei, „de două ori” impecabile; lui Valter, pentru

că, de cînd port numele lui de familie, a devenit mai răbdător; lui Daniele, fiindcă a fost primul care mi-a dat curaj; Elenei, pentru că întotdeauna am trăit în simbioză și ea are mereu legătură cu tot ceea ce fac; Chiarei şi Gioellei, pentru sfaturile lor preţioase; lui Angelo, pentru citat, ştie el la care mă refer; familiei mele, pentru că mi-a permis încă de la început să-mi urmez visele și în special mamei mele, pentru că e invidioasă că i-am dedicat cartea tatălui meu; şi Cariei, mătuşa mea, nu e nevoie să-i explic de ce.

Şi un mulţumesc deosebit nu unei persoane, ci unui loc: odăiţei de la Eden Wilds, de pe malul fluviului Umtamvuna (undeva în Africa de Sud).

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Solidea îl întâlnește pe Edoardo pe băncile școlii și se îndrăgostește iremediabil, fără a ajunge să aibă o relație adevărată. Cincisprezece ani mai târziu, după ce este părăsită în mod umilitor de Matteo, Solidea are brusc revelația propriei situații: fără iubit, fără studii superioare, fără slujbă sau carieră de succes (lucrează ca vânzătoare în papetăria familiei). Totuși, speranța renaște odată cu descoperirea Facebook-ului și a posibilităților oferite de vasta rețea. Grație acesteia, vechea sa iubire își face apariția din nou, aducând cu sine un final neașteptat.

Vocea editorului Stilul unic al Simonei Sparaco pendulează cu succes între comic și romantic. Combinația este savuroasă, iar personajele cât se poate de autentice. Cititorul se lasă cu ușurință captivat de intriga amoroasă palpitantă, a cărei rampă de lansare o constituie un fenomen media de o amploare nemaiîntâlnită până acum: rețeaua de socializare Facebook.

„Romanul acesta, scris pe două voci, demonstrează că iubirea, chiar și atunci când este ajutată de tehnologie, urmează întotdeauna căi foarte încurcate.“

Panorama

„Chiar și în epoca Facebook-ului e greu să te îndrăgostești și să îl faci și pe celălalt să se îndrăgostească.“

La Repubblica

www.all.ro

ISBN 978-973-724-351-5

